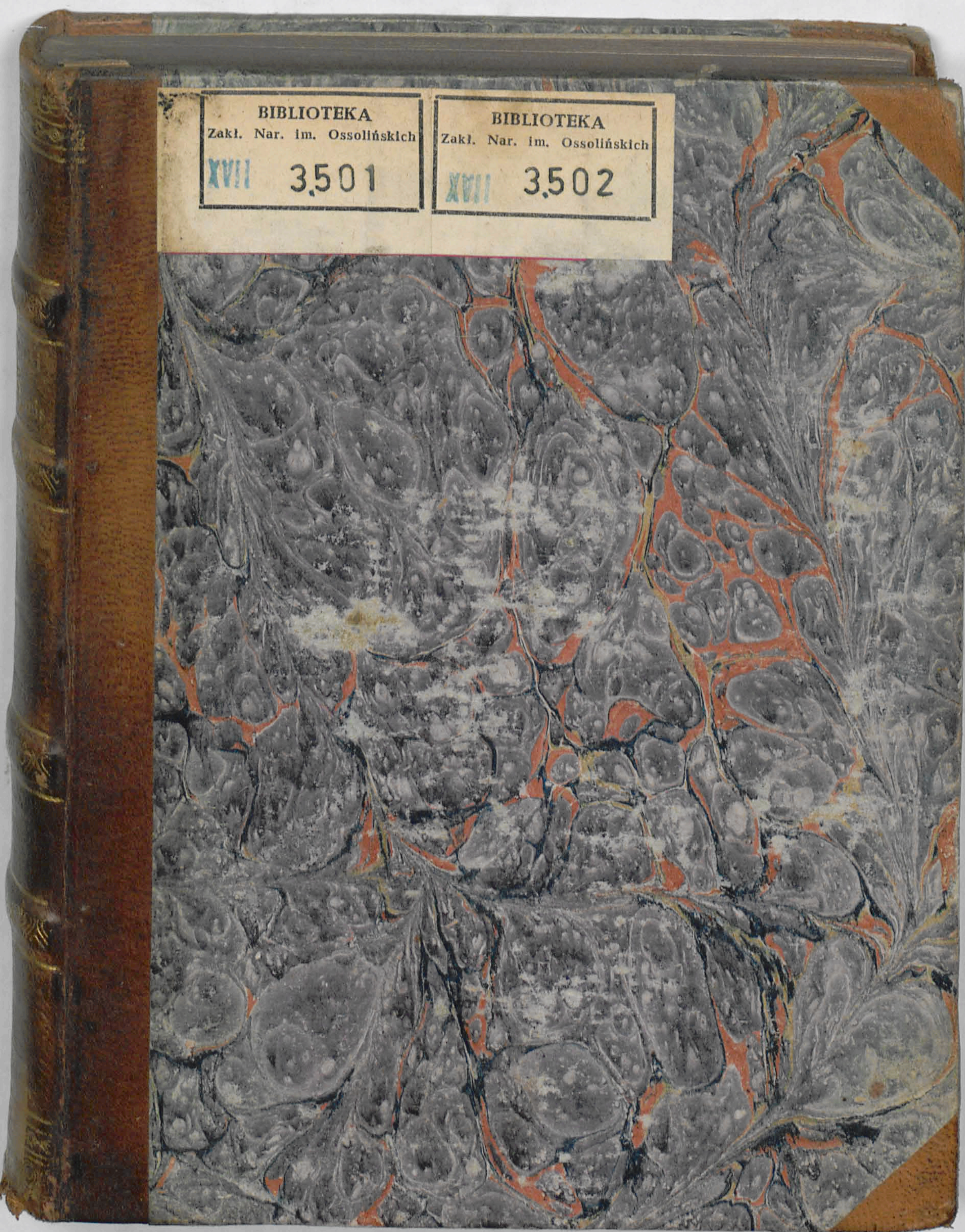
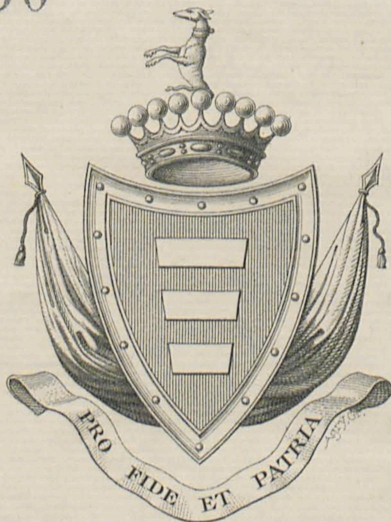

PRO FIDE ET PATRIA

VITA ET MIRACVLA
Serui Dei,
VINCENTII KADŁVBKONIS,
SIMONE STAROVOLSCIO
Scriptore.

CRACOVIÆ,
In Officina Christophori Schedelij, S.R.M. Typ.
Anno Domini, 1642.

APPROBATIO.

EGo Iacobus Vſtienſis S. Th. & I. V. Doctor ac Profeſſor necnon Ordinarius per Diæceſim Cracouieñ Librorum Cenſor, VITAM & MIRACVLA SERVI DOMINI VINCENTII KADLVBKONIS, ab Admodum Rñdo Dño SIMONE STAROWOLSKI, Eccleſiæ Collegiatæ Tarnouienſis Cantore ex certis & authenticis documẽtis conſcripta: legi & in omnibus Catholicæ veritati conſona comperi, qui nimo vitam rarâ heroici animi in contemnendis mundi honoribus ac opulentia generoſitate aliarumq; virtutum excellentia præfulgentem, miracula eximiæ Serui Dei Sanctitatis & in æternitate gloriæ teſtes. Quæ vt in maius fidelium ſolatium & infidelium cõfuſionem Typis mandari poſsint, concedo facultatem.

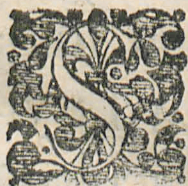

Illustrissimo ac Reuerendiss: Dño, Dño,

PETRO GĘBICKI

Dei, & Apostolicæ Sedis, gratia EPISCOPO PREMISLIENSI NOMINATO CRACOVIENSI, Supremo Regni Poloniæ CANCELLARIO.

SIMON STAROVOLSCIUS vtramq; Felicitatem.

SANCTI VINCENTII KADŁUBCONIS, pijssimi olim Cracouiensis Episcopi,

Cisterciensisq; postea familiæ religiosissimi alumni, vitã Tibi dedico, ac quasi rediuiuum statuo, Illvstrissime Ac Reverendissime Domine. Vt Te successorem suum præclarũ Reipub. Polonæ columen inuisat: Antistitem vigilantissimum, olim eiusdẽ sedis Præsul salutet: Senatorem Patriæ, & Ducem Seueriæ, sapiẽtia quondam Venerandus Dynastes amplectatur & agnoscat, suiq; similem faciat. Cum enim Te videam, illis Virtutum & miraculórũ splendoribus delectari, quibus sanctos

ctos

ctos ſuos ornauit, Sanctorũ omnium caput Chriſtus, ſtatim animo conijcio, eius Te corporis eſſe mẽbrum, cuius illi quoque membra ſunt. Non enim facilè ijs delectaretur, qui vel Fidei cõfeſsione, vel morum prauitate ab illis diſſentiret. Virtus & Fides vniũt animos, quibus Spiritus S. hanc largitur gratiam, vt idem ſapiant, idem dicant omnes, & ſuaui quadam conſenſione animorum, diligentiſſimam bonis exercendis operibus, vitijs profligandis, virtutibuſq́; cõſectandis nauent operam. Quam-

 uis

uis igitur diſſitis temporibus vixerunt, S. Staniſlaus Martyr, Ioannes Grott, Ioannes Prandota, & Vincentius Kadłubcus, Anteceſſores Tui glorioſiſſimi, Sanctitudinem attamen domus Domini æqualiter omnes cuſtodiêrunt, proq́ue veritate & iuſtitia pectora ſua intrepido corde oppoſuerunt, ſicut & alij zeloſiſſimi eorum ſucceſſores, Gedeon, Sbigneus, Iwo, Radiuillus, Sanctiſſimi huius Cathedræ Pontifices. Quorum dum Tu veſtigia teris, & thronum ſummo cum applauſu omnium con-

ſcen-

ſcendis, facilè dabis mihi veniam PRÆSVL AMPLISSIME, quod in laudes Tuas non excurram, nec partos in Repub. honores calamiſtris exornem, ſed potiùs Sancti Confeſſoris vitam ſub Tuis auſpicijs in conſpectum & lucem producam: Quod non ſim ita naturâ diſertus, vt poſſim pro dignitate omnes virtutes Tuas explicare, & quod Tibi Epiſcopo meo, quem conſtituit Dominus ſuper familiã ſuam non humanas laudes, pro ijs ſed æternam mercedem, vel huius Sancti Viri ſuffragatione exoptẽ.

Cùm

Cum nemo ita peregrinus in Patria ſit, qui neſciat Sedem Cracouienſem primariam poſt Metropolitanam Gneſnenſem eſſe, ad quam nonniſi magnæ & raræ virtutis viri promouentur, idque poſt tot exanthlatos in Repub. honores quos Tu pede indefeſſo PRÆSVL VIGILANTISSIME percurriſti. Vt itaque Tuâ vigilantiâ, ſtudio, atq; conatu, Magnus hic Dei Cõfeſſor VINCENTIVS, victis aduerſariorum maleuolentiis & inuidia, in Beatorum numerum adſcribi valeat, prout Tuo

fauo-

fauore è humiliori loco ſubleuari meruit, dum poſt obitum Venerandi Antiſtitis Martini Siſcouij, hanc Epiſcopam, bono omine, adminiſtrares, futurus & ipſe aliquando Sponſus illius: ideò quicquid in conſcribenda illius vita & miraculis operæ & ſtudij poſui, ſub Illuſtriſſimo Tuo nomine prodire volui, vt hoc ipſo apud omnes teſtatum efficerem, me Tibi Paſtori & Patrono meo non aliunde, poſt ſera fata, beatitudinem optare, quam à Beatorum fauore. Oro itaque maiorem in modum

vt Illuſtriſſima Celſitudo Tua, hos qualeſcunque labores meos & ſolita humanitate complecti, & authoritate aduerſus maleuolos obtrectatores tueri velit. Ita Te Deus, Eccleſiæ, Reipublicæ, amicis, atque nobis Clientibus, incolumem ſeruet,

Can-

Candide & Pie Lector SALVE.

EA semper proborum hominum fuit consuetudo, & is tenor antiquus, vt lecta scriptoris cuiusuis pagina, non statim librum damnarent aut authorem, sed toto opere diligenter reuiso, scopum scriptionis & intentionem scribentis inuestigarent, atque tum demum iudicium ferrent; sed pro sua probitate semper in partem meliorem, & excusando defectus scriptoris. Secus maleuoli aut inuidi, qui etiam optimè dicta sinistrè interpretantur, nec parcunt authori; præsertim si persona displiceat. Proinde Lectorem meum rogatum esse volo, vt si quid in opere hoc absonum, aut rustico stylo editum inuenerit, non statim damnet argumentum, sed pro suo cãdore, excuset ingenij defectum, & pro pietate, approbet erga Diuum affectum. Non enim eruditis conferri, sed simplicibus & in veritate laudanti-

dantibus Dominum, hac rudi ſcriptione prodeſſe intendimus; non ignari & illius: Quod & inter ſpinarum multitudines, etiam ſoleat interdum de frugis ſemine ſpica ſuccreſcere. Et ideo, qui Sanctorum vtriuſq́; ſexus hominum vitas deſcribendas ſibi ſumpſerunt, cum ineffabili profecto fructu eas ad poſteritatis notitiam tranſmiſerunt, inquit, elegantiſſimus ſcriptor Surius, eo, quod tàm ſimplices, quàm eruditos homines, plus moueant, fortiusq́; ad Chriſtianam pietatem exſtimulent Sanctorum exempla, quam Doctorum, aut Prædicatorum verba: pleniusq́; ſit, omnis ætatis & conditionis mortales opere docere, quã ſubtili ratiocinatione, rotundouè ore de virtutibus diſputare. Hinc eſt quod in veteri Teſtamento Eccleſiaſticus compluribus in locis Sanctorũ, qui in hac vita Deo placuerunt exempla commemorat, atq́; nobis ob oculos ſpectanda & imitanda proponit. Sed & Matthias eximius ille Legis zelator, ab hac vita abiturus filios ſuos nulla re alia magis, quam recitandis Patrum geſtis, ad agen-

agendũ fortiter pro Deo, eiusq́; sanctissimis mandatis, exhortatur & confirmat. In nouo autẽ Testamento, imprimis D Paulus ipse prolixus est, in præcedentiũ SS. Patrũ celebranda fide. Deinde Abdias Babilonius, suis Cõmentarijs extollit SS. Apostolorum feruentem Christi prædicationem, & mortes. Postmodũ D. Hieronymus, & Ioannes IV. Patriarcha Hierosolymitanus, diuersorũ Anachoretarum vitas, atq́; demum innumerabiles Ecclesiasticæ Historiæ tum vniuersales, tũ particulares Scriptores, qui Sanctorũ virtutes & amorem Christi, tanquã inæstimabilẽ quendã thesaurũ Catholicæ Ecclesiæ, posteritati ad imitandũ stylo florentissimo tradiderunt. Et meritò sane. Talibus enim & tyrones in fide Christiana roborantur, & qui progressi sunt in aliquo pietatis studio, spei fiducia animãtur, & Sanctorum societati, quos iã tenet beatitudinis sinus, quantocius adnumerari conãtur. Ex horũ collegio nos vnius Vincentij Kadłubconis sanctitatẽ proponẽdã eße duximus, vita illius & miraculis breuiter cõnota-

notatis: quatenus exẽplo ipsius, amorẽ cœlestiũ potiùs quàm terrenorũ homines sibi proponãt, spretisq; honoribus & diuitijs temporaneis, possint in æterna beatitudine exaltari.

Nec tamẽ omnia hîc miracula intercessione D. Vincentij patrata adnotauimus, in quo Lectorẽ Piũ candide admonitũ eße voluimus, sed ea tãtũ, quæ verorũ hominũ relatu didicimus, & ex diarijs Monachorum decerpsimus. Alias permulta Sancti huius viri miracula narrãtur, quæ cũ adhuc èßet in viuis perpetrauit, sed veterum Monachorũ incuriâ non sunt scripto cõprehẽsa, sicut & ea, quæ ab obitu statim apud tumulũ eius fiebant, traditione eorũ qui proximè vixerant, in vulgus sparsa. Verũenimuero maluimus ista reticere, nè leuitatis arguamur, quam ex dubia relatione, gloriã, notitiæ antiquitatis, aucupari. Tu his quæ authenticè collegimus, Lector amice fruêre, nihil ambigens quod eorum lectio ingentes atque vberrimos fructus tuo animo sit allatura. Vale & Viue.

Vita

Vita Et Miracula Serui Dei, VINCENTII KADLUBKONIS.

PRÆLOQUIUM.

Vi mortalem vitam nostram considerat, præter mutationem & corruptionem, nihil in ea perpetuum inueniet. In cælis habitat qui rebus dat perpetuitatem, solus omnis non modo mortalitatis sed etiam mutationis expers. Hîc sub cælo; si quid diuturnitatis est, & memoriæ longæuæ, nonnisi ex virtute prouenit.

Fama

Fama quoque bona,& vt vulgo dicimus,glo-ria immortalis,ſuam mortalitatem habet In hac ſi aliqua perennitatis ſpecies oculis hominũ obuerſatur,hæc vel ab armis fit, vel á literis, vel à ſanctimonia vitæ: virtuſq; omnis non alijs, quam his tribus fundamentis nititur. Qui igitur bonum nomen cupiunt, & Supremo Numini res à ſe geſtas dicant, & in cælo, mortalitate exutâ immortalitatem promerentur, & inter mortales ob præclara ſua facinora, pro immortalibus habentur. Eiuſmodi virorum prouentus,ideo vbiq; terrarũ conſpicitur, quia generis humani Sator vbique ſemina virtutum mentibus humanis inſperſit, quæ tamen ad vberrimam & cælo dignam cum fructus ſegetem prouehere eſt dignatus, vbi Euangelicæ veritatis ſplendorem lucere voluit. In noſtra Sarmatia barbara olim & rudi litterarum, ſtrenui complures, militiaq; boni vixêre, aſt pietate, doctri-

nâ,

na, ſanctimoniaq; vitæ, ante aduentum Saluatoris in orbem, credo omninò nulli. Sed propagata demum Chriſtiani nominis claritudine in Arctoo, Lechia quoque noſtra inclyta, cæpit Diuûm domus haberi: Muſisſq; è Latio & Græcia euocatis, Diuæ Libertatis templum vocari. Hinc maiores noſtros multis ante ſæculis res præclaras geſsiſſe, ſapientiâ & litteris claruiſſe, atque demum contemplatione diuinarum rerum innotuiſſe comperimus; qui & bellis pro gloria Crucis, contra Barbaros ſuſceptis, non dubitarunt mortem oppetere: & rebus domi prudenter geſtis, lumen notitiæ poſteritati calamo tradere, & agnitam Diuinitatem pio atq; Catholico ritu, pro vniuerſa Patria, imò pro vniuerſa Chriſtianitate exorare, conatu aſsiduo & mente caſta haud neglexerunt. Quos inter VINCENTIVS, cognomento KADLVBCVS, gente Roſeus, primo Epiſcopus Cracouieñ.

poſtmodum Profeſſus Ordinis Ciſtercienſis, in Conuentu Andreouienſi. Is cum eſſet genere nobilis, potuit more cæterorum Equitum Polonorum armis gloriam quærere, & ad ſummum decus militiæ, vel cognatione, vel fortunâ promouente, peruenire: non tamen hiſce ſæculi blanditijs Genium ſuum paſſus eſt defraudare, ſed ad ſpiritualem militiam conuerſus, ſanctimoniæq; vitæ, ac litteris deditus, Senatoriam ſimul atque Epiſcopalem dignitatem conſecutus eſt. Et Patriâ prudenter, pro indole ſua adminiſtratâ, litteriſq; ad poſteros illuſtratâ, veræ ſapientiæ tandem litauit, atque ſeipſum reſpexit. Hoc eſt, mundo & eius concupiſcentijs dicto forti animo vale, ſe clauſtro mancipauit. Vbi verò, & quam glorioſè vitæ curriculum exegerit, ex ſubſequentibus, Lector amice, facilè pernoſces.

CAPVT PRIMVM.

De Monasterio Andreouiensi, in quo Seruus Dei Vincentius, sæculo valere iusso, reliquum Pelagus vitæ tranauit.

MIra prouidentia Dei & ordinatio. vt cum nullâ re egeat, & sit largitor omnium bonorum, quæ tamen in gratiarum actionem offeruntur ei à nobis, suscipit clementer, & retribuit mirificè. Quod probè considerans, eximiè pius Antistes, Ioannes de prosapia Griphonum, cum fratre suo Clemente; Heroe incomparabili, Palatino Cracouiensi, tempore quo Diui Bernardi instituto, reformata Benedictinorum Sodalium Religio, reflorescere in Gallijs cœperat, de bonis hæreditarijs partem non contemnēdam Christo Deo obtulerunt; nidumq; do-

mus suæ villam Brzeźnicam, propè oppidum Andreouiense sitam, vnà cum eo, & circumuicinis possessionibus alijs, in dotem Ecclesiæ nouiter à se erectæ adscripserunt. Cura illius commissa Religiosis Fratribus Ordinis Cisterciensis, Morimundo è Burgundia euocatis. Vnde Andreouiense quoque Monasterium in fundo prædij Brzeźnicensis erectum, minor Morimundus appellari cœpit. Huius autem erectiouis publicum Instrumentum, asseruatur in archiuo cœnobij vsque in præsentem diem; & est eiusmodi.

In Nomine Sanctæ & Indiuiduæ TRINITATIS.

QVia nos qui dispensatores Ecclesiæ sumus amplius cæteris Deo debemus, & quo plura de donis eius ipso largiente accepimus, eo sane vigilantius nobis curandum est,

vt

vt quæ nostræ tutelæ credita sunt, hæc studeamus procurare, vt quando messis Diuina aduenerit, fructum nostri laboris mereamur percipere. Honestum ac beatum constat esse votū immo sanctū ac laudabile patet esse commercium, dare sua transitoria, & recipere pro his æterna, sibi displicere & cælestia possidere. Huius itaq; tam sanctæ negotiationis amore. Ego Ioannes Polonorum Archiepiscopus superna inspirante gratia medullitus ignescens decorem domus Dei, & locum habitationis gloriæ suæ diligens, simulq; in libro vitæ cum iustis conscribi cupiens, Patrimonij mei liberam portionem Villas has, scilicet Rakoßyno, Potok, Likaßowo, Lantcezyno, Rakowo, Tárßáwá, Chorewá cum Decimis suis Præterea Episcopus bonæ memoriæ Maurus qui eandem Ecclesiam consecrauit, & Radosth successor suus Decimas super villas has addiderunt sub Anathemate Ozarowice, Preneslawe, Michowo, Bechłowo, Borowa, Prekopa, Linowo, omni-

um bonorum largitori Deo ad gloriam & laudem eiusq; Genitrici, nec non & Decimam villæ quæ vocatur Holosyce Beato Adalberto ad honorem cum intimæ deuotionis humilitate contradidi. Et exinde in vna conscriptarum villarum Brysnik videlicet domicilium Deo fieri, dotari, inuestiri, cum deuota desiderij puritate institui. Pro cuius Domicilij spiritualiter disponendi gubernatione, pro continuãda ibi Diuinæ seruitutis administratione, pro statuenda etiam ibidem Regularis ac Spiritualis disciplinæ Religione, viros quosdam spirituales militantes Domino sub Regula Beati Benedicti in Ordine sancto Cistercienſium, à quo sequestrata est omnis iniquitas, vel prorsus relegata impietas, prout potui, reuerenter aduocaui, suscepi, dilexi, locaui. Quibus in eodem Brysinek scilicet loco spiritualiter degentibus villas prætitulatas cum redditibus earum vniuersis in vsum liberrimum ex tunc & in perpetuum quasi pauperibus Christi, pauper ipse sine

vlla

vlla contradictione delegaui. Quas ergo oblationes nostræ deuotionis pias, & vt speramus Domino acceptas hac in membrana litteris signari voluimus, ad notitiam successorum nostrorum, vt inuiolabile robur obtineant per succedentia tempora, ceram ipsi imprimi præcepimus, insignitam sigillo nostræ dignitatis, & authoritate Domini nostri IESV CHRISTI, *nec non & Principum Apostolorum Petri & Pauli, ac Domini nostri Romanæ Sedis Episcopi, & omnium Orthodoxorum Patrum, & nostri Banni sententia eis consummationem illibatam indicimus, nè quisquam vel Magnificentiæ homo, vel potentiæ præsumat supra dicta donaria aliqua ratione alienare ab Ecclesia cui donatâ à nobis tantâ authoritate constant. Si quis autem in tantam mentis suæ cæcitatem ceciderit, vt post hanc nostram confirmationem adeo terribilem, prædictam oblationem quocunq; modo inquietare præsumpserit, sciat se cum* IVDA *proditore Domini*

nostri IESV CHRISTI *sententiam æternæ damnationis subiturum. Nisi forte pœnitentia ductus cuncta ablata legaliter Ecclesiæ restituat quàm læsit cum omni cōpensatione Canonica. Obseruatoribus verò ac amatoribus huius nostri instituti, sit Domini pax & pium gaudium cum omnibus sanctis nunc, & per infinita sæcula. Facta est autē hæc oblatio siue donatio nostræ humilitatis. Anno Millesimo, Centesimo Quinquagesimo Quarto. Primæ Sedis Pontificale regimen tenente Domino digne ac verè Beato Eugenio Tertio, nec non Boleslao, Mescone, Henrico germanis Fratribus Principatum in Polonia tenentibus, multis astantibus Nobilibus, quorum hæc sunt Nomina. Ego Ioannes Archiepiscopus & Clemens frater meus Dominus Iaczo, Michora, Mechislaus, Martinus Zbiluth Nicolaus Tribunus, Comes Bogomelus.*

CA-

CAPVT SECVNDVM.

De auctione redituum Monasterij Andreouiensis per Vincentium Kadłubcum dum adhuc in Pontificatu eßet

AVxerat dotem Cœnobij Brżeźnicensis (nondum enim appellabatur Andreouiense, propter exigua tunc initia oppidi Andreouiensis, quod non nisi processu temporis consurrexit, & á sua celebritate Monasterio quoque nomen dedit) supra nominatus fundator Ioannes Archiepiscopus Gnesnensis, prӕterque bona in priuilegio expressa, multas villas per successionem ad se deuolutas ijsdem Sodalibus iterato dedit: decimasq; complures mensӕ suӕ Archiepiscopalis dicto Monasterio attribuit. Cuius egregiam pietatem ӕmulatus deinde incompa-

rabilis vir, Gedeon Epiſcopus Cracouienſis, quoniam & ipſe de domo & ſtirpe Griphonum ducebat genus, decimas nonnullas Monachis Andreouienſibus à menſa ſua dedit, & perpetuo inſcripſit. Sed & qui templum eorum cõſecrauerat, anteceſſor Gedeonis Maurus Gallus, in honorem Beatiſsimæ Virginis, ſub cuius titulo Eccleſia erecta, & ſancti Adalberti Martyris, decimas manipulares in certis villis donauit, & publicis monumentis conſignauit. Cuius deinceps immediatus ſucceſſor, Gaudentius ſeu Radoſt, non modò anteceſſoris ſui ratam habuit donationem, & ſpeciali Priuilegio confirmauit, ſed ſuperadditis adhuc alijs tribus decimis, ſuam bonam largitionem exauxit. Vtriuſque autem huius liberalitatem in Sacrum Ordinem Ciſtercienſem & Cœnobium Andreouienſe confirmauit Vincentius Kadłubcus, cum poſt obitum Fulconis, Epiſcopam Cracoui-

en-

ensem regendam suscepisset, adiunctisq; nonnullis decimis: De sui patrimonij proprietate Karwow & Nikisiołka villas attribuit Monasterio Coprzywnicensi, eiusdem instituti Cisterciensis, Monachis, à Cazimiro Poloniæ Monarcha exstructo. Quæ verò, in augmentum dotis Andreouiensibus contulit, ea eiusmodi instrumento comprobauit.

In Nomine Sanctissimæ & Indiuiduæ Trinitatis.

EGo Vincentius Dei prouidentia Cracouiensis Episcopus. Omnibus tam præsentibus, quam futuris salutẽ in perpetuũ, &c. Quia magna negligentia culpa est, culpari super eo nolumus, quod ex officio commisso in alijs corrigere tenemur. Vidimus enim Cœnobij de Andreiow Priuilegia ex neglectu parum deleta & mutilia & ad interitum & lapsum domus laben-

bentia. Vnde dignum duximus imminènti temporum ruinæ ſuccurrere, quia ſatiùs eſt ante tempus occurrere, quàm poſt tempus remedium quærere. Communicato igitur cum fratribus noſtris conſilio totius Cracouień. Eccleſiæ tam perſonarum, quam Canonicorum approbatione & conſenſu prædicti Cœnobij Priuilegia innouare ſtatuimus, futuris in perpetuum ſeclis valitura, ne de ipſorū aliquomodò fide ambigatur, quæ ſub tantorū ſolennitate, ac prudentia virorū conſtat eſſe roborata. Priuilegia hæc ſunt: Ego Maurus Dei gratia Cracouienſis Epiſcopus & ego Radoſt eiuſdem Mauri ſucceſſor dedimus Deo & Fratribus prædicti Cœnobij de Andrzeiow decimas ſuper has villas, Rákoſʒyno, Potok, Łyſakow, Łanczyno, Rákowo, Tárſáwá, Chorzewá, Przaſtaw, Konáry, & in vtraq; Michowice in Berlowa, Borowa, Prokopo, Linowo, Poloſʒyno; facta eſt autem hæc oblatio ſiue donatio noſtræ humilitatis. Anno Milleſimo Centeſimo Quinqua-

quagesimo Quarto. Primo Pontificale regimen tenente Domino dignè ac verè Beato Eugenio necnon Duce Boleslao Mescone, Henrico germanis fratribus principatum in Polonia tenentibus: Multis nobilibus astantibus quorum sunt hæc nomina. Joannes Archiepiscopus, Clemens frater eius, Dominus Iaczo, Michora, Mechislaus, Martinus Zbylnik, Nicolaus tribunus, Comes Bogumelus: Item ego Gedeo supradictæ Cracouień: Ecclesiæ Episcopus addidi Deo, & Beatæ MARIÆ *Virgini, & S Adalberto, & Fratribus iam dicti Cœnobij in consecratione veteris Ecclesiæ decimam ad mensam meam pertinentem omnium subscriptarum villarum in Episcopatu meo positarum, quarum nomina hæc sunt, Viazd, Błonie, Senth: Błonika, Skowrodno, Pauenchic, Serekna, Buskow, Tropisowo, Biała, Grambołow, Bessen, Mirzawa, Branachia, Skroniow, Waslino, & alterius villæ quæ sedet super Nidikam, in qua sedent Konarij duæ, hoc est, inter vil-*

lam Bugiuoÿ & villam Niegoſtaÿ: Teſtes huius donationis ſunt hi. Dominus Meſko, Dominus Kazimirus Domini terræ, Abbas Tinecen: Hildebrandus, Abbas de Caluo monte Syluanus, Abbas de Sieciechow Alnodus, Abbas de Lochna Symon, Dominus Maximil: Dominus Quæcoſlaus, Gneomirus, Stephanus, Jacobus, Ioannes, Clemens, multi comites Nobiles Capellani quorum nomina ſcribere longum eſſet. Sunt autem hi per quos facta eſt & confirmata innouatio: Ego Vincentius Cracouienſis Epiſcopus Kylſlaus Decanus, Januß Archidiaconus, Boguchalus Præpoſitus, Benedictus Summus Magiſter, Laurentius Cantor, Nicolaus Cuſtos, Henricus Subcuſtos, Rudolphus Sandomirienſis Archidiaconus, Ioannes Cruſuicen: Decanus & prædictæ Eccleſiæ Canonicus, Richardus, Blaſius, Pancratius, Woyko Alexander, Stephanus, Petrus cognomento Barrabas, Dominus Nicolaus Pantoſlaus, Troianus Canonici. Ego poſtea Vincentius

sæpius iã dictæ Crac. Ecclesiæ humilis minister in cõsecratione istius Ecclesiæ addidi, supra nominato claustro, & Fratribus ibidẽ Deo seruiẽtibus triũ villarũ Decimas, quarũ vocabula subnotãtur, Gonozinice, Wilchice, Negostawice, Testes Comes Gõricius, Comes Iacobus Abbas de Caluo monte, Abbas de Camiena, & alij quam plures Nobiles & mediocres qui in eadẽ cõsecratione interfuerũt. Quicunq; itaq; de istis omnibus abstulerit, vel dempserit præter voluntatem Abbatis, & fratrũ sit anathema maranatha. Facta est autẽ hæc innouatio siue confirmatio. Anno Verbi Incarnati. Millesimo Ducẽtesimo Decimo Episcopatus verò nostri Anno secũdo.

Ex Inserto in nouos libros Beneficiorum Monasteriorum sub Sigillo V. Capituli Cracouień. desumptum.

Locus ✠ Sigilli.

M. Lucas Groblicki publicus Actorum V. Capituli Ecclesiæ Cathedr: Crac: Notarius.

CAPVT TERTIVM.

De Pontificatus administratione, Resignatione dignitatis, & ingressu Religionis, Inimitabilis viri, Vincentij Kadłubconis, variorum Scriptorum testimonia.

RAra eiusmodi modestiæ & humilitatis exempla in omni æuo reperiuntur, vt conscenso quis summo dignitatis apice, vel fortunam quam maximè ambiebat deserere vellet, vel commoditatem quæ cuiusque sensum titillat sincero animo postponeret. Fuêre attamen non pauci Numine sacro afflati, qui cum diuersis temporibus, diuersisq; in partibus orbis, spretâ mundi fallacis pompâ mentem recollegerunt, tum inclytum etiam Cisterciensem Ordinem ingressi, in humilitate spiritus Altissimo seruierunt. Nume-

merantur paſsim à qualibet Congregatione Religioſa Principes, Duces, Imperatores, Reges; & quidem ſexus vtriuſque, qui ſanctitatem vitæ, diuitijs & diadematibus prætulerũt. Longumq; eiuſmodi virorum cathalogum, vel ſoli Ciſtercienſes recitant: & quos inter Magnum Reipublicæ Polonæ Senatorem, Sanctiſsimumq; Eccleſiæ Cracouienſis Præſulem Vincentium KADLVBCVM connumerant. Qui ſub Theodorico, natione Gallo, Secundo Abbate Andreouienſi (nam primus Andreouienſis Abbas, ſub quo erectum & fundatum erat Monaſterium accitis Fratribus è Burgundia, Virricus appellabatur) reſignato Epiſcopatu, Anno á Natiuitate Domini, Milleſimo Ducenteſimo Decimo octauo, Religionis habitum ſuſceperat. Cuius rei mentionem diuerſi Scriptores fecêre, ſed imprimis vetuſtiſsimus rerum Polonicarum connotator Ioannes Dlugoſſus. Tomo Hi-

ſtoriarum ſuarum Primo. Libro verò Sexto, in talem modum.

Anno Domini, 1207.

POſt mortem Fulconis, alias Pełka Epiſcopi Cracouień. in locum eius conformi electione Magiſter Vincentius Kadlvbkonis de Karwow vico propè Opatow ſito Præpoſitus Sendomirienſis cùm eſſet genere Nobilis, de domo & familia Roſæ, licet aliquam dignitatem, aut præbendam in Cracouień. Eccleſia non obtinêrit propter excellentiam ingenij & doctrinæ quibus pollebat poſtulatus ab Innocentio III. confirmatus ſufficitur. Cui naturæ prægnantis diues & fæcundus vterus præclarum ingenium cõtulerat quem iam benigno lumine aſtra inſpexerant, vt ſine externæ opis adminiculo nouum cõdendo corpus de Annalibus Polono-

norum Historiæ, magnificos per seipsum literarum sensus expresserit, & literarum studijs decus, & ornamenta, mores ingenuos, & normam rectè viuendi comparauerat. Disciplinam pro Nobilitate, pro patria, pro parente, pro nutrice, adoptauerat.

Hic Magister Vincentius eodem anno per Henricum Gnesnensem Archiepiscopum ex Mandato Innocentij III. consecratus est. Anno Domini 1215. Nobilem & illustrem Cracouiensem Ecclesiam Vincentius Episcopus sui Pontificatus tempore amplius illustraturus, pro habendis quotidianis refectionibus vndecim Decimas manipulares & septem pecuniarias in villis circumcirca Cichow oppidum sitis ad mensam suam Episcopalem pertinentibus, deuotione perpetua cõtulit, & donauit. Ex quarum introitibus, in vino, luminaribus, cæterisque suis necessitatibus procuratur Cracouien. Ecclesiæ & præ-

latis Canonicisq; Ecclesiam ipsam frequentantibus distributiones frequentes, & quotidianæ largiuntur. Nimium fortunatus nimiumq; liberalis Episcopus æterna in laude versād9, quod & Ecclesiæ suæ prouidit necessitatibus & plurimum illi contulit stabilimēti & decoris, amplissimam sitim doni compensationem per gratiam Pontificis & remuneratoris superni abunde iam consequutus. Nè autem de nominibus villarum decimas huiusmodi afferentium à quopiam ambigi posset, etiam nomina earum inserui. Primo quidem Manipularium, Gnoinik, Gołpridowa, Thimowa, Tworkowa, Iurkow, Viazd, Opatkowice, Łuczławice, Iaszczuchowa, Konczyska, & Zdania. Item pecuniarium, Brzozowa, Olszowa, Słona, Bieźnik vel Bronik, Polichta, Pozna. Item in Oppido Casimirien. Crac. vicino ita vt candela inextinguibilis nocte dieq; ardeat in Altari, reliquum Canonici in suos vsus auferant. *Idem*

Idem Author continuat.

ANno Domini 1218. ſtatum ſuum Pontificalem Vincentius KADLVBKONIS Cracouienſis Epiſcopus intelligens diuerſis curis & periculis implicitum eſſe ex pelago multifariorum naufragiorum euaſurus cum eſſet vir raræ doctrinæ & religionis immenſæ, Epiſcopatu, quem iam annis propè duodecim geſſerat, cedere decreuit. Id dudum longo ante tempore perficere nequiuit, aduerſantibus eius ſancto propoſito Leſzkone Albo Duce, & Cracouienſi Capitulo, qui & Rempublicam, & Eccleſiam perſonâ tam egregiâ, & inſigni ſpoliatum iri, vehementer dolebant. Tandem frequentibus precibus & humilitate profunda & Ducalem & Capitularem renitentiam expugnauit. Cui dum ſucceſſor idoneus, quæreretur, Iwo fili-

us Saulis Comitis de Konſkie genere Nobilis de domo Odrowąſz & natione Polonus Cantor Gneſnenſis Canonicus Cracouien. & Leſkonis Albi Cracouien. & Sendomirien. Ducis Cancellarius inter cæteros Duci & Capitulo dignior videbatur. Qui & propter literarum peritiam, & prudentiæ humanæ fulgorem Vincentio in Epiſcopatu ſuccederet. Verum dum in admittenda Vincentij ceſsione per ſummum Pontificem difficultas timeretur. Iwo aſſumpto ſibi in Comitem & Conſultorem Iackone de Opolienſi Prouincia, & villa Łanka Canonico Cracouien. Viro Verſato, & induſtrioſo, ad Honorium III. in vrbem ſe contulit, & tam Vincentij ceſsionem admitti, quam ſuam Nominationem confirmari, & in Cracouienſem Epiſcopum ſe promoueri, perſonam ſuam Vgolino Cardinali Epiſcopo Hoſtienſi propter familiaritatem præcipuam, quam inuicem in ſtudio Pariſienſi

ensi contraxerant coram Papa, & Cardinalium Collegio altis efferente laudibus facilè obtinuit.

Sequitur in eodem Authore

ET Iwo quidem, ex Roma reuersus ab Henrico Gnesnen: Archiepiscopo in Episcopum Cracouiensem consecratus est. Vincentius verò in Andreouiense Monasterium vbi tunc sacra Cisterciensium Religio magnis Fratrum studijs colebatur se conferens, & habitum & Ordinem suscepit. Et ex bono optimus effectus, nudus Christũ sequi, & in vitæ austeritate Deo suo militare cepit. Vndosum hoc quod inter nos & Deum peccatis inter latrantibus separat, præsentis vitæ salutem Pontificali exutus amictu & cura expeditius tranaturus. Cuius generosus Spiritus ad superna & cælestia summiq;

boni verticem ſemper anhelans haud tolerare poterat, in terrenis prorſus educari, niſi ad cæleſtes radios in ſanctæ religionis auſteritate, mentis ſuæ aciem attentius dirigeret.

Idem Author.

ANno Domini 1223. Vincentius KADLVBCONIS olim Cracouien: Epiſcopus cum Annos quinque in Ordine Monaſterij Andreouien: religioſe exegiſſet, Octauâ die Menſis Martij (Aliter in libro Mortuorum Monaſterij Andreouienſis quarta Aprilis obitus eius commemoratur, Cui magis fidendum noſcitur) laborum ſuorum immarceſcibilem coronam à Chriſto propter quem omnia deſeruerat percepturus, carnis ergaſtulo ſolutus eſt, & in eodem Monaſterio in chori medio ſepultus eſt. Qui dum Epiſcopatum Cracouien: adhuc rexiſſet

ſet Cathedram viuacitate ingenij, quâ polebat, de rebus geſtis patriæ diſerto, politoque ſtylo (quæ incipit: Tres, tribus ex cauſis theatrales odere ſolennitates) edidit Chronicam, quam ſic accurate, cogitateq; ſcripſit, vt ad priſcorum laudem maximè acceſſerit, quos tantopere admirantur. Multa de exteris geſtis, plura quam de proprijs perſtringens per varia Hiſtoriarum quidquid concinnum & aptum Polonis fuit pulcherrimâ varietate intexuit. Quæ à multis Polonorũ celebratur & legitur, & ob raritatem tam domeſticæ, quam peregrinæ Hiſtoriæ, & ob elegantiam ſcripti grauitate verborum lucens non vulgarium referta. Hic decem Præbendas in Kielceñ: Eccleſia fundaſſe & dotaſſe aſſeritur. Decimas quoque manipulares iuxta Cchow conſiſteñ: ab Eccleſia Parochiali in Brzeźie abſtractas, Capitulo & Eccleſiæ Cracouieñ: pro adminiſtratione vini & olei, contuliſſe dicitur.

MATTHIAS MIECHOVIENSIS

De eodem, ad Annum Domini 1207.

MAgiſter VINCENTIVS KADLVBCONIS de Karwow vico propè Opatow, nobilis de domo Roſſæ, Præpoſitus Sãdomirienſis, propter ingenij excellentiam, per Capitulum Cracouienſe in Epiſcopum Cracouienſem electus eſt, quamuis in Eccleſia Cracouienſi nullam obtineret Præbendã, ab Innocentio III. confirmatus, & ab Henrico Archipræſule Gneſnen: conſecratus. Hic vndecim manipulares Decimas & ſeptem pecuniales in villis circa Oppidum Cchow ſitis ad menſam Epiſcopalem, vel quod alij aſtruunt ad Eccleſiam in Brzeźie pertinentes Eccleſiæ Cracouienſi perpetua donatione contulit. Ex quarum introitibus in vino, oleo luminaribus, cæteriſque neceſsitatibus

Ec.

Ecclesia Cracouien: & Prælati cum Canonicis eam frequentantibus, quotidianis distributionibus prouidentur. Nomina villarum Manipularium Decimarum sunt hæc. Gnoynik, Gothprżydowa, Thymowa, Tworkowa, Iurkow, Viazd, Opatkowice, Luczsławice, Fásowszowa, Konczyska, & Zdania. Nomina verò pecunialium, Brzozowa, Olszowa, Słona, Bieśznik, Polichta, Poszna, Item de Casimiria Cracouiensi vrbi vicina. Idem Vincentius Kadłubconis Episcopus Cracouiensis & habitum & Ordinem Religionis Cisterciensis in Monasterio Andreouiensi professus resignato Episcopatu assumpsit. Ex bono factus optimus, nudus nudum Christum secutus est, Anno Domini 1218. Et post quinque annos ergastulo carnis solutus in Domino quieuit, Octaua die Mensis Martij Anni Domini 1223. in Monasterio Andreouiensi in medio chori sepultus.

Hic dum Cathedram Cracouien: regeret. Chronicam Polonorum (quæ incipit: Tres tribus ex causis theatrales odere solennitates.) scripsit. Plura de exteris, quam Polonorum gestis, nodosè & inuolutè, in primis tribus libris perstringens.

MARTINVS CROMERVS

In sua Chronica ad Annum Domini 1206.

ANnus autem quo hæc acta sunt, fuit post Christum natum 1206. Insequenti anno Fulco quoque siue Pełka Cracouiensis Episcopus, Palatini frater vita excessit: qui sibi, & successoribus suis prærogatiuam loci & suffragij secundum Archiepiscopum in Gnesnensi Prouincia, ab Innocentio III. Pontifice maximo impetrauit.

Succeſsit autem ei Magiſter Vincentius, cognomẽto KADLVBCVS, Præpoſitus Sendomirien: gente Roſæus, vir doctus, vt tunc ferebant tempora, & pius: qui primus Polonorum, hiſtoriam gentis ſuæ conſcripſit, liberis collegij ſacri ſuffragijs creatus & expetitus, quamuis ipſe in eo collegio non eſſet. Perfecerat enim id collegium per Ioannem Archidiaconum, vt libera ſibi deinceps eſſet electio Epiſcopi. in quam ſe Principes peruerſo more etiam tunc ingerebant.

IDEM.

VINCENTIVS Cracouienſis Epiſcopus, cum Baſilicæ Cracouienſi, cuius ſupellex vniuèrſa, tacto de cælo ærario conflagrarat, multa contuliſſet, decimaſque nonnullas collegio eiuſdem Baſilicæ in diſtributiones quotidianas, & in lucernam

quæ perpetua in templo arderet, addixíſſet, Epiſcopatu ſe abdicauit, ne quicquam aduerſante Principe, ac diſuadente collegio ſacerdotum: & in Andreouienſi Monaſterio reliquos quinque vitæ annos Religiosè exegit, cum 10. annis Epiſcopus fuiſſet.

Ex Chronico Monaſt: S. CRVCIS.

VINCENTIVS ipſe fuit filius Kadłubkonis de Karwow. Et quia fuit homo literatiſsimus, mortuo Fulcone Epiſcopo Cracouien: Cum eſſet Præpoſitus S. MARIÆ Sendomirien: per Capitu: Cracouien: in Epiſcopum poſtulatur & ab Innocentio Papa confirmatur, & per Henricum Archiepiſcopum Gneſnen: conſecratur, Anno Domini 1208. Tandem de licentia Honorij Papæ

pæ cefsit Epifcopatui & intrat religionem Ciftercienfis Ordinis in Monafterio Andreouienfe vbi quinque annis in magna vixit abftinentia. Tandem Anno Domini 1223. moritur & in medio Chori Monafterij Andreouien: fepelitur. Hic fcripfit ftilo fublimi librum Cronic: de geftis Regni Poloniæ. Eius tempore Ærarium Ecclefiæ Cracouienfi fulmine percuffum eft & fcrinium inquo Cafulæ & Cappæ præciofiores erant accenduntur, & comburuntur. Hic Ecclefiam S. FLORIANI confecrauit.

ABRAHAMVS BZOVIVS

Jn Annalibus Ecclefiafticis ad Annum 1209

IN Polonia per id tempus VINCENTIVS, cognomento KADLVBKVS Cracouienfis Epifcopus cum Bafilicæ Cracouienfi, cuius

ius ſupellex vniuerſa, tacto de cælo ærario, conflagrarat, multa contuliſſet, decimasq; nonnullas Collegio eiuſdem Baſilicæ in diſtributiones quotidianas, in lucernã quæ perpetuo in templo arderet addixiſſet, Epiſcopatu ſe abdicauit nec quidquam aduerſante Principe, ac diſſuadente Collegio ſacerdotum, & in Monaſterio Andreouienſi reliquos quinq; vitæ annos religioſe exegit, cum decem annis Epiſcopatum geſsiſſet.

CHRISOSTOMVS HENRIQVEZ

S. Th. Magiſter Ord: Ciſtercienſis Hiſtoriographus, in Monologio Ordinis ſui.

QVarto Nonas Februarij. In Polonia B VINCENTIVS Epiſcopus Cracouienſis qui vt liberius Deo vocare poſſet, dignitate ſe Sponte abdicauit, & in

•An-

Andreouiensi Cœnobio habitum Cisterciensem assumpsit, vbi admirandis virtutibus celebris feliciter obdormiuit in Domino. Hoc Cœnobium à quibusdam Andreouiense nuncupatur, ab alij sverò Monasterium de linea Morimundi.

D. SEGVINVS.

Libro 3. Virorum Jllustrium Ordinis Cisterciensis.

VINCENTIVS cognomento KADLVBKVS natione Polonus, legitimis suffragijs Cracouiensis Episcopus electus, profuit Anno Domini Millesimo Ducentesimo Sexto, qui cum per decem annos Pastoris munus obijsset, coram omnibus in Canonicorum Capitulo congregatis, mitram, annulum, & sandalia deponens Pontificatu se li-

berè abdicauit, & in Andreouienſi Cœnobio Ordinis Ciſtercienſis, regularem obſeruantiam elegit: vbi nonnulla doctiſsima exarauit opuſcula, de quibus in ſecundo libro ex parte mentionem fecimus. Obijt igitur anno 1229.

CHRISTOPHORVS KONTSKI

In Vitis Archiepiſcoporum & Epiſcoporum Eccleſiæ Cracouienſis.

XVIII. Epiſcopus, VINCENTIVS KADLVBKVS.

MVnere perfunctus bis-ſenis Præſulis annis,
Fit Monachus, charum deſeruitq́ue gregem.
Officium graue Paſtoris ratus. Arrigat aures,
Qui capit intrepida tanta pericla manu.
Conſcripſit Regum vitas & geſta ſuorum,
Hinc patria æternum nomen ab orbe feret.

Aſſum-

Assumptus 1208. Sedit annis 10. cessit Episcopatu 1218. Mortuus 1223. In Monasterio Andreouiensi sepultus.

CAPVT QVARTVM.

De Vita, moribus, probitate, atque pietate, Religiossimi Præsulis, VINCENTII KADLVBKONIS.

INter alia complura, digna approbatione & laude, hæc quoque duo Venerabile Capitulum Cracouiense habet. Libros Beneficiorum, non modò Ecclesiæ suæ authenticè conscriptos, & Regia manu, sigilloque communitos; sed totius etiam Diœcesis Cracouiensis, eruditissimi viri Ioannis Dlugossij, rerum Polonicarum scriptoris veridici, ac pro eo Nominati à Rege Cazimiro Iagellonide Archiepiscopi Leopoliensis, opera &

labore immenſo connotatos. Tum Cathalogum Epiſcoporum Eccleſiæ Cracouienſis, curâ diligēti, & nullo adulationis fuco aſperſum: eo, quod, & in Capitulo viri generoſi, magnanimi, & nō niſi è præcipua nobilitate, aut eruditione ſelecti cenſeantur; qui & minas, & preces, aut fauores, facilè vniuſcuiuſque contemnere poſſunt. Et vitas Epiſcoporum ſuorum, non niſi poſt obitum, benè ac prudenter recenſitas, albo Antiſtitum ſuorum inſcribere, conſuetudinem & legem antiquitùs habeant. Vndè Innocentiſsimi quoque Vincentij KADLVBKONIS, ſe & mundum Vincentis Pontificis, ac quaſi ad cælum ſuis ſucceſſoribus pontem facilè præſtruentis, deſumere voluimus.

Ex

Ex Catalogo Episcoporum Cracouieñ.

FVlcone mortuo, Magister Vincentius KADLVBKONIS, natione Polonus de Villa Karwow propè Opatkow de domo & Familia Rosæ Præpositus Sandomiriensis, decimus octauus in numero per Electionem Canonicam succedit, & Anno Domini Millesimo Ducentesimo Septimo, per Innocentium Papam III. in Episcopum Cracouiensem confirmatur, & per Henricum Archiepiscopum Gnesnensem consecratur. Et quamuis ad illa vsque tempora Principes & Reges Poloniæ, & ij præsertim qui apud Cracouiam principabantur pro suo more & beneplacito Episcopos Cracouienses surrogabant: tamen pro ea vice Prælati, & Canonici Cracouienses, de quorum numero Ia-

nuſz Archidiaconus vnus erat, viri elegantes, & fortes Eccleſiæ Columnæ, huic abuſioni & corruptelæ ſe viriliter apponentes, vnanimiter præfatum Magiſtrum Vincentium de Karwow in Epiſcopum Cracouienſem elegerunt, & electionem eius Innocentio III. præſentarunt qui præſentatum confirmauit, & per Henricum Archiepiſcopum Gneſnen. mandauit conſecrari confirmatum. Hic in Eccleſia Sanctæ MARIÆ Kielcen: ſuæ Diœceſis Decem præbendas aſſeritur fundaſſe & dotaſſe. Hic Vincentius vir doctus erat, miræ religionis, & deuotionis, qui geſta Regum, & Principum Poloniæ, ſingulari ſtylo conſcribens in vnam Chronicam redegit, quæ à legentibus Vincentiana appellatur quem tanto lumine & tam benigno Aſtra reſpexerãt, vt ſine externæ opis adminiculo nouum condendo corpus de Annalibus Polonorum Hiſtoriæ magnificos per ſeipſum litera-

terarum ſenſus expreſſerit. Sedit annis propè duodecim, Anno autem Duodecimo Pontificatus ſui, de Licentia ſpeciali Honorij Papæ, honori & oneri ſponte renuntiauit & Monaſterium Andreouienſe ingreſſus, Ordinem Ciſtercienſem profeſſus. Milleſimo Ducenteſimo, Decimo octauo vbi quinque annis ſub Regulari obſeruantia Deo militans moritur, Octaua Martij 1223. Et in Monaſterio prædicto Andreouienſi in chori medio ſepelitur. Hic Decimas Capitulo Cracouienſi, manipulares, & ad Eccleſiam de Brezie pertinentes abſtrahens, circa Cchow conſiſtentes ne valore Centum Marcarum pro Subminiſtranda cera, vino, oleo, & cæteris neceſsitatibus incorporauit, & adſcripſit: Statuens vt candela inextinguibilis nocte & interdiu ardeat in altari, reliquum Canonici in vſus ſuos conuertant. Huius temporibus ærarium Eccleſiæ Cracouienſis fulmine

mine percussum est, & Scrinium in quo Cassulæ erant accenditur & Cappæ pretiosiores & ornamenta comburuntur. Nobilis hic erat ex Patre Boguslao, & Matre Benigna de domo Rosæ. Hic specialem gerens ad Ordinem Cisterciensem deuotionem, Villas Patrimonij sui Czyrnikow, & Goyczow, Anno Domini 1212. in Colloquio & iudicijs publicis sub præsentia Henrici Gnesnensis Archiepiscopi Gedeonis Płocen: Oggeri Crusuicen: Episcoporum, & Msczugij Ducis Pomeraniæ Pontificatus sui anno quarto Monasterio de Suleiow Gnesnen: Diœcesis; villas verò Niekisiałka & Karwow hæreditarias etiam & paternas Monasterio Koprzywnicensi Ordinis Cisterciensis liberalitate ingenua perpetuo contulit, & donauit, interdicẽs nepotibus suis germanis filijs fratris sui Boguslai videlicet Boguslao & Sulislao earundem Villarum quas Monasterijs præfatis ple-

pleno iure donauerat, ſub graui anathemate omnem impetionem & quam libet vendicationem hæreditatum prædictarum.

Scripſerunt etiam & priuati nonnulli, vitam Beati VINCENTII, fama miraculorum apud ſepulchrum eius geſtorum exſcitati: Sed quia ſingulorum textus recenſere, eſſet eandem cantilenam canere. Ideo omiſſis minoris notæ vitæ eius ſcriptoribus. Ioachimo Bielſki, Martino Bielſki & Mathia Vbiſzewſki diligenti eius miraculorum collectore: vnius inclytæ huius familiæ Ciſtercien: Profeſsi. Fr. Alberti Tarłouij Monaſterij Claræ tumbæ, alias Mogilenſis Monachi, ex Chronographis Poloniæ collectam, Diui KADLVBKONIS vitam, religioſumq́ue eius animum contemplabimur. Eximij olim viri & Summi Theologi Andreæ Schonæi, Academiæ Cracouienſis Rectoris, licentia ſpeciali, Anno Salutis Inſtauratæ, 1614. in lucē editā. Cuius tenor eſt talis

SEmper fuit operæ pretium in Ecclesia Dei (attestante id Doctore mellifluo S. Bernardo) vitas & gesta præclara Sanctorum commemorare; vt sint in speculum, exemplum, & quasi quoddam cõdimentum vitæ humanæ super terram. Per ipsorum enim sacra gesta & facta, exemplum vtile posteris datur, ædificatio fidelibus traditur & ars belli in ipsis Christi militibus demonstratur. Licet autem immensa, ac propè infinita Sanctorum ac Beaterum Dei eximiam spirantia pietatem, litterarum monumenta prodiere, ita vt sufficiãt ad quodcunq; genus vitæ piè traducendũ: nihilominus quia haud rarò euenire solet, vt quis exemplo sui sancti conterranei, cuius Patriam moresque nouit, magis quàm alterius, accendatur: id causæ est, quòd tales à nobis speciatim sunt tractandi & honorandi. Sanè si qua gens alia, nostra præ cæteris Polona, hoc habere vide-

tur,

tur, de quo Deo Opt: Max: cuius ſolius eſt beneficium, meritò gratias agere poſsit ac debeat; quòd ex ea, tanquam ex illo equi Troianorum alueo, tot Sancti ac Beati Dei, ingenti multitudine proceſſêre. Vt enim taceam S. Adalbertum, Staniſlaum, Cazimirum, tum Hyacinthũ, Quinque fratres, Cantium, Simonem Lipnicium, Staniſlaum Coſtcam, cæteroſque plures Sanctos ac Beatos, qui iam olim ſunt celebrati monumentis nobiliſsimorum ingeniorum, ita vt nulla poſsit eos delere obliuio: noſtrum B. VINCENTIVM KADLVBKONEM, haud decebat in latebris deliteſcere, cuius vita tam extitit glorioſa ac omni pietate refertiſsima; vt in ea tanquam in patenti & ſpatioſo prato, venuſtis odoriferiſque floribus conſito, diuerſarum virtutum flores pulcherrimi, maximeq; odoriferi ſpectentur & appareant. Præ cæteris autem (non eſt enim præſentis inſtituti

plures recenſere) virtus humilitatis in hoc Beato inſtar ſplendidiſsimi ſyderis enituit; quippè qui in ſublimi ſede Epiſcopatus Cracouien: Metropoli totius Regni collocatus, ſpretis honorum titulis, monaſticam vitam eſt profeſſus: ſicque ex bono factus optimus, eligens abiectus eſſe in domo Dei magis, quàm habitare in palatijs Principum, nudus nudum Chriſtum ſecutus eſt. Habuit hoc iam olim inſignis Ciſtercienſium familia, vt ad illam tanquam ad tranquillum portum ſalutis æternæ, penè innumerabiles Chriſti fideles, ex omni ſtatu mundi confugerent; vt haud ſciam, an qui infructuoſum nobis obiectant otium, ſeſeque ſolos aliorum promouendæ ſaluti natos deſtinatoſque glorioſè prædicant, fructuoſiùs quid vnquam laudabiliuſque præſtiterint. Hinc etenim eſt, quod tot Pontifices Infulis depoſitis, ſimplicem cum Dei famulis monachatum ducere gau-

de-

derent. Reges quoque ac Principes (quorum nonnullorum inferius Cathalogum subijciemus) reiecta gloriæ mundanæ pompa, quidã ex eis monachorũ cucullã, alij cõuersorum barbam, cæteri fratrum Laicorum statum eligerent. Horum igitur attractus odore virtutum, horum, inquam pauperum Christi militum, & hic Beatus imitator factus est egregius, se suaque omnia huic sacro Ordini resignando. Estne autem aut fuit multis sæculis in Regno hoc inclyto aliquis, cuius simile factum, cum huius Beati Viri potuerit comparari? qui non iniuria mihi videtur illorum simillimus fuisse, quos olim Christo dixisse legimus. Ecce nos reliquimus omnia & secuti sumus te. Sed quid illi nisi nauiculas & retia piscatoria relinquerunt? VINCENTIVS verò noster, tantos honores ac titulos, repudiandos potius esse duxit, quo liberius Christum sequi posset. Id quod ex

eius vita, quam breuiter tractandam aggredior, manifestius liquet. Vir hic dilectus Deo & hominibus in latifundio Karwow nobili familia de domo Rosarum oriundus, Equitis Poloni Boguchwalij & matris Bognæ filius fuit; qui ab eisdem parentibus auitæ & Christianæ religionis ac pietatis, summa cura & studio in timore Domini educatus, in ipsa iuuentute liberalibus disciplinis est traditus. In quibus ita mirũ in modũ profecit vt omnes coætaneos suos acri ingenio, & eloquentiæ studio (quo inter omnes illius æui Polonos maiorem in modum excelluit) superasse videretur. Tandem ætate maturiori, fontes Sacræ Theologiæ pleno postquam ore delibasset; omnium oculos in se conuertit: ad familiaritatemq; magnorum ætate sua virorum, præcipuè verò Fulkonis Episcopi Cracouiensis accersitur. Is namque per motus Beati Viri vitæ integritate, Diuinarum huma-

humanarumq́ue rerum peritia, conſilij maturitate, agendiq́ue dexteritate, Præpoſitum Sendomirienſem eum inſtituit: vbi ſanè inter reliquos eius Eccleſiæ Prælatos, Vincentius haud aliter atque ſtella matutina in medio nebulæ emicuit. Vnde fit Fulkone è viuis abeunte, per liberam ſolius Capituli Eccleſiæ Cathedralis Cracouienſis electionem, idem Vincentius ad Epiſcopatum Cracouienſem, nemine renitente, Anno Domini 1207. eligitur, ac per Innocentium III. Papam confirmatur: demum per Henricum Archiepiſcopum Gneſnenſem conſecratur. Hic igitur in tanto dignitatis Paſtoralis gradu conſtitutus officium ſibi commiſſum ſtrenuè aggreſſus, ab officio pietatis, & cultus diuini cura illud exorſus eſt. Etenim non contentus, quod plurimorum egenorum prouiſor, debilium curator, pupillorum Patronus, viduarum & perſonarum afflictarum & oppreſſarum

rum protector indefessus fuerit, quod ingenia fælicia adolescentum fouerit: plurimùm liberalitatis, plurimis Ecclesijs, tam ex bonis mensæ Episcopatus sui; quam (quod magis est) de proprio & hæreditario patrimonio præstitit. Ecclesiæ namque Kielcensi, protunc exiguos prouentus habenti, in honorem Beatissimæ Virginis MARIÆ fundatæ decem præbendas attribuit & donauit. De bonis verò paternis Cõuentui Andreouiensi, à Ioanne Episcopo Wratislauiense & eius fratre de Armis Gryphonum erecto & fundato, villas Czernikow, & Soyczow in præsentia Henrici Archiepiscopi Gnesnen: Gedeonis Plocensis, Ogieri Cruswicensis, Episcoporum in perpetuum donauit. Insuper Conuentui Coprzywnicensi duas villas itidem paternæ hæreditatis, Niekisiałkę & Karwow iurę perenni dicauit: anathemate graui contra nepotes ex fratre suos; scilicet Bogusla-

slaum & Sulislaum, interposito, ne bona præfata Ecclesiæ collata, adimerent, tantæ autem authoritatis, dum adhuc Præpositum Sendomiriensem ageret, apud Lesconem Albũ Monarcham Poloniæ, B. Vincentius est habitus, vt eidem custodia & officiũ Oratoris, in reducenda ad Regnũ Haliciæ B. Salomea filia eiusdẽ Polonorum Monarchæ, delegaretur. Summa itaque cum laude, spatio decem annorum Ecclesiæ Cracouiensi præsidens, de eademque & Regno Poloniæ optimè meritus vita sancta monastica præ opibus Episcopalibus electa, impetrata ab Honorio Summo Pontifice Romano licentia simul atq; se Episcopatu Crac. abdicat, ac Monasterium Andreouiense Ordinis Cisterciensis ingreditur, susceptoque habitu ac probationis expleto anno, eandem Regulam profitetur. Vbi sub Regulari disciplina in maxima vitæ austeritate, obedientia, humilitate, ieiunijs, vigilijs, assiduis orationib9

quinquennio commorans; plurimis cœpit clarere virtutibus & miraculis. Vnum hic referre licet. Cùm quodā tempore fratres de more Vigilias Matutinas canerent, Vir Dei altæ orationi ac cælestium meditationi intentus, in sua cella se continuit. Quod dum Abbas cum fratribus aduertisset; sciscitari cupiens, quid Beatus in cella conclusus ageret, rima per fores conscipatus, Virū Dei immenso circumfusum lumine genibus flexum, & extra se quasi raptum conspexit: nihilque horum fratribus indicās, & visione hac, & cæteris donis Beato collatis, summoperè lætabatur. Tum vir Dei ex illa meditatione ad se rediens, è cella egressus, Abbatē supplex precatur, vt neglecti diuini officij, sibi veniam daret. Abbas verò vt potè quem res ipsa non latebat, culpam hanc facilè dimisit & fratribus ne eidem in aliquo molesti sint mandauit Volens autē Præsul pius gratificari genti Polonæ & egregia

ipsius facta ab obliuione memoriæ vindicare, Chronicon Regni Poloniæ (quod nullus ante eum fecerat) alto contextum stylo, in modum Dialogi conscripsit, opus certè vtilissimum, quod his temporibus nuper est impressum. Tantis igitur ornatus virtutibus, & donis, ætate matura, pluribus laboribus in vinea Domini superatis, dierum bonorum & operum plenus, Sacrosanctis Sacramentis summo cum desiderio ac deuotione susceptis, lætus animã puram in manus Creatoris sui reddidit. Anno à salutifero Virginis partu 1223. die 8 Mensis Martij sepultus in eodem Monasterio in choro templi ante Altare maius, cum insculpto Epitaphio in hunc modum:

Hic iacet illustris VINCENTIVS KADLVBKONIS de Villa Karwow. de Armis Rosarum, Vir acris ingenij, Diuina & humana literatura insignis, ex Præposito Sandomiriensi Anno Domini 1208. per Capitulum in Præsulem Cra

couiensem electus, per Innocentium III. Papam confirmatus, & per Henricum Archiepiscopum Gnesnen: consecratus. præsedit annis decem. Demum obtenta licentia ab Honorio Papa renunciando Episcopatui, Religionem Cisterciensis Ordinis in Monasterio Andreouiensi profitetur, atque ibi sub Regula in Obseruantia Lustro vno exacto, Christo Christi miles spiritum reddidit, & in medio chori corpus eius à fratribus terræ commendatur Anno Domini 1223. 8. Martij,

CAPVT QVINTVM.

De Abbatibus Monasterij Andreouiensis, sub quibus & Ordo Cisterciensis in Polonia refloruit, & Sanctitas Diui Patris VINCENTII KADLVBKONIS, *Orbi Sarmatico innotuit.*

POstquã Orbi Christiano, sanctitas Diui Patris Bernardi Ordinis Cisterciensis institutoris, eiusq; sequacium innotuit, statim odor virtutum, & cõuersationis illorũ probatissimæ, ad nostras quoq; Aquilonares partes peruenit. Religiosissimusq; Antistes Gnesnensis, vti iam supra diximus, è Burgundia euocatos, (in bonis suis hæreditarijs Brzezinik dictis, pro illorum stabilitate, templo & Cænobio extructo) in Poloniã nostram induxit, & ita Principibus ipsis cõmendauit, vt

breui tēpore in vtraq; polonia, tā Maiore quā Minore, aliquot Monaſteria poſsiderent.

Primus itaque Abbas Brezinenſis ſeu Minoris Morimundi (nam Andreouia oppidum, tunc temporis nondum exſtabat, ſed ab Abbate iſto in fundo Brzezinenſi deſignatum, primordia ſua habere cœpit) fuit VIRRICVS GALLVS, Vitæ probitate & eruditione inſignis. Quamuis Chriſoſtomus Henriquez Ordinis Ciſtercien: Hyſtoriograph9 ſcribat, primum Abbatē Andreouienſem fuiſſe Nicolaum quendā Burgundum. Sed is fuerat, ſenior Frater Sodalium in Poloniam ad recipiendam fundationem miſſorum, non Abbas formalis, qualis fuerat Virricus ſtabilitate Religioſorū iam firmata, & clauſtro exſtructo.

Secundus Abbas fuerat THEODORICVS GALLVS, Cuius tempore, Beatus Vincentius Epiſcopatu reſignato, primus ex Polonis Sacrum Ciſtercienſem habitum ſumpſerat.

Nam

Nam omnes tunc Fratres vel Gallicæ, vel Germanicæ nationis fuerant. Eodem Abbate regimen Monasterij tenente duæ aliæ Abbatiæ & Monasteria scilicet Ciricense in Polonia (Cuius Fundator Theodorus Palatinus Cracouiē: de Armis Grifonũ extitit) Anõ 1234. & Raudēse in Silesia cõstructa sunt, ad quæ fũdāda & in coleda Fratres ex Cõuētu Andreouiensi seu Brezinensi dati sunt & missi. Vnde Monasteria prædicta filiæ Monasterij Andr: dicũtur, à quo originem ducunt. Erectũ quoq; est hac ætate Monasterium Suleouiēse & Vachocēse Ord: eiusdē Cister: diuersis tamē annis & tēporib9.

Tertius Abbas GARINVS GALLVS, sub quo nullus adhuc Polonus in Religione ista fuerat, præter supradictum B. Vincentium Monasticã austeritatē cunctis abhorrentibus.

Quart9 Abbas Minoris Morimundi fuerat HVGO, itidem Gallus, sed cui9 sub regimine multi iam Alemani fuêre.

Quin-

Quintus IOANNES, nescitur cuius nationis, sed qui iã Andreou: Abbatẽ se esse scribebat, impetrato Priuilegio pro ciuitate sua Andre: à Boleslao Pudico Principe Poloniæ & Kunegunda cõsorte sua, fæmina sãctissima, quatenꝰ incolæ eiꝰ vti possẽt iure Theutonico secundũ vsum & cõsuetudinẽ aliorũ oppidorũ Poloniæ.

Sextus Abbas fuit cognomẽto DROGO.

SeptimꝰWIARDVS, cuius fit mẽtio in Monasterio Andr: quolibet añ o 18. Decembr: in libro mortuorum.

Octauus Abbas Andr: GERALDVS THEVTO.

Nonus REINERVS cuius obitus memoria fit. 12. Kal. Iunij.

DecimꝰnomineFRANCO. qui in Vigilia SS. Apo: Petri & Pauli obiit, Anno Salutis 1357. sepultus in capitulo.

Vndecimus GVILHELMVS, qui Priuilegium libertatis ratione possessionum à iudicibus Palatinis Castellanis, & quauis alia Iurisdictione, à Cazimiro Magno impetrauerat. Duo

Duodecimus GERALDVS, qui obijt Anno Domini, 1373. Maij die 7.

Decimus tertius ARNOLDVS natione GALLVS.

Decimus quartus VILHELMVS Germanus.

Decimus quintus, GERAMVS.

Decimus ſextus, BERTRANDVS.

Decimus ſeptimus CONRADVS, quem ſucceſſores fundatorum huius Monaſterij, hęredes de Michow violenter inuaſerant, Monaſteriumque ſpoliauerant. Sed à Vladiſlao Iagellone Regè pientiſsimo, cum ſuis complicibus fuerant puniti.

Decimus octauus Frater IACOBVS, qui multa bona monaſterio fecit.

Decimus nonus ADALBERTVS POLONVS de Przylonk doctrinâ & probitate conſpicuus, quamuis vltimus in ordine congregationis ſuæ.

Vigeſimus Fr. PETRVS electus Anno 1422.

Vigeſimus primus NIEWSTOMPIVS qui Concilio Baſilienſi interfuit, & à Concilio vſum Mitræ impetrauit, vt patet ex Priuilegio, dato Baſileæ 7. Idus April. 1442.

Vigeſimus ſecundus NICOLAVS ODROWVNSCH, pro tempore Liber Beneficiorum à Ioanne Dlugoſsio Canonico Cracouienſi conſcriptus fuit. Et omnes Abbates. Ciſtercienſis Ordinis in Polonia contribuebant, pro eliberando Monaſterio Ciſtercienſi à debito contracto; hoc enim onus totus Ordo ſuſceperat. Præſedit hic Abbas annis quinquaginta, cum laude & vtilitate Cœnobij ſui, obijtque in bona ſenectute. 1496. Nonis Martij.

Vigeſimus tertius fuit IACOBVS MICHOWSKI, de Armis Vulpium, eiuſdem domus Profeſſus, quia hactenus nullum extraneum

Ab-

Abbate Andreouienſe Monaſterium habuit. Quinimò è medio Fratrum aſsiduè Sczyricenſi Monaſterio Abbatem deſignabat tanquam ad Coloniam à ſe locatam gubernandam. Cumque Abbas iſte prænominatus multa bona Monaſterio Andreouienſi, in quo omni pietate inſtitutus fuerat, feciſſet; & bona ſua hęreditaria eidem attribuiſſet; tandem Staniſlao Potocki Profeſſo eiuſdem Cœnobij Abbatiam Sedis Apoſtolicæ licentia reſignauit. Ipſe verò Suffraganeus Vilnenſis factus, ſub Sigiſmundo I. Rege Poloniæ, à Leone X. Pontificalia exercendi poteſtatem impetrauit.

Vigeſimus quartus Abbas Andreouienſis STANISLAVS POTOCKI, fuit. Cuius tempore Liber Retaxationum initium habuit. Anno 1520.

Vigeſimus quintus ADALBERTVS CLODAVIVS. vir bonus & religioſus, qui præfuit an-

it annis 30. multaque Priuilegia & Confirmationes à Serenissimis Regibus, Sigismundo Primo, & Sigismundo Augusto impetrauit.

Vigesimus sextus IOANNES IANOWSKI, qui primo Abbas Sciricensis fuerat, sed liberâ electione Fratrum ad regimen Abbatiale Andreouiam vocatus, in locum suum de cõsuetudine antiqua Petrum Borowski Priorem Andreouiensem, Abbatem Sciriciensem fecit.

Vigesimus septimus STANISLAVS BIALOBRZESKI, opera fratris sui Martini Białobrzeski Abbatis Claræ tumbæ per Regiam Maiestatem promotus, & hic vltimus iam fuit Abbas Andreouiensis, ab eius enim obitu Commendatarij cœperunt esse.

Primusque Commendarius fuit STANISLAVS RESCIVS Canonicus Varmiensis, & Decanus Varsouiensis, per Serenissimum Stephanum Regem, pro hac vice tantum

tùm datus. Vir præclaræ vitæ, & eximiæ doctrinæ, vt ex ſcriptis illius prælo vulgatis patet. Hic antea fuit amanuenſis, & domeſticus, Magni illius Cardinalis, Staniſlai Hoſij: cumq́ue illo interfuit, toti ferè Concilio Tridentino, quod annis octodecim durauit. Moriens tempore Iubilei Romæ 1600. Bibliothecam ſuam Clericis Societatis Ieſu legauit, quam ſibi Neapoli inſtructiſsimam comparauerat, Internuncij Regij perſonam ibi longo tempore agens, & manuſcripta Hoſij ac ſua Academiæ Cracouień: conſignauit.

Secundus Commendatarius Abbatiæ Andreouienſis fuit, BARTHOLOMÆVS POWSINSKI, per Summum Pontificem Clementem VIII. Sereniſsimo Regi Sigiſmundo III. commendatus. Qui itidem Internuntius Regius Neapoli manſit.

Tertius Commendatarius ADAMVS MAKOWSKI, qui itidem Neapoli Nuncius

Regius mansit, & anno quidem non expleto in officio illo, legationem ad Regem Catholicum suscepit, & in Hispania in itinere mortuus est.

Quartus Reuerendiss. REMIGIVS KONIECPOLSKI EPISCOPVS CHELMENSIS, qui ossa Beati Vincentij Kadlubconis ANNO VERBI INCARNATI 1633. subleuauit, & loco honoratiore, exstructo Mausolæo marmoreo publicâ authoritate reposuit. Cuius sacrum corpus per annos 410. in Choro Præsbyterij olim à Fratribus humatum, requieuit, magna cum opinione sanctitatis.

CAPVT SEXTVM.

De modo & processu Subleuationis ossium Serui Dei, VINCENTII KADLVBKONIS.

MOtus itaque pietate & zelo feruenti erga Diuum Vincentium, eximius Antistes

tiſtes Remigius Koniecpolſki, Abbatiæ Andreouienſis perpetuus Adminiſtrator, petijt à Loci Ordinario vt moris eſt licentiam in ſcripto, quatenus ſacros eius cineres, poſsit ſubleuare, quos cõtinuis miraculis corruſcare videbat. Et obtinuit, in hunc ferè ſenſum.

Illuſtriſsimo & Reuerendiſſ: Dño Remigio Koniecpolſki Dei Gratia Epiſcopo Chelmenſi, Abbatię Andreouienſis Adminiſtratori. Petrus Gembicki Decanus Crac. Cuſtos Gneſnen: Sede vacante Epiſcopatus Cracouienſis Adminiſtrator, &c. &c.

EXponi nobis fecit Illuſtriſſima & Reuerendiſſima Dominatio veſtra, conſtituiſſe in animo, piæ memoriæ Reuerendiſſimi olim VINCENTII KADLVBKONIS *Epiſcopi Crac. ante aliquot centena annorum in Domino defuncti, & in Monaſterio Andreouienſi ſepulti oſſa*

ex

ex ſepulchro illius leuare, & in honeſtiorem locum deponere, modo ad præmiſſa Celſ: V. conſenſum noſtrum præbeamus, Deſiderio itaque & piæ intentioni Celſ: V. ſatisfacere volentes Authoritate Ordinaria quâ fungimur hac in parte Illuſtriſſimæ Celſ: V. facultatem damus, memorati Reuerendiſſimi olim Vincentij Epiſcopi Cracouienſis ſepulchrum aperiendi, & oſſa illius leuandi, ac in honeſtiorem locum deponendi, ita tamen vt id priuatim, & ſine ſolennitatibus circa leuationem oſſium Beatificandorum fieri ſolitis, fiat, perſonæq; ſæculares tum temporis indè excluduntur. In fidem maiorem præſentes manu noſtra ſubſcriptas Sigillo communiri iuſſimus. Dat. Crac. die 21. Menſis Iunij A. Dńi Milleſimo Sexcenteſimo Trigeſimo Secundo.

Locus ✠ Sigilli.

Petrus Gembicki Decanus Crac. Adminiſtrator Epiſcopatus eiuſdem. m. p.

Die

Die itaque 26. Aprilis Anni ſequentis, vti ſupra præmonuimus 1633. per Reuerendum virum P. Fridericum Szembek Societatis Ieſu Præsbyterum facta inquiſitio loci, in quo ſacrum pignus reconditum fuerat. Primoque penes parietem, oſſa ipſius perquiſita fuerunt, vbi Epithaphium in lapide ſecto ſcriptum illi erat, & effigies habitu Epiſcopali exſculpta. Deinde in tumulo, ante altare maius, in medio choro lapide ingenti clauſo: in quo eiuſmodi litteræ exaratæ conſpiciebantur. HIC IACET VINCENTIVS KADLVBEK EPISCOPVS CRACOVIENSIS MONACHVS ANDREOVIENSIS.

Igitur magna cum lætitia omnium, ſub Veſperum, lapide amoto, reſplenduit conditorium, inſtar arcæ ex lateribus, nullo interiecto cæmento exſtructum, & in eo Diuini viri corpus, magna ex parte integrum, ſuauiſsimum odorem ſpirans, ornatum Pallio

Archiepiſcopali, quo Epiſcopi Cracouienſes, amiſſo titulo & prærogatiua Archiepiſcopali, in præſentem vſque diem ſolennioribus feſtiuitatibus vtuntur. Terra itaque, cautè remota, & oſsibꝰ vino lotis, omnes reliquię vaſis vitreis impoſitæ, & in arca per eundem P. Szembek ſigillis obſignatę in præſentia multorum fide dignorum virorum in armariolo Sacrarij ad tempus repoſitæ ſunt; donec Illuſtriſ. & Reuerendiſ. Remigius Koniecpolſki, ex ſua Chelmenſi Diœceſi reuerteretur, & interim neceſſaria actui tranſlationis præpararentur. Et quamuis perilluſtris Dominus Adminiſtrator Epiſcopatus Cracouienſis voluerit ſubleuationem reliquiarum eximij huius ſancti priuatim peragi, & ſecularibus perſonis excluſis, mirabilis attamen Deus in Sanctis ſuis, qui ſerui ſui Vincentij ſolutum vinculis corporis ſpiritum, ſtola immortalitatis induit, & ad conſortium peren-

perenne, diuinitatis fruendæ admiſit, non eſt paſſus amplius ſacros eius cineres ignobiles latere, ſed etiam tacentibus Monachis, pluribus, ac continuis miraculis, tanquam voluntatis ſuæ appoſitis ſignaculis, & euidentiſsimis amoris pignoribus, quibus ſanctitatem eius in ipſa ſubleuatione cinerum eius atteſtaretur, corruſcare voluit, mentēq; pijs ac Religioſis viris indidit, qua permoti, etſi non rogati quodam euentu ad actum tam ſolennem conuenerunt, & Benedictum nomen Maieſtatis Diuinæ, cum in alijs Sanctis, tum in illuſtratione & gloria Eximij Antiſtitis Diui Vincentij Kadłubconis, adorantes collaudauerunt.

CAPVT SEPTIMVM.

De Tranſlatione Sacrorum Cinerum Eximij Serui Dei, VINCENTII KADLVBCONIS *in eum locum, qui nunc è marmore, eleganti opere & artificio elaboratus conſpicitur, ſtatuam Diui, ante Altare Crucifixi, decumbentem, ſpectandam exhibens.*

REbus itaque ad ſolennitatem feſtiuitatis præparatis, die 19. Aug. Anni eiuſdem 1633. In Vigilia Sancti Patris Bernardi Patriarchæ huius, inclyti Ordinis Ciſtercienſis; ſub cuius vexillo Seruus Dei Vincentius, muneri Pontificali renunciato, vitæ ſuæ reſiduum in maxima ſanctitate exegit; ſacra illius oſſa, poſt decantatas Veſperas à Fratribus, ex Sacrario, vbi hactenus honorificè aſſeruabantur, ex illa arca, in qua vaſis

vitre-

vitreis imposita, sigillis communita fuerunt, per Illustrissimum Antistitem Remigium à Koniecpole, ad plumbeam tumbam transposita, & in Mausolæum ex marmore eleganter præparatum imposita, ac sigillis denuo communita, ferreisque laminis benè obfirmata. Præsentibus cum ipso Illustrissimo omnibus Patribus ac Fratribus eiusdem Conuentus, quos singulos recensere longum esset nimium: sed in tabulis Monasterij specificè sunt adnotati omnes. Similiter & extranei seu aduenæ ad hunc actum vltrò accurrentes. Quod ex instrumento quoque á Notarijs Publicis ob fidē & perpetuitatē actus confecto, facilè quisque pernoscet; quod hic appono, Epigraphe marmori incisa prius adnotata.

✠ HIC ✠ OSTENTVM ILLVD HVMILITATIS CHRISTIANÆ, VENERABILIS SERVVS DEI, VINCENTIVS KADLVBKONIS IN PACE QVIESCIT.

Qui in villa Karwow è Nobili Rosarum stirpe natus: primum Præpositus Sendomiriensis, deinde Cracouiensis Antistes; per Annos fermè XII. mira in Deum, diuosque pietate illustris: & munificentia in Ecclesias, Monasteriaque celebris: Annalium huius Regni Scriptor ex nostratibus primus omnium fuit. Et tandem monente & mouente Deo, Christum in contemptu sui continuo sub obedientiæ sanctæ iugo, imitari desiderans, dignitatem tantam (exemplo raro, & sæculis omnibus memorando) cum facultate Honorij III. Pontificis Maximi, sponte renuncians. Anno Domini 1218. Sacrum Cistercienſem Ordinem, in Monasterio hoc Andreouiensi, professus: post quinquennium sanctè & laudabiliter in statu Religiosò exactum, è statione vitæ mortalis, tanquam miles bonus, victorijs sui ipsius, cæterisq; admirandis virtutibus clarus: ad Iesum Ducem suum

ſuum, feliciter commigrauit. Anno Salutis 1223. die 8. Menſis Martij. Cuius pij Cineres, & veneranda oſſa, Remigij à Koniecpole, Chelmenſis Epiſcopi, Andreouienſisq; Abbatis, & Monachorum eiuſdem Monaſterij cura, poſt annos 410. è priore humili in medio chori ſepulchro, terræq; pulueribus, publicâ authoritate leuata, in loco iſto, honorifice ſunt condita. Anni 1633. Menſis Auguſti die 19.

CAPVT OCTAVVM.

De Actu, & fide Tranſlationis publica, per Inſtrumentum æternitati conſecrata.

In Nomine Domini, Amen.

P*Er hoc præſens publicum Inſtrumentum omnibus euidenter pateat, & ſit notum.*

Quo-

Quomodo Anno ab Incarnatione Domini nostri Iesu Christi Millesimo Sexcentesimo Trigesimo Quarto. Indictione secunda S. D. N. Vrbani D. PP. VIII. Anno ipsius Pontificatus, die verò 20. Augusti D. Bernardo mellifluo Doctori & Ordinis Cisterciensis Patri Amantissima sacra, Fratribus Conuentus Andreouiensis èiusdem Sanctissimi Patris sui festiuitatem deuotè ac solenniter celebrantibus, inter alia eo ipso die exercitia & colloquia Spiritualia inter se conferentibus subijt in mentem subleuationis & Translationis Reliquiarum Venerabilis Patris Vincentij Kadłubconis Anno proximè elapso in Ecclesia ista actus celebris, cuius memoria vt posteritati extare possit, postulatum est nomine Conuentus à me tanquam Notario publico, qui præsens rei gestæ aderam, vt aliqua eius rei nota per me conficeretur. Sciat itaq; lector præsentium in ipsis exordijs Fratrum Ordinis Cisterciensis hic in Poloniã aduenientibus vitam præfati Venerabilis.

lis P. Vincentij incidisse, & ex Episcopatu Cracouiensi cui renunciauit Monasticam vitam professum in Monasterio Andreouiensi cum opinione sãctitatis vixisse, cuius rei celeberrimi quiq; rerum Polonicarum Scriptores latius testimonium in suis Chronicis siue Annalibus reliquerunt, vt pote Cromerus, Długossus, siue Longinus, Miechouita, & pleriq; alij. Cæterum annis ab obitu ipsius multis elapsis, cum ex aula Clementis VIII. Pont: Max: Rńdissimus Bartholomæus Powśińśki Abbas olim Andreouiensis rediisset, vnde tanti viri sepulchrum demiratus dignum honestiori Mausolæo existimans proposuit & dixit, quam primum idem ex marmore se velle construere sed anno eodem morte præuentus vni ex Fratribus dicti Conuentus nomine Benedicto perficiendi operis ipsa occasio extitit. Is verò quoniam artem quam in sæculo didicerat, etiam in Monasterio licitè de consensu superioris cum per tempus à deuotione vacare liceret exer-

cuit; ex opere manuum suarum rem quidem humeris suis imparem, sed tamen Diuinâ vt apparet voluntate factam adorsus, cœpit Fratres, in primisq; Abbatem ipsum solicitare, vt Loci Ordinarium adire, ab illoq; facultatem subleuãdi & loco honestiori collocandi reliquias defuncti obtinere vellent, offerens se labore manuum suarum sumptus si qui extruendo sepulchro forent necessarij subiturum sine grauamine prouentuum Monasterij qui in hac temporum iniquitate conspiciuntur satis attenuati. Nec mora facultas à Loci Ordinario obtenta, & negotium Patribus certis societatis IESV *ab eodem commissum, vt ad locum sepulchri descenderent, & factis faciendis circa similia iuxta ritum & morem Ecclesiæ Catholicæ fieri consuetis negotium idipsum perficerent, quod quidem eo qui sequitur modo gestum est. Die 26 Aprilis Anni 1633. Patres Societatis* IESV. *Videlicet Reuerendus P. Fridericus Szembek superior ad S. Barbaram Crac: cum alijs in*

præ-

præsentia Notarij Publici & aliorum vt infra vno & altero sepulchro magis vicino Epitaphio Defūcti perscrutato, cum nulla iudicia verisimilia apparerent, visum est lapidem cōtiguum qui erat quippe magnus valde ab ostio monumenti reuoluere quo sublato monumentum ipsum repertum est, instar Arcæ ex lateribus nullo interiecto cæmento extructum, in quo singulare indicium ipsissimum Vincentij corpus esse palliū Episcopale quo Episcopi Cracouienses in diem hodiernam vtuntur, magna ex parte integer repertus. Terra itaq; quæ corpori defuncti adhærebat cautè remota reliquiæ corporis eius per nominatos Patres Societatis honorificentissimè subleuatæ vitreis amplioribus vasis, ac scrinio benè obscrato in Sacristiæ armario, tantisper donec locus sepulturæ honestiori pararetur repositæ sunt sigillis obsignatæ. Virum staturæ procerioris fuisse monstrabant pleraq; ossa oblonga, & caput a superiori mandibula ad verticem vno &

fermè dimidio palmo altius, reliquum corpus non in pulueres resolutum, sed instar massæ alicuius repertum, in prædictis ampullis repositum est. Ac subleuatione quidem hoc modò peracta, Translatio ipsa in aliud commodius tempus differenda videbatur, donec Abbas ipse Rndissimus Remigius Koniecpolski idemq; Episcopus Chełmensis, qui tunc in Ecclesia sua Chełmensi munus suum Episcopale obibat in Monasterium rediret, & interim necessaria eiusmodi actui & Translationi præpararentur. Interfuerunt autem Subleuationi vltra Patres Societatis ac Fratres Monasterij Andreouiensis cum suo Priore Martino Suleouiensi, etiam duo Priores eiusdem Ordinis vnus Claræ tumbæ Albertus Tarłouius, & alter Kopriuicensis Simon, Iacobus Chrostkouius I V. D. Canonicus & officialis Curelouiensis & in Małogoszcz Præpositus, Nicolaus Sydłouius Iemelnicensis præpositus in Nawárzyce Parochus, sacra Apostolica

Autho-

Authoritate publicus Notarius ad istum Actum specialiter vocatus & requisitus. Ioannes Zielistawski Plebanus *in Cierno, & alij complures vicinarum Ecclesiarum Parochi ac Sacerdotes ac alij viri sæculares pij & graues.*

Die itaq; 19. Augusti eiusdem Anni Vesperis de S. Bernardo cuius festum in diem sequentem incidebat decantatis, aderant prædicti Patres Societatis IESV, *quibus negotium à Loci Ordinario erat commissum nec non Rńdissimus ipse Abbas, idemq; inprimis Episcopus Chełmensis solenniter Pontificalibus indutus multo vicinarum Ecclesiarum & Diœcesium Clero & innumerabili vndiq; ex regno confluente populo comitatus, qui deprompto ex armario Sacristiæ scrinio & sigillis benè in præsentia vnius & alterius Notarij publici reuisis, Clero ac populo inspectãte ac Deum in sanctis suis benedicente sacras Reliquias cum suis vasis & Ampullis in aliud stanneum vt potè honorificentius scrinium deposue-*

runt ac sigillis ipsius Rňdissimi Abbatis & Episcopi circumcirca obsignatum, in nouum elegantius monumentum tumbamq́; marmoream, non iam in terra sed in pariete Ecclesiæ excisam imposuerunt, aduolutoq́; lapide ad ostium monumenti ferro ac plumbo desuper firmiter serârũt, sermonem ad populum habente Prædicto Rňdo Patre Szembek celebritati actus illius seruientẽ, vitam viri strictè percurrentem, in quo singulare sanctitatis eius signum illud commemoratum est: quod cum senex ætate ingrauescente hora Matutino cõsueta in Choro aliquoties non adesset, & quidam ex Fratribus obmurmurassent, sæpiusq́; hac de re superiorem admonuissent qui quadam vice Fratribus Matutinum in Choro decantantibus ipse exiens ex Choro Vincentij Cubiculum adijt in quo eum orantem luce clarissimâ circumfusum prospiciens redijt in Chorum & assumens aliquos ex Fratribus vt secum irent orantemq́; viderent, nec ampliùs sinistrè absenti-

am

am eius in choro interpretari vel scãdalizari velint, monuit. In eodem sermone commemoratum est quomodo Vir Dei ex sæculari sacerdote à Capitulo Ecclesiæ Cathedral: Cracouień: vnanimi omnium consensu cum ipse non esset Canonicus ad Episcopatum assumptus & vocatus est, & iam tunc probitatis & sanctitatis suæ fundebat odorem. Iam verò dum hæc scribimus à subleuatione seu Translatione Reliquiarum eius, annus integer elapsus est, in cuius decursu quanta indicia sanctitatis eius, quanta bona inuocantibus opem & ad tumulum eius currentibus concesserit Deus difficilè est dicere. Diarius quippè gestorum ad eius Monumentum à Fratribus diligenter conscribitur Qui hac de re meliùs posteritatem docebit. Illud solùm obiter Notandum hîc operæ pretium existimaui à tempore Translationis eius vsq; adhuc ne vnam quidem diem abysse in qua complures homines vel voti exsoluendi vel visitandi eius monumenti causâ ex remotissi-
mis

mis Regni huius partibus turmatim non veniāt, qui ſinguli Pœnitentiæ & Euchariſtiæ Sacramento refecti, plerique voti compotes Deum in ſanctis ſuis laudantes domos ſuas redeunt, quorum excipiendis Confeſſionibus quandoque decem & aliquando plures Sacerdotes vix ſufficiunt. Sed nec illud prætereundum videtur prædictum Patrem Szembek in ſermone quem ad populum habuit obiter inter alia dixiſſe, ſciri non poſſe cauſas ob quas Diuinâ Maieſtas aliquando ſeriùs aliquando citiùs quàm humano captui par videretur, Beatitudinem ſanctorum ſuorum hominibus ſoleret reuelare, plerumque tamen pro neceſſitate populorum iuxta arbitrium ſuum id concedere. Quàm verè id ab eò dictum fuerit præſens ſtatus rerum in patria noſtra docuit. Vidimus enim & adhuc videmus magnas & graues ne dicam extremas neceſſitates noſtras. Magna certè neceſſitas fuit Interregnum quod diuina bonitate præter omnem ſpem & expectationem euaſimus.

At grauior illa irruentis Moschi sub tempus interregni impetus qui etiamsi propitiante Deo virtute noui Regis Vladislai elisus & retardatus sit, extremam tamen necessitatem nostram quis dubitet appellare, Turcæ ferocientis rabiem qui non millibus sed myriadibus militum cinctus cum exercitu instructo in persona sua ad excidium Regni istius, interim dum hæc scribimus dicitur aduertisse, & in finibus Regni à nostris expectatur, hostis dispar viribus nostræ gentis. Valdè credibile Diuinam maiestatem quæ sola scit de thesauris suis depromere, noua & vetera necessitatibus nostris præuisis nouum precatorem & patronum cum hac occasione in Regno hoc inclarescere voluisse, & in hanc vsque diem necessitatis nostræ sancti & amici sui beatitudinem quasi in occulto habuisse, ad cuius sepulchrum en hodie cum votis & gratiarum actionibus pro beneficiis per eum à Deo acceptis curritur. Acta sunt hæc in Ecclesia Monasterij Andreouiensis. Anno

 die

die Indictione ac Pontificatu &c. quibus supra. Præsentibus vltra innumerabilem hominum multitudinem, intrà nominatis testibus & nobis duobus Publicis Notarijs ad hoc specialiter vocatis & requisitis.

Locus ✠ Signi Notarij publici Sancte Casimire ora pro nobis.

Et quia ego Paulus Zyska S. Apostolica authoritate publicus Notarius præmissis omnibus interfui eaq; ita fieri vidi & audiui ideo in fidem & euidentius testimonium præsens instrumentum publicum manu mea propria confeci & extradidi rogatus & requisitus. Manu propria.

Thomas Oborski Dei & Apostolicæ Sedis gratia Episcopus Laodicensis Suffraganeus Canonicus & Sede vacante Episcopatus Cracouiensis Ducatusq; Seueriensis, Administrator omnibus & singulis quorum interest significamus & attestamur supra scriptum Rndum Paulum Zyska esse publicum Sacra authoritate Apostoli-

ca

ca Notarium eiusq; scripturis & instrumentis publicis tàm in Iudicio quàm extra plenam semper fidem adhiberi. In quorum fidem &c. Datum Cracouiæ die 19. Nouembris Anno Domini 1642. Thomas Oborski Episcopus Laodicensis qui supra. Manu propria.

Lo ✠ cus
Sigilli.

Confirmata autem sic per scripturam authenticam Actus præfati fide, & solennitate, locum etiam in quo tot sæculis sacrum istud pignus conseruâbatur, tabulâ marmoreâ contexerunt, & in rei perpetuam memoriam eiusmodi superscriptionem apposuerunt.

✠ HIC ✠

QVONDAM

VIR DEI D. VINCENTIVS KADŁVBKONIS

EX

EPISCOPO CRAC: MONACHVS ANDREOV.

FACTVS.

PER SECVLA QVATVOR, ET DVO LVSTRA

QVIEVIT.

CVIVS PII CINERES ET VENERANDA OSSA

EX HVMILI HOC LOCO, AD MAVSOLÆVM MARMOREVM

CVRA FRATRVM

SVNT TRANSLATA; IBIQVE HONORIFICE CONDITA;

ANNO MILLESIMO SEXCENTESIMO TRIGESIMO TERTIO.
MEN: AVG: DIE XIX.

CA-

Caput Nonum.

De Miraculis, ante Subleuationem Cinerum Diuini Viri Vincentii Kadlubkonis *ad Sacrum eius bustum factis.*

QVamuis non indigeant humanis encomijs qui Christi præsentia in cælis fruuntur, nec virtus eorum aliquod testimonium à nobis desideret quæ aulæ cælestis gloria excepta & circumfusa humana præconia & laudes superauit: attamen Christus cum per fideles seruos suos diuersa mortalibus beneficia tribuere soleat, cursum naturæ ordinarium excedentia, ea propter laudare Dominum in sanctis eius, pium opus est. patrataque ab eis miracula, ad posteritatis notitiam transmittere semper in Ecclesia Dei piè fuit obseruatum. Etsi igitur Kadłubkus

kus Beatiſsimus, cuius vitam commemorare inſtituimus, diuerſa Chariſmata & dona Spiritus S. poſsideret, multifariasq́ue virtutes, vitæ ſanctitatem, mirabilem abſtinentiam, propè incredibiles vigilias, precandi indefeſſam aſsiduitatem, corporis duriſsimas caſtigationes & afflictiones, inſigniaq́ue demum miracula dum in terris adhuc eſſet Deus ad illius intercefsionem operaretur atque exerceret: nihil horum tamen ad nos peruenit, partim ob temporis antiquitatem; partim ob deuaſtationem à Tartaris Cœnobij Andreouienſis; partim verò ob incuriam genti noſtræ innatam, qui externa ſolum modo miramur & propria negligimus: partim denique ob ſimplicitatem & humilem ſui æſtimationem Monachorum inibi degentium, qui ſanctitatis famam non quærunt, contenti ſecundùm Chriſti doctrinam & inſtitutum Ordinis ſui honeſtè vixiſſe. Memores dicti

illi-

illius Saluatoris noſtri, quod qui minimum ſe hic reputauerit maior vocabitur in cælis. Populus attamen innumera illi diuinitùs gratiarum dona conceſſa & ex tot operum miraculis ab obitu eius hucuſque non ceſſantium nunquam ad deprehendum ſepulchrum eius accurrere, & in neceſsitatibus aut periculis vota concipere deſiſtebat. Poſteà quam & Deus ipſe viuorum ac mortuorum Dominus, non eſt paſſus ſacros eius cineres ignobiles latere, ſed plurimis ac continuis miraculis, tanquam voluntatis ſuæ appoſitis ſignaculis, & euidentiſsimis amoris pignoribus, quibus ſanctitatem eius atteſtaretur, coruſcare voluit. Semper igitur parietes pleni fuère appenſorum inſignium perennis gratitudinis, effigiatorum è cera teſtimoniorum : ſemper altare maius, ante quod depoſitus fuerat reſplendebat diuerſorum metallorum tabellis multis ſiquidem mortuis vi-

is vitam, cæcis visum, claudis gressum, & varijs languoribus oppressis ac in maximis necessitatibus constitutis, sanitatem, leuamen, adiutorium, consolationesque Diuus iste impetrabat. Quorum nonnulla ex Monachorum notationibus, qui proximè vixerant discere possemus, consultius attamen ea reticere, quam res dubias proferre putauimus. Non enim ille eget incertis testimonijs priscorum, quem Dominus hodie dum, præclaris operibus continenter illustret. Sed recentioris tamen memoriæ aliqua, & ante subleuationem sacrorum cinerum eius proximè facta adnotabimus libenter.

Anno itaque Instaurataæ Salutis 1624. Nobilis Adolescens Balduinus Ossolinius ardentibus exagitatus febribus, iam iam vitam exspirans, per Venerabilem Presbyterum Nicolaum Mrozek, Serui Dei Vincentij Kadłubkonis patrocinio ac tutelæ commēdatus,

tus, voto ad ſacrum eius ſepulchrum ſiſtendi iuuenem, cum fiducia magna concepto, protinùs meliuſculè habere cæpit, & intra paucos dies, qui iam moribundus videbatur, optimè conualuit: miſſaque per eundem Sacerdotem tabella argentea die 27. Iulij ad tumulum Sancti, beneficium ſe accepiſſe teſtatus eſt. Quod & Pater eius, Illuſtriſsimus nunc Palatinus Sendomirienſis, diligentiſsimusque Polonicarum antiquitatum indagator, paulò ante Anno eodem fecerat, cum periculoſiſsimè decumbens, eiuſdem Diui precibus, à limine Fati reuocatus fuiſſet. Ex ſtatu rei teſtimonium in lamina argentea deſcriptum, perque eundem ſupra nominatum Nicolaum Mrozek, buſto ſacro appenſum.

Qui etiam præfatus Mrozek, Præpoſitus Krzciecanſis, vxorem Nobilis cuiuſdam viri, Domini Mleczko, Sophiam vocatam, in extremis vitæ poſitam, & iam perceptis Catho-

lico ritu Sacramentis, ferè agonizantem, Diuini viri Kadłubkonis Episcopi precibus & patrocinio commendauit, & iureiurando cum omnium astantium maxima admiratione, extemplò conualuisse recognouit, die 28. Augusti Aræ Christianæ 1630. Et ad Diui sepulchrum, cum illa ipsa, benè sana & valente veniens, post peractas gratiarum actiones Deo, & Seruo eius Eximio Vincentio Kadłubkoni, publicè affirmauit. Quod quotiescunque huius Sancti auxilium, siue in proprijs necessitatibus, siue in diuersorum ægrotantium periculis postulauerit, semper à Deo Patre misericordiarum exauditus, efficacissimas consolationes & desideria exoptata obtinuerit.

Sed & Nobilis quædam matrona (Anna Oraczewska de Kalina) non minùs beneficium Sancti huius, se agnouisse apud sepulchrum eius testata est. Cumque manuum

debilitatem, ex diuturnitate morbi ſentiret, nec officio ſuo fungi vllatenus valeret, ad Diui opem confugit; factóque voto viſitandi ſepulchrum eius, miraculoſè ſtatim die 20. Ianuarij, Anno 1630. conualuit.

Nec eſt quod omittam, puerum ruſtici cuiuſdam ex villa Chorzewy, annorum circiter octo, in cognomine fluuio Nidka ſubmerſum, & die ſequenti ad templum Monaſterij Andreouienſis, à mæſto parente allatum, reuixiſſe miraculoſè in oculis omnium, & qui nunc viuunt Monachorum nonnullorum Cœnobij prædicti, Anno 1593. vt primùm ante Crucifixi imaginem in medio templo Diuum ingeminando Vincentium, cadauer exanimè repoſuiſſet. Solebat enim antiqua conſuetudine plebs circumuicina, in ſuis neceſsitatibus, ad hunc Sanctum recurrrere, priuſquam adhuc ſua oſſa ſubleuata fuiſſent.

Vnde & molitoris cuiusdam vxor, Agnes dicta, de villa Podlenze, propè Pinczouiam, per octo continuas septimanas, morbis diuersis, sed phręnesi pręcipuè, ex malignitate febris exagitata, per quendam seniculum, panem ostiatim emendicantem, Diui Vincentij precibus commendata, iussaque adire bustum eius sacrum cum deuotione, illicò sanitatem recepit, & paucos intra dies non modò sana & lætè, sed miraculosè etiam robusta & valida, cum marito suo, pedes ad Diui Sepulchrum venit, peccata expiauit, & glorificans Deum in Sanctis eius domum suam abijt. Anno 1633. die Ianuarij 20.

Similiter & Honesta Agnes Pilchowa, de villa Slupia, die Febr: 7. anno eodem, duos paruulos filios suos, morbo epileptico laborantes, ad Diui sepulchrum sistit, sanitatem eis impetrat; & beneficij accepti memor quotannis Monasterium Andreouiense, sa-

cros

crosque Serui Dei cineres, vna cum liberis inuisit.

Eodem quoque anno 1633. die 18. Febr. Nobilis Thomas Brzeźniawski è famulitio Reuerendissimi tunc Remigij Koniecpolski Episcopi Chełmensis, & Abbatiæ Andreouiensis Administratoris grauissimo dentiū dolore exagitatus, ad opem Serui Dei confugit, ac sacrum Missæ sacrificium pro peccatis suis fieri procurauit, statimque intra Missæ celebrationem cruciatu doloris liberatus, ad rei memoriam, & gratitudinis perpetuum monumentum, seriem facti laminæ argenteæ inscribi iussit, & ad sepulchrum Diui appendit.

CAPVT DECIMVM.

De Miraculis, ſub ipſum tempus ſubleuationis Cinerum Diui Vincentij Kadłubkonis, factis.

ETſi paſsim nobis diuinâ bonitas Sanctorum confert patrocinia quos pro noſtris culpis interceſſores implorare non dubitemus, diuerſisq́ue Prouincijs, diuerſos largitus ſit Tutelares generatim & cõmuniter honorandos attamen particularibus quoque locis, ſpeciales quoſdam attribuit Patronos ac defenſores, ſpecialiter & propenſius amplectendos à fidelibus, & exorandos è quibus Andreouienſibus quoque & viciniæ vniuerſæ Seruum ſuum Vincentium Kadłubkonem, Præſidem adhibuit diues in miſericordia Dominus. Cuius ſuffragijs,

gijs, vt plebs vniuersa, ita & Monasticæ vitæ cultores innituntur, qui pro Regum incolumitate, & totius Regni stabilitate, atque eorum, qui curis Regni distinentur conseruatione, Deum omnipotentem deprecantur. Ad comprobandum igitur quanti meriti, quantæque sanctitatis inclytus hic Confessor sit, noluit pius Pater cælestis occultum manere, quod apud illum non latebat, sed fieret hominibus quoque exploratum, quanta gloria ille polleat in cælis, ad cuius suffragium tot & tanta miracula, nostris adspectibus sint exposita vult fieri in terris. Post horas itaq; Vesperarum á Monachis decantatas, vt ossa Serui Dei fuerunt subleuata (quod accidit die 19. Augusti Anno Domini 1633.) Sacerdotesque illi, qui ad hunc actum solennitatis fueruut ab extra aduocati, ad sua diuersoria in oppidum abijssent honestus vir Matthæus Gozdowski domi suæ decumbens, audito à

So-

Sodalibus Franciſcanis de Obſeruantia,ſublatos eſſe certis cerimonijs ſacros cineres Diuini viri, forèque craſtina luce deuotionem ſolennem, Venerationis illius causâ, quaſi è ſomno aliquo dulci, à diuturna ægrotatione euigilans,ſtatim verbis conceptis votum emiſit, ſe velle pedes ire ad deuotionem illam, qualis qnalis valetudo tunc acciderit & toto corde ſperabat eius pia interceſsione ſe die craſtino ſaluum & incolumem futurum. Res mira, in qua Numinis fauorem agnoſcas, vix verba finiuit, ſtatim febris illa, quæ eum diuturno tempore quatiebat, doloreſque capitis inſoliti quos miſer diu noctuque aſsiduo perpetiebatur ceſſauêre. Et ille in pedes erectus, facta gratiarum actione Deo Præpotenti, cibum ad reficiendas vires alacriter ſumpſit, dieque ſequenti, prædictam abijt, grauedinem quãdam in capite velut à multo ſomno ſenſit,ſed vbi

vbi templum intrauit, & Diui ſepulchrum adſpexit, ſtatim omni dolore, grauedine, ac debilitate liberatus fuit. Quapropter gratijs immortalibus pro tanto beneficio redditis, mox filium ſuum Ioannem phtiſi intereà temporis laborantē aduocare iuſsit & eidem benignitati Diuinæ, atque tutelæ S. Vincentij commendauit. Qui mox accurens, ſimiliter eius ope, vt & pater ſuus, incolumitati redditus, toties deinceps ſacrum tumulum veneratus eſt. Creſcentibus ſiquidem in dies miraculis ibi in tantum per vniuerſam Poloniam nomen Diui Vincentij inclaruit, vt populum cōcurrentem Eccleſia capere non valeat, Monachiq́ue nunc de dilatando choro templi cogitent. Etenim ſtatim á ſubleuatione oſsium illius quocunq; genère morbi vexati tenebantur, celerem eius ſuffragijs reportabant ſalutem. Nec enim Chriſtus Dominus lucernam ſuam ſub modio diutiùs

latere passus est, sed magnalia Dei, per vicos villas, & oppida, vox publica personabat. Morbus & tempestas, fames & annonæ caritas, grando & sterilitas, insolens miles, & noxia vis procellarũ, ab hac règione emigrasse videntur, quæ antea sæpius solum Andreouiense damnosa infusione populabantur.

CAPVT VNDECIMVM.

De Febricantibus, per merita Serui Dei sanatis.

PRomulgatâ famâ subleuationis Lipsanorum Diui Vincentij, populus ad sepulchrum illius, turmatim cæpit in suis necessitatibus confluere: alij Dei gratiam adipisci, alij contagia euadere peroptantes. Atque ita quotidianis horis vel momentis Christi gloriâ per eum, de sanitatis beneficijs splen-

ſplendeſcente, reuertebantur ſuo potiti optatæ ſalutis deſiderio. Surdis auditum, cæcis viſum, mutis loquēdi officiū, claudis greſſū, paralyticis curationem membrorum; denique omnibus omnia, per eius interceſsionem Pater miſericors largiebatur. Sed & hodie ad locum ſepulturæ eius diuerſa fiunt, eáque creberrima, miracula, operante Ieſu Chriſto Dei Filio, quorum nonnulla in Febricantibus ſanatis exhibita, pro captu virium, vt à Monachis conſcripta habentur, in laudem & gloriam Præpotentis Dei, recenſere inſtituimus.

Anno igitur 1633. Honeſtus Ioannes Kardaſz ciuis Andreouienſis, inopinatò febri maligna & Peripleumonia correptus, omniumque membrorum dolorem ac debilitatem ſentiens, presbyterum aduocari rogauit, & exemologeſi ſacra præmunitus quid de ſe vniuerſi Imperator ſtatueret paratus ex-

pectare voluit. Sed quia nocturno tẽpore tarde Sacerdos veniebat, & ille angustijs morbi vndiq; oppressus certam sibi imminere iam vitæ metam videbat ad Diui Vincentij auxilium confugere decreuit, illoque suffragatore Numen Diuinum placare. Quem vt pio affectu ingeminauit confestim ad se venientem luce ingenti circumfusum vidit habitu quidem Pontificio, sed quem desuper alba toga Monachalis contegebat. His verbis se consolantem. Ne dubites fili, mox conualesces. Et hoc dicto disparuit. Æger verò, visione tam læta & iucunda recreatus, derepẽte sanum se & incolumem sensit. Primoque mane ad sacrum eius tumulum veniens Monachis visionem illam narrauit, Sacrumq; de SS. Trinitate fieri rogauit; & Mnemosynon agnitæ beneficentiæ, melioris metalli tabellam, Diui Confessoris tumulo appendit. 17. Augusti.

Anno

Anno *1634*. Nobilis Alexandra Krzencka de Gozno, febri maligna laborans, Diui Vincentij ſepulchrum viſitaturam ſe promiſit & è morbo tam periculoſo eius interceſsione euaſit. Quapropter Gratiarum actionibus redditis, gratitudinis monumentum, tabula argentea ad tumulum eius ſacrum appenſa, ſupplex reliquit 10. Septembris.

Anno *1633*. Frater Benedictus Profeſſus Conuentus Andreouienſis more Religionis Conuerſus dictus, febri ardentiſsima capitiſque doloribus maximis tota nocte laborans ad Diuum Patronum ſuum Vincentium Kadlubkonem primo mane confugit, & Sacro Miſſæ officio audito, guſtauit de vinò illo quo Sancti oſſa abluta fuêre: ſenſitq; quaſi manu leuari de toto corpore ſuo, præcipuè verò de capite grauedinem quandam, & ſuper induci refrigerium ſuaue & ſanitatem. Hic Andreouiæ in oppido natus,

cum puer adhuc Scholas frequentaret, sæpesæpius duos Religionis Cisterciensis Monachos per somnium sibi comparere videbat (vbi ipse credit, Beatum Vincentium & Beatum Nicolaum, primum Superiorem conuentus huius Andreouiensis) persuadentes sibi continuò vt Religionem istam ingrederetur. Euigilans puer, referebat somnium aliquoties matri, quæ non modo dissuadebat, sed & hortabatur etiam filium; melius inquiens fieri Sacerdotem, quam Mechanicum aliquem agerè. Spreuit ille, vti puer monita Matris & Sanctorum iteratas per somnium visiones. Sed paulò adultior factus, Mensatorumque artificio deditus, fit breui lignifaber egregius. Stimulante attamen conscientiæ assiduâ sineresi, ingreditur Ordinem Cisterciensem, Claræ tumbæ, propè Cracouiam & fit nouitius Conuersus. Vbi cum toto probationis anno iuuaret in laboribus

ar-

artifices quosdam Germanos in Monasterio illo Sculptro nescio quid elaborantes non modo artem ab eis ingenij sagacitate percepit, sed & Magister illorum breui factus est. Tandem die professionis adueniente, habitum deposuit & licentiam abeundi à superiore petijt cogitans animo se posse commodius in sæculo viuere quam in Monasterio, præcipuè callens iam artem & lignariam & sculptoriam. Dimissus itaque, redijt Andreouiam, quæ patria sibi erat: cæpitque cogitare de statu vitæ, & arte, in quali commodo loco exercenda. Cum interim dormienti comparent per somnium duo illi Religiosi Cistercienses, quos antea, sæpius videre solebat, & inter se ratiocinantes quęrunt vbi nam sit illè homo. Tum vnus ex eis dixit pollice eum monstrando, ecce est habitu sæculari. Cui respondens alter. Verè factus est filius diaboli. Quo audito, consternatus ille, euigilat

gilat è somno, & è lecto se proripiens neminem quidem videt, sed timore ingenti percellitur, ruminans intra se diligenter, cur diaboli filius fuerit appellatus. Quapropter recollecto animo, genibusque flexis votum seriò concipit, & vt primum illuxisset, aditurum se Monasterium & petiturum ingressum religionis animo sincero spondet. Interea recitatis precibus, quas memoriâ tenebat, iterum se ad quietem componit; & vt primùm in dulcem prolabitur somnum, ecce turmatim Spiritus maligni adsunt, & cur votum religionis fecerit minaciter increpant, nisique redire ad sæculum, voluerit, varijs modis nocere promittunt. Addunt & blanditias varias, prosperitatemquè in omnibus pollicentur. Perterritus ille visione tam horrida & consternatus exanguis fere totus se ad preces prouoluit & Domino Deo commendat, propositumque suum seruiendi in

Reli-

Religione amplius non mutaturum se promittit; atque ita in oratione vsque ad diluculum perseuerat. Et sole orto, recta cum sua intentione ad Monasterium pergit: vbi hominem sibi benè antea cognitum ad portam claustri reperit, qui diligenti perquisitione sciscitatur à iuuene, quid nam hìc velit, & & cur adeo tempestiuè ad portam Monasterij venerit. Respondet ille vt sacræ huic Congregationi Monachorum adnumerari valeam. Cui bonus ille vir, cæpit multis rationibus, ne id faceret dissuadere faustos successus lætosque dies atque fortunam ingentem famamque ex arte quam callebat promittens. Cui hic nihil regerens, cogitãuit intra se ipsum esse oratorem illorum Spirituum malignorum, qui idem fere per somnium illudentes ei, suis persuasionibus adferebant. Interim prodeunte è camera quodam ex Conuersis Fratribus, de Superiore serio quærit

graui in negotio quodam volens eum alloqui. Conuersus respondit, Superiorem in templo nunc esse, & forsan ad altare sacra facientem. Intrant igitur templum vterque & post factam, adorationem Sanctissimi Sacramenti, videt secularis iste sepulchrum Diui Vincentij ante altare maius lapide vetusto coopertum & quærit à Fratre illo Conuerso quod nam esset monumentum illud & cui erectum? Respondet Conuersus, esse monumentum Episcopi Cracouiensis qui resignato Pontificatu, Monachum agebat, & hic in Religione mortuus pro sancto habetur. Tũ ille intra se, Si Episcopus Cracouiensis tantarum possessionum ac redituum Dominus, relictis diuitijs & dignitate se pauperem Monachum fecit, cur non & ego me, qui vilis conditionis, & pauper sum? Atque ita factus Monachus & Professus sepulchrum Diui Vincentij tanto in honore semper habuit, vt nus-

nuſquam illud pedibus conculcare auſus fuerit quamuis omnes alij Fratres eo indiſcriminatim incederent, ad altare maius accedentes. Semper ſiquidem cogitabat intra ſe illum fuiſſe & non alium, qui ſibi toties per ſomnium apparuiſſet, & ad ingreſſum religionis excitaſſet. Igitur exacto decennio in Religione, cæpit cogitare die quadam zelo ingenti accenſus, quomodo res iſta honorifica toti Ordini Ciſtercienſi foret, ſi huius Sancti oſſa, per aliquem virum in dignitate Eccleſiaſtica conſpicuum, & amatorem Monaſticæ vitæ fuiſſent ſubleuata, & publicæ venerationi expoſita. Et ecce intra ſemetipſum quaſi reſponſum quoddam ſenſit. Cur non tua metipſius operâ. Cohorruit itaque eiuſmodi reſponſo in animo ſuo enato. Et quis ego ſum, reflexione ſui facta, qui iſta attentare, audeam mente agitare cæpit. Cui Genius aut Numen quoddam intra cogitationes

mentis imperans. Aude modo & age, perficies. Prouolutus igitur in terram Deo cogitatum negotium commendauit qui Sanctorum ſuorum quando vult & per quem vult gloriam in terris reuelat; ſed & quibus per eorum merita miſereri vult, ibi nomen eorum illuſtrat, & ad ſepulchra illorum aut reliquias pro ſuo beneplacito virtutes operatur. Ex eo igitur tempore D. Vincentium in Patronum ſibi aſſumpſit,& vt patefaceret dignitatem quam in cælo habet anima eius, oſſa eius de terra leuari procurauit Fratribus ad id ſua ſimplicitate perſuadente & ſumptu de labore Manuum ſuarum Domino Deo ſuppeditante. Qui nihil habenti & paupertatem profeſſo, eam mentem cælitùs indidit, vt nullo magiſtro vſus, organa præſtantiſsimo artificio conficeret, eaque Superioris permiſſu venderet; atque inde ſumptus ad actum ſubleuationis ſpectantes ſufficienter

pro-

procuraret, Mausolæum Diuo suo Patrono marmoreum extrueret, Altare Christi Crucifixi sumptuosissimum & organum artificiosissimum in templo sua manu factum erigeret, atque nunc demum sphæras diuersimodas, Astrolabia globos, quadratos quadrantes, Horologia variaque tum Astrologica tum Geometrica instrumenta vsui Fratrum & ornamento Bibliothecæ Monasterij conficeret. Hic itaque, vti diximus febri ardenti & Optalmiâ grauiter afflictus, ad sui Patroni opem confugiens miraculosè conualuit vino de ablutis reliquijs eius gustato. Anno 1633.

Anno *1637.* Generosus Zdislaus Zamoiski de Terra Leopoliensi, cum Sophia de Brzeźie Lanckoronska vxore sua, venientes Andreouiam ad sepulchrum Serui Dei Vincentij Kadłubkonis, retulerunt vt visitata Diua Claromontana, Czenstochouiam redi-

rent per oppidum Chencinense, ibiq́ne mæsti de infirmitate filiæ suæ Marianæ, quæ annos nata sex febribus ex itinere ardentibus laborabat, remedia modo quærerent à deuota virgine Elizabetha Grabowska Tertij Ordinis S. Francisci. Quæ continuò fore sanam dixit si magna cum pietate & fiducia eam ad sepulchrum Diui Vincentij sistere vellent. Fecimus, inquiunt, vt illa nobis suasit, & filiam nostram Diuo supplices præsentauimus incolumem. Ac Deo omnipotenti pro collatis beneficij diuersis quibusuis sed & pro restituta nobis filia, huius præsentis miraculi testimonium in scripto relinquimus. Datum in Conuentu Andreouiensi 1637. 4. Septembris. Qua scriptura Monachi recepta solennes laudes offerunt Deo & sancto Patrono.

Anno *1640*. Nobilis Virgo Heduigis Łodzinska de Przyłęczek annorum duode-

cim febri malignâ per integram ſeptimanam aduſtâ, cum nullis medicamentis iuuari poſſet, à pia matre (quæ paulò ante maiorem natu filiam Annam cæcitate mulctatam Diui Vincentij intercesſione ſanitati reſtitutam vidit) ad ſerui Dei ſepulchrum voto promiſſa protinùs ardores internos in corpore ſuo reſidere ſenſit & die ſequenti benè valens ac ſana Andreouiam voti exſoluendi cauſa venit 9. Septembris.

Anno 1640. Honeſta Agnes Petruſowa de oppido Chencinenſe ardentibus acutis febrium pulſibus per dies viginti ſine intermisſione vrgebatur, cumq; nullā ſpē ſalutis videret, ſacris ſe Catholico ritu Sacramentis præmuniuit, & morbo ingraueſcēte mortem iam iam præſtolabatur. Cum interim Sancti Vincentij imago in mentem illi obrepſit; ergo calentibus votis Diuum inuocat, & ſepulchrum illius ſacrum ſe viſitaturam

pro-

promittit & ecce inopinatò refrigerationem quandam in corpore toto ſenſit atque conualeſcere incipit. Poſt dies igitur aliquot viribus ex debilitate refectis, ad ſepulchrum Sancti cum marito ſuo venit & in gratiārum actionem ſacrum fieri curat 21. Ianuarij 1640.

Anno *1633.* Staniſlaus Gauenda febri per quinque hebdomadas acutâ aduſtus, nec vitam hanc mortalem ſperans, ad Diui Vincentij patrocinium confugit, vinum de ablutione Lipſanorum eius maxima cum deuotione bibit; & miraculosè conualeſcens ſepulchrum eius adit, die 16. Decembris, & Gratiarum actiones Deo, Sanctoq; eius Confeſſori reddit

Anno *1633.* Venerabilis Pater Melchior Thomaſzowic Nouicampianus Vicarius ad Eccleſiam Seciminenſem febri maligna afflictus & ad limina fati iam appulſus, San-

cti

cti Vincentij opem & auxilium deuotè implorare cæpit, & mox virum Sanctum lecto suo assistere luce amictum vidit sanitatemq; ab eo recepit mirifice consolatus in anima visione illa. Quare die eadem Sacrum Missæ sacrificium pro gratiarum actione celebrauit, ita valens & incolumis ac si nusquam infirmaretur. Postea Andreouiam adiens votum ad sacrum eius sepulchrum exsoluit die 22. Ianuarij.

Anno *1634*. Andreas Kwapien de Oleszno maligna febri laborans ad extrema iam ferè deuenerat, sed Patris cuiusdam è Sodalitate S. Francisci Conuentus Neokorczynensis commendatione Diuo Vincentio oblatus, cunctorum cum admiratione ingenti, hora eadem è lecto surrexit, & glorificans Deum paucos intra dies Andreouiam peregrinationem suscepit, ac die 18. Ianuarij gratiarum actionem Sancto ad eius sepulchrum reddidit.

Anno 1635. Religiosus Frater Ioannes Waxman Ord: Præd: febri maligna decumbens cùm à medicis remedium iam desperaret, vinum sumpsit ex ablutione reliquiarum Diui Vincentij, Superiore eum ad visitādum tumulū ipsius sacrū offerēte. Igitur precibus Confessoris Sancti pristinæ sanitati restitutus, votum die vigesima quarta Iulij expleuit, vna cum Venerabili Patre Vincentio eiusdem Instituti Professo.

Anno 1635. Honesta Potentiana Szumska de oppido Andreouiensi febri calida exagitata in delirium inciderat, multasq; blasphemias in Sanctos euomuerat. Aduocatur Sacerdos, qui omnino mente captam videns, nec dispositam ad receptionem Sacramentorum, quæsiuit ab ea: num sciret quisnam Sanctorum in Cœnobio Cisterciensium miraculis clareret. Respondit se nescire. Tum Sacerdos. Est Vincentius Sanctus cui

temet

temet commenda, Respondit, faciam libentissime & facio. Et interim obdormiuit. Post horam verò vnam aut pauló amplius euigilans sana & bene valens, quæsiuit ab astantibus, cur imago Crucifixi ad lectum suum fuisset applicata, Dixerunt te periclitante de vita sacerdos eam admouit, qui te etiam Diuo Vincentio commendauit, cuius necesse est vt tumulum visites & Sacra fieri cures. Raspondit primo mane omnia diuino freta auxilio faciam, nunc sumpto cibo cubitum ibo. Crastina itaque die quæ fuit 26. Decembris ad templum veniens Deo Opt. Max. eiusque eximio Confessori Vincentio Sancto gratias reddidit, seque sacris mysterijs post expiationem delictorum piè confortauit.

Anno *1640.* Feliciana Tangoborska de Wengrzynowo toto mense Maio febri ardenti vexata, Medicis nihil proficientibus

Sacris se mysterijs præmuniuit & loquelâ amissâ fatalem iam horam expectabat. Interim mater ipsius Catharina Czeska de Dombrowica turbata casu dilectæ filiæ Diuum Vincentium inuocauit. Quo audito illa moribunda statim prolocuta est & Serui Dei opem implorare cæpit seque totam sanam illicò sensit. Quare die 6. Iunij Andreouiam veniens sacrum viri Dei bustum religiosè venerata est, gratiarumque actiones Deo seruatori solennes fieri procurauit.

Anno 1635. Nobilis Hyacinthus Waxman diuturnis vexatus febribus, colicisque doloribus laterum sanitatem amiserat. Post fusas verò preces, ab amicis ad sepulchrum S. Vincentij visitandum voto obstrictus, & febribus liberatus est & laterum obtinuit pristinas vires. Paucosque intra dies votum exsoluens, tabulam argenteam testem beneficentiæ reliquit 8. Aprilis.

Anno

Anno *1635*. Nobilis Sophia Lubomirſka de Sadłowo inter febricitandum pleuræ & ſincopis affectiones perpeſſa tum plicę dolores ſuaſu Parochi ſui ad Diui Vincentij ſepulchrū peregrinationem promiſit, interq; ſacra Miſſæ ſolennia ab eodem celebrata ſanitatem ſenſit, & paulò poſt vires priſtinas recepit. Votumq́ue conceptum, quæ paulò ante aliorum manibus portabatur, pedibus ſuis gaudens peregit. 23. Aprilis.

Anno *1636*. Nobilis Sophia Karczowſka de Latawicze filiam ſuam febribus vexatam & apoſtemate ad auriculam ſiniſtram enato Diui Vincentij vino perunctam & potatam ſanam recepit ſacrumq́ue eius ſepulchrum cum deuotione viſitauit & Symbolum beneficentiæ acceptæ tabulam argenteam appendit.

Sed enumerare omnes & Cathalogum recenſere eorum qui viri Dei beneficio à maligni-

lignitate febrium liberati ſunt, omninò impoſsibile eſt, quod nec ſinguli ab ipſis ſodalibus Ciſtercij Andreouienſis connotati ſint, nec nobis vniuerſos ea affectione liberatos nominatim referre, ob tædium legentium conſentaneum viſum fuerit. Sufficit vnico verbo admonuiſſe, vino de ablutione reliquiarum illius & laterculis de ſepulchro eius, innumerabiles morbos eoſque varios fuiſſe ſanatos: & quod ad ſacrum tumulum eius multa vſque in præſens Dominus miraculorum ſigna efficiat, quæ illic in Chartophilatio Cœnobij conſcripta habentur, in laudem & gloriam Præpotentis Dei, qui eſt benedictus in ſæcula.

CAPVT

CAPVT DVODECIMVM

De Paralyticorum Sanatione.

GLoriosus Dei athleta Vincentius cognomento Kadłubcus, nostra ætate, ad honorem & gloriam nominis Christi, atque totius spem Christianæ plebis, eius suffragia postulantis, honorificè exaltatus, cum alios diuersos, ac infinitos penè morbos, tum membrorum dissolutionem, frigida vt inquiunt Medici ex causa prouenientem, quam Paralysim vocant, diuinitus curare solet, quo nos ad reddendam Deo gloriam calidiores efficiat. Longum profectò esset omnes enumerare, quos sua apud Deum interueniente suffragatione, pristinum restituit sanitati, qui sacrum eius tumulum venerati sunt: vbi per eius merita & preces,

ma-

magnas hodie dum virtutes Diuina potentia quotidie efficere dignatur. Aliquot attamen exempla ad consolationem piorum, afferemus.

Anno *1633.* Catharina Sucha, præ morbi grauitate, membra dissoluta habens, loco se mouere nequibat, pedumque simul ac manuum vsum deperdiderat. Igitur à baiulis in templum Monasterij Andreouiensis portata sacra synaxi primo se præmuniuit, postmodum gustauit de vino, quæ Reliquiæ D. Vincentij fuerunt ablutæ, & in populi frequentia mox conualuit miraculosè. Suisq; pedibus Deum glorificans domum remeauit.

Anno *1633.* Honesta Heduigis Krzeczkowna acerrimo correpta morbo motum ferè totius corporis ita deperdiderat vt vltimam sibi horam imminere iam videret. Quapropter ad D. Vincentij merita magna

cum

cum deuotione confugiens, ſubitò ſe curatam ſenſit ſepulchrum Diui inuiſit, & tabulam argenteam mnemoſynon beneficij accepti appendit: poſtque Synaxim ſacram receptam gratias immenſas agens Deo & S. Vincentio læta inde & incolumis digreſſa eſt.

Anno *1633.* Frater Helias Węglicki eiuſdem Conuentus Andreouienſis Profeſſus à Paralyſi liberatus, ſuperiorum ſuorum permiſſu eiuſmodi teſtimonium nobilior metallo inſculptum ad buſtum Serui Dei venerandum affixit.

Ad maiorem Dei omnipotentis gloriam Beatiſsimæ V. MARIÆ, necnon Beati Vincentij Kadłubconis perenne decus. Frater Helias Węglicki Monachus. Sacri Ord: Ciſtercien: Profeſſus huius domus, Diuina ope, meritiſque Beati Vincentij ſuffragantibus à morbo ſciatices & ab infeſtatione paralyſis vtroque periculoſo exanimis voto

liberatus, gratitudinis suæ testandæ, hanc vilem laminam argenteam, in rei memoriam perpetuam D D. D. die 1. Iulij 1633.

Anno 1634. Catharina Fektusowa Herpetas perpetiens & manum dexteram mouere ob Paralysim superuenientem nequiens ad D. Vincentij opem supplex confugit, visitatoque eius sacro busto, expiatisq; sceleribus & mente Sacramentis Diuinis cõmunitâ sanitatem pristinam recepit, 20. Iulij & signum beneficentiæ acceptæ manum è cera formatam plebis consuetudine, ad Diui monumentum reliquit.

Anno 1634. Ioannes Karcz Ciuis Chencinensis Arteriacus totus, & capitis dolores ingentes atque neruorum contractionem multo tempore passus, ad extremum denique vitæ augescentibus se affectionibus adactus, non aliunde opem quærere quam à Deo ipso vitæ authore, Seruisq; illius charis

in

in quibus gloriam suam mortalibus declarat. Igitur ad Sancti viri opem accurrens, promisit se diligentissimum fore in excidendis marmoribus pro exornando tumulo ipsius. Atque ita miraculosè conualuit, è strato surrexit, atque Diui sepulchrum pergens argẽteã tabulã testẽ beneficij exorati appẽdit.

Anno 1634. Nobilis Hieronymus Paczek Artetica siue Paralysi verius laborans, ferè per annum integrum adeo compages membrorum dissolutas atque debilitatas habuit, vt post omnes conatus Medicorum vsum ad extremum manuum pedumq; amiserit. Suasu igitur Sacerdotis cuiusdam è Societate IESV ad Diuum Vincentium respexit, eiusque sacrum sepulchrum visitare statuit promittens in honorem ipsius singulis ferijs quintis per annum pauperes prandio lauto & cœna excipere duos cereos Diuo offerre & tabulam argenteam cum beneficij

agnitione descripta ad tumulum eius appendere. Voto sic emisso, statim meliorationem sensit, & paucos intra dies pristinam sanitatem recuperauit· Andreouiamque ocius pergens votum emissum lubens exsoluit, die 8. Nouembris.

Anno *1634.* Gregorius Skorka de Karniowice Artetica laborãs, & quasi ad Paralysim vergens, Diui Vincentij sepulchrum visitare proposuit, & membrorum firmitate & cõsolidatione miraculosè obtenta votum exsoluit die 3. Ianuarij iterum atque iterum tumulum eius sacrum veneratus.

Anno *1634.* Stanislaus Więcek ciuis Miechouień: per mediũ paralysi tactus, vino partẽ affectã de ablutione Reliquiarũ S. Vincentij perungens sanus & robustus euasit, votumq; ad sacrum tumulum eius cum gratiarum actione 15. Maij persoluit.

Anno *1634.* Honesta Dorothea Sa-

dło-

dłowa de villa Kſzany propè Opatoueciam, Paralyſi per medium tacta, duos menſes in luctu & melancholia exegit, non valens è lecto per ſe ſurgere. Tandem audiens de Diui Vincentij virtutibus & miraculis aſsiduis, ad eius ſacrum ſepulchrum ſe deportari rogauit, plenam ſpem animo gerens, quod ad tactum tumuli eius priſtinam ſanitatem receptura foret. Igitur voto emiſſo ſtatim meliuſcule ſe habere ſenſit, ac paucos poſt dies iter propoſitum pedes ſuſcepit; quæ antea à baiulis portabatur, & læta peregit, Sanctum Confeſſorem die 15. Decembris in templo Andreouienſi venerata.

Anno *1640*. Nobilis Maximiliani Borowſki, vxor paralytica voto viſitandi ſepulchrum B Vincentij per Sacerdotes pro ea ſacrificia offerentes, magna cum fiducia concepto, ſtatim meliuſcule habere cæpit. Miſſoq; Andreouiam ad Patrem Priorem, qui

vinum adferret ablutione ofsium Diui huius celebre vbique & sacrum, vt primum ore gustauit, confestim è lecto surrexit, membrorumq́, vsum & incolumitatem recepit. Tum factis domi gratiarum actionibus Omnipotenti Deo post dies aliquot sacrum Diui Cõfessoris tumulum visitauit.

Anno *1640*. Reuerendus Albertus Zawadkowicz Præpositus & Plebanus in oppido Klwow Archidiæcesis Gnesnensis præsens in Monasterio Andreouiensi testatus est ore & scriptura. Matrem suam septuagenariam, Anno Domini 1639. infra octauas S. Stanislai Episcopi & Martyris paralysi tactam, quinq; hebdomadis decubuisse, omnibus sensibus destitutam. Voto verò facto ad sepulchrum S. Vincentij, sanitati pristinæ Deo auxiliante ac Sancti huius meritis restitutã esse. Quæ hodiedũ viuit, ad maiorẽ Dei omnipotẽtis gloriã, sanctiq́; huius viri beneficiorũ prædicationẽ. die *5*. Iunij anno quo sup.

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

De Claudis, gressum & sanitatem D. Vincentij suffragatione recipientibus.

ANno *1633.* Stanislaus Szafranek ciuis Andreouiensis fracto crure per annos quadraginta fluxum tabis seu Herpestiomenes patiebatur, consumptisque ferè omnibus bonis suis in comparandis Medicinis ad paupertatem deuenerat. Vt verò Sancti Vincentij ossa fuerunt subleuata & vino pro more abluta, impetratis à Sacrista Cœnobij aliquot guttis vini illius, locum doloris perunxit & puluere de sepulchro eiusdem Sancti maxima cum fiducia conspersit, ac omnibus vicinis in admirationem cõuersis, gressum tanto tempore amissum recepit

atq;

atque ſuis pedibus die 3. Septembris Diui ſepulchrum adijt, ceram effigiatam cum reliquis ſanitatem obtinentibus in pariete appendens, vt ſint monimenta virtutum Chriſti; & ea videntes vniuerſi enarrent magnalia eius.

Anno *1633*. Ioannes Madeyſki vnus è ſeruis Illuſtriſsimi Præſulis Chełmenſis Remigij Koniecpolſki Abbatiæ Andreouienſis Adminiſtratoris perpetui, pedis dolore atq; febris calidæ ardoribus exagitatus Diuum Vincentium inuocauit auxiliatorem, obtentáque cælitus ſanitate die ſequenti ſepulchrum eius inuiſit ac iureiurando aſſeruit ſe in ſomnis vidiſſe tumbam Sancti, hanc ipſiſſimam, quam nunc in Sacrario Monaſterij videret, luce ineffabili circumſeptam anteq; eam duos cereòs ardentes. Quapropter omnes laudarunt vno ore Chriſtum, Confeſſorem eius prędicando, ad cuius tumulum id

ge-

genus quotidianis consolationibus Religiosi Sodales Cistercienses recreantur. Hoc verò accidit die 8. Maij Anno 1633.

Anno *1633*. Honesta Agnes Bartizelowna de Oleszno pedum dolore affecta ad Diui Vincentij medelam supplex confugit, & vino de ablutione reliquiarum illius perungendo, laterculoque de sepulchro eiusdem in puluerem contuso fistulas defluxum attrahentes respergendo paucos intra dies sanitatem recepit & gressum firmum absque omni claudicatione. Veniensque ad sepulchrum eius, pedes, quæ antea portabatur à baiulis, Diui beneficium in se collatum palam prædicabat, & cera pedem effigiatum ad parietem appendit. 7. Septembris.

Anno *1634*. Simon figulus Andreouiensis, dolorē pedis nimium perferens, nec tota septimana progredi quidpiā valēs, laterculum de sepulchro S. Vincentij strophiolo inuolu-

tum cum reuerentia magna & fiducia pedi affecto applicuit, & 1. Iulij gressum integrum & firmum recepit. Quare ad sacrum tumulum confugiens pro acquisita sanitate gratias peregit Sacrosanctam Synaxim sumpsit & Hymnum Ambrosianum decantari curauit.

Anno *1634*. Andreæ Rodarij Neokorczynensis vxor, septennio vsu pedum carens, vt primum de vino Diui Vincentij gustauit, mox grabato suo surgens gressum recepit, & ad Diui sepulchrũ pedes veniens pro pręstito beneficio gratias qua par erat deuotione reddidit die 26. Augusti.

Anno *1634*. Anna Watrobina de oppido Xiąz quindecim annorum spatio pedis vnius dolores pertulit, vsuque illius ob herpestiomenes molestiam caruit. Vino itaque quo cineres Beati Cõfessoris abluti fuêre aliquoties respergendo, sanitatem paucos in-

tra

ćra dies recuperauit, & tumulum eius 17. Martij viſitans, Gratias immortalesDeo Sanctoq́ue eius Confeſſori reddidit.

Anno 1635. Honeſta Agnes Sabelczykowa manus dolorem immenſum patiens, nec vſum illius habens, vino S. Vincentij perunxit & ſepulchrum eius deuotè viſitauit, inſignum beneficentiæ acceptæ manum argenteam ad buſtum eius appendens.

Anno 1640. Nobilis Elizabeth Stráſzowna Generoſi Staniſlai Suchocki coniunx, pedum dolore laborans, perq́ue duos continuos menſes decumbens omnem vim gradiendi perdiderat. Sed auditis, ad ſepulchrum Serui Dei Vincentij tot ac tantis miraculis patratis, ipſa quoque illud deuotè viſitare conſtituit Et vix votum emiſit, protinus vſum pedum recepit. Surgensq́ue è lecto perambulare cæpit, & pſallere Deo, qui per ſanctos ſuos magnalia operatur. Munus

verò ad tumulum ſancti obtulit die 17. Aug. Anni 1640.

Anno 1640. Nobilis Chriſtina Olſzewſka quatuor menſibus vſu pedum carens ingenteſque dolores maximè nocturno tempore in ijs perſentiens, cum nullis medicamentis lenire dolorem potuiſſet, inaudiuit à viſitantibus, ſe matronis apud Diui Vincentij ſepulchrum complures claudos gratia Dei ſanitatem obtinuiſſe. Itaque & ipſa viſitare tumulum eius ſacrum inſtituit, eiuſque precibus ſeſe commendauit. Et ecce mox dolor ille intenſus remiſit, illaque rebus ſuis diſpoſitis poſt aliquod tempus Andreouiam veniens, gratiarum actionem ſumptis ſacris myſterijs ſolennem peregit. 26. Febr.

Caput Decimum Quartum

De curatione Hypochondriacorum, Phreneticorum, & exhorrentium Phantasmata.

POsteaquam vicinia tota profusam benignitatem Sancti Confessoris in suis necessitatibus experta esset, cæperunt longinqui etiam ad limina tanti Patris venerabundi aduolare, eumque sibi pariter cum finitimis in patronum, assumere.

Anno itaque *1634.* Thomas Sernik, de Wolia propè Zarnoueciam sita, nocturnis illusionibus perterrefactus, vti naturâ melancholicus erat, assiduè phantasmatibus exagitabatur, & in phrenesim deinceps ob id lapsus timore animo, occupato in blasphęmias assiduè erumpebat Demum & Cardiaca emo

riebatur, cibum per ſex ferè ſeptimanas, atq; potum abhorrens. Quare & ſomnum ieiuno ſtomacho capere haud quaquam poterat, & debilitatem virium in dies maiorem ſentiebat. Conclamatum itaque erat de illo, nec vitam quiſpiam ei pollicebatur, præter venerabilem Patrem Valentinum, vicarium Zarnouienſem. Qui vicem eius miſeratus, toto animo cæleſtem ei ſtudet conciliare medicinam, atque Sancti Vincentij patrocinio commendat, vouens in baſilica Andreouienſi ad loculum illius ſacrum, cum munuſculi alicuius oblatione. Itaque totus humi proſternitur, tacitiſque lachrimis & precibus Dominum, & Sanctum Vincentium interpellans, orat vt ægri membra & animus ſanetur. Et pius Confeſſor adeò eius precibus annuit, vt mox incolumis ſurgeret, & lumine mentis illuſtratus, deuoto animo & ſermone Chriſti nomen benediceret, & paucos

in-

intra dies votum religiosè persoluerit. Andreouiam 15. Ianuarij veniens.

Eodem anno 1634. Eua Cwikowa Clobucensis, ex melancholia hypoondriaca, in maniam & horrores phantasmatum inciderat, atque demum furibunda facta, agitatione assidua, atque inedia, diuersas sibi affectiones adauxit, ita vt omnium opinione fatis iam appropinquare videretur. Interim vicinæ fæminæ eam visitantes Sancti Vincentij mentionem iniecerunt, vinoque de ablutione Cinerum eius sacrorum allato, ægram potarunt, & ad ædem Cœnobij Andreouiensis, in qua beatissimi Præsulis ossa quiescunt, eam perducturam vouerunt. Res mira, vt vinum ori iufusum deglutijt, mente & corpore statim sanata fuerit. Igitur tanto miraculo conspecto, tota vicinia in domum eius concurrit, gratulatur, miratur, & summam ac Sacrosanctam Trinitatem, in B. Vincentij

tij meritis plebs vniuersa benedicit. Illa verò voti exsoluendi gratia, ad tumulum eius venerandum, vbi omnis generis, salutaris medicina exhibetur, quamprimum perrexit; gratiarumq́ue actiones die 17. Maij, vt in anniuersarijs Fratrum habetur, cum lætitia & exultatione reddidit.

Anno 1634. Iustina quoque Notarij Malogoscensis vxor, puerum suum ex apparitione phantasmatum. Fortasśis malitia hostis humani obiectorum, & sibi occurrentium perterritum, horrentemq́ue ex eo conspectum humanum, ad Diui loculum supplex obtulit, rogauitq́ue multo lachrimarum imbre Sancti Vincentij patrocinio dæmonium meridianum ab eo repelli, cum crasśi humoris, melancholiam nociuam & furorem generante contumauit. Quod vbi impetrauit, gratiarum actiones solennes. 8. Iulij decantari procurauit, seq́ue ipsam aduersus

omnes

omnes insultus infernales sanctis Sacramentis præmuniuit.

Itidem *1634.* Agnes Odbiezanka de Włosczowa, phrenesi furibunda ac rabiosa, ferreos torques & cathenas quibus vinciebatur rumpebat, persequabaturque homines & vulnerabat, dentibus etiam laniendo. Murum quo includeretur, stupendis viribus, absque vllo instrumento diruit, & in syluas profugiens, velut rabiosa fera vagabatur in quemuis obuiam sæuiendo. Capta igitur & domum adducta, vino de ablutione reliquiarum S. Vincentij pota, confestim ad se redijt, & ad sacrum eius tumulum 28. Iulij prouoluta, integram sanitatem impetrauit.

1634. Institoris Mogilensis vxor, re & nomine hac in parte Fœlix; quod phrenesi è morbo diuturno, contracta Patris Fr. Bartholomæi, Professi Monasterij Claræ tumbæ orationibus Diuo Vincentio commenda-

ta, & vino de exuuijs ipsius ablutis hausto, sanitatem miraculosè obtinuerit. Quæ rebus demum suis domi ordinatis ad sacrum eius sepulchrum peregrinationem suscepit, proque recuperata valetudine, die 11. Nouembris, gratias Deo Præpotenti Andreouię reddidit: vbi multis in Deum credentibus, & fideliter petentibus sanitates diuersæ iugiter conferuntur, præstante & miserante Domino Iesu Christo, qui Confessorem suum tot signis clarificare non desinit.

CAPVT DECIMVM QVINTVM

De illuminatione cœcorum virtute Serui Dei VINCENTII KADLVBKONIS.

QVi sempiternæ lucis arcem, Angelicosque ordines miratur Beatissimus Vincentius noster, non corpoream mo-

modo ſanitatem oculorum lumine orbatis impetrare à Deo ſolet, ſed cæleſtis quoque luminis menti copiam maiorem afflare conſueuit, quo vt ſcilicet temporalibus tenebris diſcuſsis operum maieſtatis intendant eius, qui eſt lux vera omnem illuminans hominem. Cuius nutu & diſpoſitione mulier quædam.

Anno 1633. Regina Bołkowa de villa Zdanowice duodecim annis dolores capitis aſsiduos ſentiens vtroque lumine cæcutiebat, vt verò audiuit de ſubleuatione Cinerum Beati Vincentij (ab eo enim tempore, ex illo venerando beati Antiſtitis loculo morborum omnium multifaria eſt curatio profecta, & quibuſlibet corporum infirmitatibus Sancti Præſulis pietas medicatur) & miraculis diuerſis ad ſepulchrum eius factis, ſtatim & ipſa voto concepto viſitare illud cum deuotione cupiens, itineri ſe accinxit;

primaq́ue ſtatim nocte per ſomnium Diuum luce ingenti circumfuſum vidit. Præ gaudio igitur expergefacta, & lumen oculorum protinus, & ſanitatem capitis ab illa viſione recepit, veniensq́ue ad templum Andreouienſe atque imaginem Diui conſpicata eſt, palam omnibus eiuſmodi virum nocte præteritâ ſe vidiſſe & ab eo ſanitatem obtinuiſſe glorificans Deum prædicabat. Quàpropter beneficij memor poſt peractas gratiarum actiones ſolennes Mnemoſynon agniti beneficij crucem argenteam ad eius ſepulchrum appendit.

Eodem anno 1633. Nobilis Sophia Karczowſka cognatam ſuam vndecim annorum virginem ex morbo monoculam factam, madefactione vini de reliquijs Beati Vincētij viſum ei reſtituit, & ad ſepulchrum illius ſanam & clarè lumen ſolis videntem. 11. Septembris eam præſentauit.

An-

Anno 1633. Catharina Iaſtrzębſka cancro in facie affecta ſerpente in dies malo, oculum ſiniſtrum deperdiderat, quare ad Diui Vincentij tumulum votum emiſit, laterculoq; è ſepulchro illius apoſtemati applicato, ſanitatem acquiſiuit, & votum promiſſum maxima cum deuotione 29. Septembris exſoluit.

Anno 1633. Honeſta Anna Czechowicowna è Setrapia Smolenſcenſi per ſeptennium luminibus orbata, religionis ergo diuerſa pia loca in Polonia viſitans ad Diui quoq; Vincentij ſepulchrum venit. Vbi more peregrinantium ſacris expiata myſterijs vino ablutione reliquiarum ſancti Confeſſoris, infra orationem ad tumulum eius oculos aſperſo miraculosè ſtatim viſum amiſſum recepit, glorificanſque Deum publicè, obtenti beneficij teſtimonium quod in patria exhiberet à Reuerendo Patre Martino Sule-

ouio Cœnobij Andreouiensis Præfecto in scriptis accepit die 9. Septembris.

Anno 1634. Nobilis Ioannes Rzecki è Podolia luminibus captus cum diuersa loca pia etiam apud exteros celeberrima visitasset, tandem domum rediens inaudiuit de Sãctitate & miraculis ad sepulchrum Diui Vincentij fieri solitis magna cum fiducia eo statim contendit certocertius sperans se ad eius sacrum tumulum visum perditum recepturum. Nec eum sua fefellit opinio, vt enim ad tumulum eius deductus, vino de reliquijs eius sacrato oculos sibi perunxisset statim lumen cæli videre cæpit & glorificans Deum cum gaudio in patriam repedauit 27. Iulij.

Anno 1634. Matthias Wdowczyk agricola villæ Brinicensis filiam duodecim annorum à triennio lumine vnius oculi orbatam, ad Diui sacrophagum præsentauit, & vino de sacris eius exuuijs ablutis ocu-

lo ei

lo ei peruncto, ſanam domum reduxit, peractis gratiarum actionibus 30. Iulij.

Anno 1634. Nobilis Simon Golian de Strozyſko ſeptem menſibus oculorum dolorem, & cæcitatem perpeſſus tumore ſuperciliorum viſum omnino impediente, cum medicinæ cauſâ diuerſas ciuitates peragraret. Contigit vt Nouam ciuitatem Corcinenſem tranſiens de miraculis & curationibus varijs ſancti Vincentij inaudiret, donatuſque à ciue quodam eſſet vaſculo vini ex abluttone Lipſanorum eius ſacrati, quo recitatis cum vxore ſimul quinquies Salutationibus Angelicis & Oratione Dominica, magna cum fiducia oculos ſibi perunxit, atque protinùs lumen amiſſum recepit. Igitur magnitudine miraculi permotus recta Andreouiam ad Diui ſepulchrum perrexit & ſacra ſynaxi cõmunitus, poſt ſolennes gratiarum actiones Deo Præpotenti & ſancto Vincentio peractas domum lætus abijt 10. Octobr. An-

Anno 1634. Franciſcus Hortulanus de villa Tur, puerum ſuum variolarum violentia excæcatum poſt vnius anni ſpatium ad Diui Vincentij ſepulchrum offerens, viſu redonatum domum retulit 18. Martij, Gratiarum actione peracta. Quis non miretur tua Chriſte magnalia? Quia Vincentius lux in Domino fuerat, & vt filius lucis ambulauerat, tu lux vera omnem hominem illuminans data ad preces eius puero innocenti luce, & patrem illius & omnes miraculum id videntes ad æternam lucem per bona opera procurandam benignè inuitaſti.

Anno 1634. Catharina Mazurkowa de Piotrkowice quæ ad tres menſes luminibus mulctata fuerat, ad ſepulchrum verò Diui Vincentij adducta, Quo in loco in hodiernum vſque diem ſanctus Confeſſor frequentes operatur curationes, & multa miracula, cuilibet roganti benignè ſubueniens, & eius

cu-

curam Christi mandato gerens, visum prostrata in terram impetrauit, & sacris communita Sacramentis, benè valens & videns 15. Martij domum redijt.

Anno 1634. Dorothea Stankowa de villa Pilczyce, apud Predboriam dolore capitis oppressa lumen oculorum omnino deperdiderat, sincopisque insuper malum cum tempore acquisiuerat. Igitur ad D. Vincentium deuota sepulchrum eius 12. Aug. visitat, squanimas oculorum deponit, & magnalia Dei loquens domum læta abit.

Anno 1634. Iacobus Georgij ex districtu Stenzycensi, monoculus ex vi morbi factus, cum circa Opatouiam iter peragens, à quadam deuota fæmina de miraculis & sanctitate Diui Vincentij inaudisset, recta ad sepulchrum illius contendit, & squanimâ de oculo ipsius in templo decidente visum ex in-

tegro recepit Gratiasq́ue Deo & Sancto eius Confeſſori ibidem reddidit. 22. Nouemb.

Anno 1634. Honeſta Sophia Bogdalowa de Brynica doloribus capitis nimium afflicta aciem quoque oculorum hebetatam habuit. Proinde ad Diui Vincentij opem & patrocinium confugiens vinoq́ue de eius reliquijs ſacrato caput & oculos perungens incontinenti miraculosè ſana & incolumis facta, ad tumulum eius cucurrit, & Miſſa de SS. Trinitate fieri procurata ſignum obtentę beneficentiæ ceræ imprimi conſolationibusq́ue miraculorum patratorum inſcribi à Sodalibus Cœnobij rogauit.

Anno 1634. Honeſta Anna Celeiowa oculorum dolores ingētes ſeu Ophthalmiam vna cum marito ſuo perpeſſa. Quare vterq; vino de reliquijs ablutis Sancti Vincentij oculos madefaciendo miraculosè recipiunt viſum & die 6. Iulij Andreouiæ comparentes

ſi-

ſignum teſtimonij cera effictum ad Sarcophagum Diui relinquunt.

Anno. 1634. Barbara Babicowa Ingētem oculorum dolorē perpeſsa, vino de ablutione reliquiarum Sancti Confeſsoris 8. Iulij curata, & rei teſtimonium nobilioris metalli tabulæ in ſcriptum ad Diui tumulū appendit 8. Iulij.

Anno. 1634. Iuſtina Baruſka filium Chriſtophorum nouem menſibus vno oculo cæcucientem, poſt multas variasq; medicinas in vanum adhibitas tandē eum vino de reliquijs ablutis Sancti Vincentij curauit, & ad ſacrum eius ſepulchrum arrhabonem acceptæ beneficentiæ poſuit 21. Iulij.

Anno 1634. Honeſtus Ioannes Babicki organarius Reuerendi Patris Gomolinſki Præpoſiti Iwanouienſis, in morbi grauitate viſu oculi dextri priuatus per quinquennium orbitatem illam perpeſſus eſt. Tandem

voto ad Diui Vincẽtij ſepulchrum cuius iam tunc fama longè latèque diffuſa erat religioſa mente concepto. Cùm aliquoties vino de ablutione oſsium illius ſacrarum illud cum firma ſpe madefeciſſet, lumen miraculosè recuperauit & Andreouiam 25. veniens Iulij Gratias lucis datori ſolennes peregit.

Anno 1634. Honeſta Sophia Paleczkowicowa fabri lignarij in oppido Neokorczynenſi vxor Ophthalmia laborãs, præque dolorum intenſione tota ſeptimana cæcutiens, Diui Vincentij auxilium implorauit, & vino de reliquijs illius perunxit, atque mox ſana & benè videns ad ſepulchrum eius 18. Ianuarij venit.

Anno 1637. Nicolaus Gołuchowſki ciuis Leopolienſis virulentia Plicæ per tres annos luminibus orbatus fuerat, ſed vt audiuit nouum in Polonia ſydus illuxiſſe Beatum Vincentium, qui ſua interceſsione apud Deum

um varios morbos in hominibus curare cæpit. Rogauit vicinam ſuam quandam, timoratam fæminam & religioſam, ſed iam in viduitate conſtitutam quo vellet pietate Christiana ducta cum filio ſuo Bartholomæo eius miſereri, illumque Andreouiam ad ſepulchrum Diui Vincentij deducere; habebat enim ſpem firmiſsimam, quod eius ſuffragiis lumen oculorum ſuorum recepturus foret. Paruit illa petitioni vti pia, deduxitque eum ad locum optatum licet non abſque moleſtia tam prolixi itineris. Sed vbi ad templum ventum eſt accepto vino de ablutione Lipſanorum ſancti viri, ſacroque Miſſæ officio de more audito diuertit in domum Pauli Babica ciuis Andreouienſis abſque vlla conſolatione. Quin imo ſub veſperum febri malignâ miſer correptus intra aliquot horas ita debilitatus fuerat, vt omnes ferè conſolantes eum, & remedijs diuerſis iuuantes, de vita il-

lius desperauerint. Nocte igitur concubia cum omnes somno indulgerent, ille Diui nihilominus nomen in ore & mente assiduè habens, vinum quod è templo acceperat oculosque suos eo perfuderat, præ ardore nimio viscerum è febre proueniente ebiberat, vel sitim qualitercunque restinguere cupiens. Cum interim totum se refrigeratum miraculosè sentiens in somnum dulcissimum prolabitur? Expergefactusque sole iam orto, & benè sanum se esse aduertit & oculum sinistrum aperiens, lucem cæli & cuncta quæ in domo agebantur videt. Igitur lætior factus atque tumulum Diui quantocius currens gratias Deo Patri misericordiarum reddidit, & lumen plenum recepit die decima nona Maij.

Anno *1638*. Honesta Heduijs Szpitalanka, de oppido Włosczowa, Deo permittente visu penitus orbata à festo S. Luciæ vsque ad

fe-

festum sancti Patris Benedicti lumen cęli non vidit. Interea visitante illam quodam Sacerdote sæculari & consolante, facta est inter colloquendum mentio S. Vincentij quem Dominus ad gloriæ cælestis sublime fastigium prouexit, & per eius intercessionem multa in Æde Androuiensi miracula ex fide petentibus Christi benignitate exhibentur. Qui onere Episcopalis sarcinæ expeditus, & de naufragio mundi se enatasse lætatus, portum Andreouiensis Cœnobij expetijt & contemplationi vacans habitauit secum. Hunc ex vinea sua omnipotens Deus vnum electum, seu palmitem ad nos vsque extendit qui scilicet tanto vernat flore sanctitatis, tanto fructu exuberat beneficentię erga gentem suam, vt credatur de corpore illius esse, qui dicit de seipso per Euangelistam. Ego sum vitis vera vos palmites. Igitur hortatur ægram sacerdos vt se commendaret Deo, postea

ftea intercefsioni huius Sancti. Prouolutusq; ipfe ingenua votum concepit, & adituram promittit facrum eius tumulum, vbi meritis eius omnibus pio corde quærentibus præftantur multa beneficia vt primum á Domino vifum deperditum recepiffet. Dixit ille & Numen diuinum adorauit: hæc verò continuò vifum priftinum recipiens & ad monafterium accurrens, Fratribus loci, & populo vniuerfo, Dei mirabilia in fe manifeftata expofuit die 29. Martij. Mirantur omnes qui aderant, & illa gratias agens Deo domum læta reuertitur.

Anno 1639. Iacobus Sokołowfki ciuis Leopolienfis, nouem menfibus & amplius oculorum dolorem, & vnà cæcitatem fufferens, cum multis medicamentis humanis vifum reftaurare potuiffet, fuafuque medicorum opem diuinam & cæleftia remedia quęrere iuffus fuiffet; loca cultu Diuæ Virginis

in

in Rusſia celebriora Socaliam atque Podkamienum ex voto viſitauit. Et gratiâ non impetratâ triſtis cum vxore mœſta domum rediјt, quæ magis de morbi mariti ſui ſolicita fuit quàm ille de doloribus & afflictione ſua. Reſpexit igitur Conſolator optimus Deus, ad preces famulæ ſuæ, & miſit ad eam per ſomnium quendam ex Ordine Ciſterciensi virum ſanctum candido habitu indutum qui comparens placidiſsimè dixit. Virum tuum Diuo Vincentio commenda, & ſanabitur. Et his dictis diſparuit. Fæmina die ſequenti proſiliens è lecto, currus ſtatim domeſticus incumbit moniti ſalutaris oblita: & vt poſtea ipſa faſſa eſt, ſomnia & viſiones eiuſmodi nihili æſtimans. Sed ecce nocte ſequenti, monitor diuinus iterum adeſt, forma hominis ſenis & iam benè ætatis prouectæ, habitu quali & primò, candidus, inquiens. Maritum tuum Diuo Vincentio of-

ſer, & ſanabitur; domi verò tuæ omnibus portis hæc verba Polonicè ſuperſcribe LAVDETVR SANCTISSIMVM SACRAMENTVM. Quod pia materfamilias primo ſtatim diluculo ſcribi curauit, de Diuo verò Vincentio nuſquam notitiam aliquam habens, Diſcalceatos Carmelitas qui in vicinia erant adijt ſciſcitando cum diligentia magna, quo nam in templo vrbis Seruus Dei Vincentius quieſceret. Sed cum reſponſum accepiſſet, Vincentium Seruum Dei quieſcere in Monaſterio Andreouienſi in Minori Polonia, confeſtim maritum ſuum eò miſit addito cuſtode & conductore Reuerendo Patre Bartholomæo Skibinſki Eccleſiæ S. Annæ in ſuburbio appellato Cracouienſi Præpoſito. Qui vt primum iter ſuum aggreſsi ſunt, ſtatim cæcutiens ille miſer, viſum ad interceſsionem D. Vincentij ex integro recepit. Et tumulum in quo ſacræ illius exuuiæ quieſcunt pro-

profundè veneratus. Litanias de B. Virgine atque missam, pro gratiarum actione solenniter decantari curauit. die 20 Nouembris anno 1639.

Anno *1640*. Honesta Regina Francikowa de oppido Radoszyce filiam itidem nomine Reginam septem annorum cæcitate mulctatam cuius oculos palpebræ compresserant, & omni videndi facultate priuârant ad Diui Vincentij tumulum adduxerat, quę vt confessione peccatorum facta manu tetigit, detersá caligine oculorum ex fide abscessit videns ipso die Sancto Stanislao Martyre Sacro, anno 1640. populo vniuerso Deum glorificante in Sanctis suis.

Anno 1*640*. Nobilis Virgo Anna Łodżinska de Przyłęczek annorum iam quindecim, post ingentes capitis dolores seu ophthalmiā cæpit oculis caligare, veluti nebula quadam visum offuscante. Adhibita medi-

camenta varia maxima cum diligentia vltra nouem menſes nil opis attulerunt, quin imo corporeis deſtituta viribus, acri cæpit febre pulſari, concuti, atque diſcruciari. Quapropter mæſta parens illius, fœmina Hæretica humanis auxilijs non proficientibus, ad Diui Vincentij merita confugit, diuinamque opē eius interuentu poſtulauit, & ad ſacrum eius ſepulchrum filiam ſiſtens, gratiam quam ſperabat impetrauit quæ ſcotomia per ſumptionem ſynaxis depulſa læta & benè videns abiit 8. Septembr. anno 1640. vt liquidò daretur intelligi Beatum Vincentium non modo in terris clarere miraculis, ſed etiam in cælis gloria frui ſempiterna in Chriſto Ieſu. Cui gloria & potentia cum Patre & Sancto Spiritu in infinitas myriades ſæculorum.

CA-

Caput Decimum Sextum.

De Auditu Surdis restituto.

FActa, vti diximus ſubleuatione exuuiarum Diui Confeſſoris Vincentij, quem Deus Omnipotens tot ſignis dignum omni veneratione declarauerat; maiora per eum cœpit operari in populo, curare morbos, & varijs preſſos calamitatibus infinitis afficere beneficijs. Quos inter.

Nobilis Elizabeth Popławſka, mediæ ac florentis ætatis matrona, ſed moribus ſancta & pudica vidua, velut altera Iudith mundi illecebras fugiens, permiſsione Diuina, adeò laborabat ex capite, vt prorſus auditum deperderet. Adhibebantur medicorum fomenta varia: ſed inde in tantum excreuit dolor, vt & mente, & mouendi facultate deſti-

tueretur. Ad virum igitur Dei Vincentium, cum lachrymis & orationibus accurrens, post expiationem Sacramentalem omnium delictorum, dolorum quoque remissionem, stans ad loculum eius cum deuotione, sensibilem se habere asseruit, & sub finem Missæ auditum deperditum miraculosè recepit, die 3. Iulij, Anno 1634. Quapropter in Symbolum acceptæ beneficentiæ, rem secum gestam, tabulæ melioris metalli inscriptam, apud Diui bustum lubens suspendit.

Quo etiam tempore, & Nobilis Barbara Salomea Łącka, ex nimia morbi grauitate, perdito vsu sermonis & auditu vicinam se morti iudicauit. Ratione tamen pollens firma ac memoria, cum multis lachrymis salutem à Domino, per B. Vincentij merita petiit, vinumque ex ablutione Cinerum illius, sibi dari, certis signis ac nutibus postulauit. Quo cum deuotione & spe firma sanitatis gusta-

ſtato, tum ipſa die 15. Augu ſti, ſubitò & præter omnium opinionem conualuit, tum filiam quoque ſuam, nomine Elizabetham, eodem cęleſti medicamine die ſequenti, à morbo & morte liberauit. Hæc ſiquidem vlcere peſsimo, Cancris appellatione horrendo, faciem & capitis partem ſiniſtram infectam habebat, nec vlla arte humana mederi poterat. Quin imò medicamentis adhibitis malum illud exacerbatum, ex commotione humorum anciput magis occupabat, quàm leniebatur: ſingulis nouilunijs recrudeſcens, & in maiorem quantitatem accreſcens. Interea temporis ſuperueniens in opinatò, deuota Deo monialis Elizabeth Grabowſka, Tertij Ordinis S. Franciſci in Clauſtro Chencinenſi habitans, vino ſupradicto S. Vincentij contra omnem aſſenſum medentium, vlcus illud inungere iubet: votumque nuncupat nomine decumbentis Virginis, limina

Diui

Diui Vincentij adituram, redditurámq; grates Deo pro benigna & misericordi castigatione ad tumulum eius. Vix hæc effata, cum ægra melius se habere dicit, & ad Ædem Andreouiensem vna cum matre sana & incolumis pergit, vt lamina argentea 16. Augusti appensa ibidem gratitudinis ergo, latiùs testatur. Vbi multa similinm affectionum curationis exempla S. Confessoris virtute patrata prolixitatis vitandæ causa præterimus.

CAPVT DECIMVM SEPTIMVM

De morbo Comitiali repulso.

ANte subleuationem Cinerum Diui Vincentij Deus ad eius intercesionem permulta est operatus miracula, vti supra monuimus, sed incuria Monachorum non sunt scripto comprehensa. Hæc

ta-

tamen laminæ argenteæ circa ſarcophagum eius pendentes teſtantur, loco ſuo adnotauimus; ſed euoluendo diligentius omnia, hoc vnicum triennio & amplius, ante ſubleuationem eius patratum, hic inter Epilepticos curatos inſerendum putauimus. Quod eſt tale.

Anno *1630.* Nobilis Sophia Mlecka, febre maligna laborans, ſenſus ferè omnes perdiderat, ob morbi grauitatem cadaueri ſimilis epilepſiâ eam, à die Dominico, vſque ad veſperam feriæ quintæ abſque omni intermiſsione quaſſante. Quare conclamatum iam erat de ea: marituſque vicinis ac cognatis præ deſperatione cõuocatis, funeri neceſſaria apparabat. Cum interim Sacerdos quidam pius, Nicolaus Chrzelcicki inopinatò ſuperueniens, miſertus eius vicem, prouoluitur in genua, & quam Dominus noſtra ætate mirificè dignatus eſt, Diuum Vincentium

auxiliatorem aduocat; hortaturque omnes circumſtantes ad recitandum ſecum Litanias deuotè, ad Beatiſsimam Virginem honorandam, ipſe votum nuncupans comparituram cum deuotione ad tumulum Sancti Cõfeſſoris Andreouiæ, vbi primum ſanitatem reſumpſiſſet. Quod dum Sacerdos agit, decumbens in ſomnum interea ſuauem incidens, poſt duas ferè horas expergefacta ſana, cibum poſtulauit. Refocillatisque viribus è lecto ſurrexit, & gratias Deo Præpotenti, cum dicto Sacerdote, pro obtenta incolumitate ſupplex reddidit. Tum triduo meliori conualeſcentiæ conceſſo, 29. Iunij ad tumulum Diui, cum munere ſe præſentauit, Hymnum Ambroſianum ſolenniter, ac Miſſæ ſacrificium decantari curauit.

1633. Ioannes Secemſki, ciuis Andreouienſis, filium ſuum febri maligna integra ſeptimana laborantem, morboque regio cõ-

quaſ-

quassatum pro desperato habens. Diuo eum Vincentio sanandum commisit, propinatoq; illi vino, de àblutione cinerum eius sacrorum, die sequenti post sudores nocturnos sanum & incolumen vidit, & ad Ædem Cœnobij Cisterciensis currens, cum gratiarum actione, apud loculum eius venerandum, ex voto eum præsentauit, atque tabulam argenteam in pignus & memoriam tanti beneficij lubens àppendit.

Anno 1634. Dorothea Krowczyna per octiduum morbo comitiali quassata & mentis inops, D. Vincentij intercessione sanitatem obtinuit, vt primum collo illius particula panni de habitu eius sacro fuit appensa, adque tumulum eius ex conceptis verbis, die 20. Septembris pensum deuotionis exsoluit.

1634. Agnes Pilchowa, de villa Słupy, gemellos epilepsiâ laborantes Andreouiam

portauit, non ignara quomodo mirificauit Dominus Sanctum suum Confessorem Vincentium. Ad cuius loculum cum lachrymis 5. Febr. procumbens, vtrique à Deo sanitatem impetrauit.

1634. Heduigis de Walkanowo fabri ferrarij vxor, filium paruulum epilepsia ferè iam enecatum, procumbens in genua Diui Vincentij tutelæ commisit, & post fusas ad Deum humili corde preces, statim sanum vidit, & ad Diui tumulum 16. Aprilis adduxit.

1634. Honesta Rosa Klosowicowna Scalmiriensis, puerum suum regio morbo debilitatum, & iam fatis destinatum, inuocatione D. Vincentij miraculosè sanatum recepit. Vtque voto sese obstrinxerat, ad sacrum eius sepulchrum cum eo venit, Missas fieri procurauit, & ad perpetuum rei monumentum, laminæ argenteæ inscribi acceptum beneficium iussit 16. April.

Ia-

1634. Iacobus Paczowic ciuis Brzezinensis febri & epilepsia malè exagitatus S. Vincentium tantorum impetratorem miraculorum supplex inuocauit. Et promittens sacrum eius bustum in coram venerari, sanus in posterum ac benè valens vixit. Votum verò conceptum die 15. Martij Andreouiæ exsoluit. Dominus enim, qui facit mirabilia magna solus, eò amore quo hominem redemit à morte æterna, voluit quoque & à temporalibus miserijs, intercessione Serui sui liberare.

1635. Agnes Porwilowa de Luborzyca, filium passionibus epilepsiæ subiectum habens, inuocatione S. Vincentij præmissa, & voto eum sistendi se ad tumulum sacrum eius, vino dē ablutione reliquiarum illius ad bibendum ei porrecto, sanitati restituit, & vnà cum marito suo Andreouiam deduxit 12. Maij.

Anno *1635*. Honesta Catharina Borkowska ciuis Crac: die quadam è templo rediens, Cardiaca primò, mox autem Apoplexia enecata, inter manus suorum concidit. Inter eiulatus itaq; domesticorum & turbationem mariti, quædam accurrens matrona vino eam Diui Vincentij respersit atque ori infudit. Quo degustato, velut è somno aliquo graui spiritum retraxit. Et pro beneficio accepto gratias Diuo reddere cupiens, ad sarcophagum eius venerandum, in rei memoriam tabellam argenteam vnà cum marito appendit, deque SS. Trinitate Missam solennem & Litanias de Beata Virgine decantari fecit. die 14. Maij.

Anno *1636*. Dorothea Krowczyna de villa Szadek, filiam duodecennalem Epilepsiæ affectionibus subiectam, & quadam vice tota septimana quassatum, absque vlla sumptione cibi aut potus, Diui Vincen-

tij

tij patrocinio ſuaſu vicinorum commendauit, votoque nuncupato, ac vino de ablutione exuuiarum illius ſacrarum illi dato cælitùs ſanatam & benè valentem, ad ſepulchrum illius venerandum die 20. Septembris adduxit.

Anno *1637.* Laurentius aduocatus de Bobrza, accedens cum deuotione ad Ædem Andreouienſem Fratrum Ciſtercienſium die 8. Septemb. Anni 1638, præſentauit ex voto filium Albertum ad tumulum Diui Cōfeſſoris anno ſuperiore, puta 1637. morbo Comitiali adeò laborantem, vt pro exanimi reputaretur ab omnibus, qui tamen vt primum fuit patrocinio Sancti cum voto illius ad ſacrum ſepulchrum commendatus conualuerat. Quod dilatum fuit hucuſque ob curas domeſticas, ſed compenſatum deuotione ardentiore, & monumento etiam in ſcripto Sodalibus loci relicto.

Anno

Anno 1637. Marina Gierczonka de Szydłouia octodecem annorum virgo, toto biennio comitiali morbo laborans, nimium miseros parentes contristauerat. Cum tempore quodam Venerabilis Stephanus Cynski actu Subdiaconus diuino planè nutu excitatus, vltro ægram visitauit, & vt ipse ad sanctum Vincentium erat deuotus, multa corã parentibus decumbentis tunc de gloria eius & miraculis piè locutus, persuasit vt ad sepulchrum illius filiam voto concepto sisterent. Interea verò temporis vinum illi propinarent de reliquijs illius sacratum, quod secum attulerat. Parent monitis mœsti parentes, & illa vt primùm vinum illud gustauit, confestim vegeta & sana facta, in posterum morbo illo nusquam turbata fuit. Dotumque nuncupatum die 20. Maij cum parentibus suis exsoluit. Sed quis potest & alia multa admiranda Sancti huius Confessoris beneficia,

Icte-

Ictericis, Spleneticis, Hecticis, Spasmoque laborantibus apud eius sacrum tumulum collata enumerare? quorum tanta est copia, vt referri omnia vix possint: opusque sit calamo scribæ illius velociter scribentis, qui virtutis suæ digito, in monte Sinari tabulas lapideas Moysi exarauit.

Caput Decimum Octauum

De Tabe & Hydropisi laborantibus.

VT absurdum semper putauimus ea loqui quæ nō oportet: ita ea mandare silentio ex quibus mentes humanę erga sanctos deuotionem concipiant æque inconsentaneum esse arbitrati sumus. Res igitur Diui Confessoris Vincentij connotaturi statuimus tradere pijs auribus vt hydropicis benignus esse voluerit quotiescunque inuo-

catus ab eis fuerit ante & post translationem Lipsanorum suorum. Et ante quidem.

Anno 1633. Honesta Sophia Dziebdzina de oppido Andreouiensi tabe ac hydropisi consumpta morti se vicinam esse videns, testamento res suas ita disposuit, vt iam vltimum vale domesticis atque amicis suis dictura esset. Interim audiuit quendam ex circumstantibus Diuum Vincentium ingeminantem, cuius ossa nuper subleuata fuerunt: igitur voce illa quasi cælitùs missa excitata ad Monasterium vini parum rogitans quo exuuiæ sacræ Beati illius ablutæ fuerunt celerrimè expediuit sese eius patrocinio ardentibus interea votis ac precibus commendans. Adfertur vinum & datur illi bibendum cum reuerentia. Quod posteaquàm bibit eadem hora sanata mirificè, laudans Deum authorem salutis suæ veluti pōdere aliquo se esse leuatam asstantibus dixit die prima Iunij 1633.

Anno

Anno *1633.* Nobilis Anna Roznowa de Boleszyce Cathecticis & Arteriacis doloribus afflicta cum tumorem ventris in dies augeri animaduertisset facilè finem vitæ imminere sibi augurabatur. Audiens tamen de diuersis miraculis apud Diui Vincentij sepulchrum spe firma animum reassumpsit, eiusq́ue patrocinio remotis Medicis sese cõmendauit, & sacrum eius tumulum visitare vouit. Cuius ope & intercesione breuiter è lecto surgens, promissum lubens & læta votum exsoluit, postq́ue peractas gratiarum actiones tabellam argenteam cum tali subscriptione ad sepulchrum eius appendit.

Mira loci pietas, & prompta precantibus ara
Spes hominum placida prosperitate iuuat.

Die 19. Septembris.

Anno 1633. Matthiæ Oeconomi Krzencecensis filius adoleſcēs hydropicus decumbebat, quem Parochus loci illius viſitans Diuo Vincentio precibus calidè fuſis commendauit promittens eum ad ſepulchrum Diui præſentaturum vbi primum conualuiſſet. Igitur de veſte illius ſacra particulam panno ſericeo incluſam collo ipſius appendit, & ſacrum de SS. Trinitate ad intentionem recuperandæ ſanitatis celebrauit, atque ita eum priſtinæ ſanitati reſtituit die 8. Septemb.

Anno 1633. Sophia Gołecka de villa Targowiſko ſquinanciâ laborans in febrim acutam inciderat, exque inflammatione nimia linguam tumore fœtido infectam ac infertam humore habebat vt claudi non poſsit, hinc hydropis contagium per viſcera ſerpere cœpit. Quare humanis opibus deſtituta ad cæleſtem medicum confugit, qui ei mentem inſpirauit, vt vino de reliquijs S. Vincen-

cen-

centij ablutis linguam & corpus totum perungeret eiusque suffragia supplex inuocaret. Fecit misera reuerentiam erga eius sacra ossa promittens & die sequenti per omnia sana atque incolumis ad Diui sepulchrum peruenit Deo Omnipotenti qui sperantium in se semper complet vota, ore & corde toto gratias agens Sanctumque Confessorem quâ par erat deuotione ac pietate extollens quod mortem certo tunc imminere putarant eius ope miraculosè euasisset. 27. Septemb.

Anno *1634.* Stanislai Przetacznik de Smogorzowo puer hydropi timpanitide intumescens, anhelus iacebat in lecto, vt autē vino de reliquijs S. Vincentij perunctus fuit, in spatio trium horarum ad pristinam sanitatem redijt sepulchrumque Sancti vnà cum Patre Ophthalmia laborāte & matre plicæ doloribus excruciatâ die 17. Febr. visitauit. Qui omnes voti sui cōpotes domum recesserunt, Diuina sic volente bonitate.

Caput Decimum Nonum.

De Plicæ doloribus leuatis.

NVllus profectò morbus ætate nostra plica grauior in Polonia inualuit qui omnem sexum, ætatem, & conditionem hominum ita suo malo implicuit, vt nè infantes iam ab hac contagie liberi esse possint. Olim huius pestis in Oriente mentio vix solis Medicis cognita fuit: tandem è Circassia in Gettas transijt: ab his Roxolani infecti & Daces. Patrum verò nostrorum memoria Pocucia Russiæ Rubeæ Prouincia propter aquas Tyræ malè audijt; quasi is per mineralia loca è carpato mõte decurrens inficeret suis vndis habitatores. Vitabantur igitur Haliciensis Terræ propter contagium istud incolæ communissimè. Tandem in Rus-

Rusia vniuersa diutina commoratio nociua Polonis videbatur. Nunc permixtis iam omnibus inter se Sarmatiæ indigenis omnes promiscuè istud malum inuasit. Nec medellam vllam humanitùs inuentam admittit. Imò exarcebatur tanto magis: & alios excæcat, alios contrahit, alios intestinorum doloribus excruciat, alios in delirium vertit ob nimias capitis affectiones aut infectiones. Cælitùs igitur quæritur medicina, & cum multis in alijs locis sanctitate venerandis solent miseri homines suas consolationes & sanitatem quærere, tum apud loculum Diui Confessoris Vincentij, tanquam miraculorum thesaurum indeficientem, ex quo percipitur magna Spiritualis vtilitas, & variorum morborum ineffabilis planè curationis gratia. Sed præcipuè hîc plica laborantes sospitatem acquirere solent, vti tot nodi complicatorum crinium ad eius

Sar-

Sarcophagum appensi testantur. Ego certitudinis ergo aliquot hic exempla adnotabo.

Anno 1633. Honesta Heduigis Szcerbionka plica laborans & vt fieri in tali morbo assolet omnium capitis membrorum cõuulsionem perpetiens suasu amicorum ad Diui Vincentij merita confugit, & sacrum eius tumulum visitare decreuit, vbi illicò benè sana & valens facta votum exsoluit Sacrificia Missarum fieri curauit, & tabulam argenteam vt posteris sit perpetua memoria appendit. Mensis Iunij 10. die Anno 1633.

Anno 1633. Bartholomæus Pasternaczek ciuis Neokorczynensis filium suum plica laborantem ad Diui Vincentij sepulchrũ præsentans cum deuotionem suam peregisset, sanitatem ei à Deo Suffragatione Sancti Confessoris facilè impetrauit, vbi paulò antè alterum quoque filium suum Phtysi emorientem sanum receperat. Igitur Sacrificio

incru.

incruento in laudem & honorem SS. Trinitatis procurato, poſt ſacram Communionem ſoſpes cum gaudio eſt regreſſus. 25. Octob.

Anno 1634. Nobilis Elizabeth Ieźiorkowſka filiam ſuam itidem Elizabetham ad tumulum Diui præſentauit, gratias agens quod eius interceſsione à Cephalea & plicæ malo fuerit liberata die 17. Ianuarij, cuiuſdam vetulæ pauperrimæ oblatione ad ſepulchrum eius viſitandum voto obſtricta. Quo vix emiſſo virguncula protinùs ab affectionibus illis malis liberata fuit.

Anno 1634. Catharina Smigmatoris Miechouienſis vxor plica laborans pedumq; ac manuum dolorem & conuulſionem (vt malum hoc fieri ſolet) ſeu incuruationem perpetiens, vino de reliquijs Beati Vincentij corpus ſuum totum perunxit & Diui ſepulchrum viſitare ſtatuit. Quare cælitus reſtituta ſibi ſanitate votum maxima cum exultatione die 26. April. expleuit.

Anno 1640. Gregorius Rebiecki ciuis Racouiensis plicæ doloribus trium mensium tempore adeò excruciatus vt vim sibi inferre voluerit, mortem potiùs præoptans quam adeò miseram vitam agere. Die igitur quadam somno dulcissimo (qui toto morbi tempore longissimè ab eo præ doloribus aberat) præoccupata vidit in somnis religiosum quendam candido habitu, & de eiusdem sepulchro in secum colloquentem, vidit & imaginem ad sinistram latus in Choro templi maiore & Epithaphium scriptum sub imagine se legisse tale omninò quale in rei veritate, deinceps in templo Andreouiensi oculis conspexit. Postquam verò euigilauit nullum prorsus dolorem in se sensit, & surgens è garbato suo gratias imprimis Domino Deo, postea verò intercessori suo Beato Vincentio reddidit. Atque Andreouiam Profectus ad sepulchrum eius testimonium rei fa-

ctæ

ctæ manu propria ſcriptum in Chartophilacio Monaſterij reliquit die 4. Iulij 1640.

Sunt complures alij apud Beati viri ſepulchrum reſtituti, quemadmodum teſtantur hinc inde pendentia ad eius ſepulchrum diuerſorum morborum inſtrumenta vel ſymbola: quibus conuincitur, quàm magna & ineffabilis ſit in Regis Æterni conſpectu Sanctorum gloria quorum animæ inter innumeras cæleſtium ſpirituum fulgent caternas veneranda verò capita inter homines quieſcentia ab Angelis viſitantur & tandem poſt multa ſæcula elapſa admirandis ſignis ac virtutib9 in multorum populorum notitiam & venerationem veniunt & proſunt ſupplicantibus, coronante illorum meritò, gratia Domini noſtri Ieſu Chriſti, cui gloria & potentia in ſæculorum ſæcula.

CAPVT VIGESIMVM

De parturientibus, auxilio Serui Dei VINCENTII, *in periculis adiutis.*

VT alijs in necessitatibus & periculis accurritur quotidie ad Seruum Dei Vincentium, ita & tempore partus vota concipere assolent puerperæ, eius intercessione securitatē à partus periculis obtenturæ. Ac propterea grauidæ vndiq; ad eius tumulum supplices accurrunt. Aliæ pro felici puerperio gratias Deo Præpotenti persoluunt, Dabo exempla aliquot, nam singulas enumerare esset longum.

Anno *1633.* Famatus Ioannes Osobiecki ciuis Andreouiensis vxorem suam grauissimè in partu laborantem vel potiùs animam

iam

iam vnà cum partu in ventre incluſo agentem auxilium à Domino Sancti Vincentij precibus interuenientibus poſtulauit & tempeſtiuè exauditus manum adiutricem ſenſit. Illa enim quæ doloribus deficiebat & tàm de vita ſua quàm fœtus in vtero incluſi deſperabat amicorum monitu. Sumpto vino illo quo oſſa Diui fuêre abluta partum abſque vllo dolore enixa eſt. Cuius rei teſtem tabellam ad ſepulchrum Diui argenteam vt poſteris ſit perpetua memoria appendit die 20. April.

Anno 1633. Honeſti Adami Rogowſki Cracouiæ habitantis coniunx partu difficili laborans, ſumpto vino de ablutione reliquiarum Diui Vincentij filium quidem feliciter enixa, aſt ipſamet clauſis in vtero membranis quibus partus inuoluebatur ex putrefactione earum malè habere cœpit, nec ſuperuiuere poſsibile erat opinione medicorum atque

prudentium ea in re matronarum, nisi auxilium de super adueniret. Pater igitur decumbentis honestus Alexander Kawadźi Bononiensis, audiens quanto honore Seruum suum Vincentium, Dominus in cælo ita extulisset, vt ad eius suffragia mira in terris patrare non desistat, prostratus terræ immensis singultibus inuocat Christum vt defficienti doloribus filiæ suæ mittat opitulatorem Beatum Vincentium, quem illa electum in patronum perpetuò veneraretur & sacrum eius tumulum visitaret. Audijt Numèn Æternum, & illa agonizans petijt à circumstantibus sacerdotibus laterculum è sepulchro eius sacro capiti suo supponi spem firmam in animo habens statim putredines illas effusum confirmante eam in præposito Patre Francisco Nouoskurski. Factum quod postulauit, miraculosè & subsecutum quod sperauit, nec mora sana & sospes ad Diui sepulchrum

pro-

properauit, & tabellam, rei seriem continentem, è meliori metallo ad tumbam illius appendit 8. Augusti.

Anno 1634. Ioannes Drobiecki ciuis Andreouiensis vxorem suam in partu periclitantem Diuo Vincentio commendauit, vinumque ei bibendum de reliquijs illius propinauit. Quo gustato partum feliciter enixa, apud tumulum eius gratiarum actiones reddidit, & tabellam argenteam appendit.

Anno 1634. Nobilis Ioannes Olszewski cum vxore sua Catherina Mazowiecka venientes ad sepulchrum Diui Vincentij palàm confessi sunt & in scripto testimonium reliquerunt, Quod tempore quo vterum illa gestaret fuissent in itinere ambo in partibus Masouiæ. Periclitanteque in partu vxore sua & nimium laborante, ille ipse procumbens in terram votum ad sepulchrum Diui Vin-

cen-

centij venerandum fecit. Hinc parturiens doloribus ſoluta filium mox enixa eſt & ad diuerſorium benè ſana ac viribus firma peruenit. Domumq; reuerſi filio nomen Franciſci in lauacro Baptiſmi impoſuerunt & votum promiſſum deuotè exoluentes vnà cum infante ſepulchrum Diui iuuiſerunt Anno 1634 die verò 20. Decemb.

Anno *1636*. Nobilis Dorothea Boianowſka de Zawada partu laborans vt Diuum Vincentium inuocauit, filium feliciter peperit 9. Aprilis, remotisque eius ope doloribus omnibus ſepulchrum eius ſacrum ſoſpes inviſit vnà cum Nobili Elizabetha Kraſicka de Peleſnica in caſu ſimili tempore eodem à ſancto Confeſſore adiuta. Dum enim ſalutis remedium in periculo ſimili poſitæ à Beato Vincentio poſtularent, vtramque ſub momento curauit.

Anno

Anno 1637. Anna de villa Boleslaw propè Corczynum Organarij vxor partu difficili laborans cum partum exanimem in lucem edidisset præ dolore & mœstitia quasi extra se posita ingenti voce. Adiuua me Beate Vincenti adiuua rogo, clamare cœpit. Quo clamore velut è somno excitatus infans ploratum statim emisit, accurrente tota vicinia ad rei miraculum. Quare & in Baptismo nomen Vincentij puero inditum fuit, vt si viuere eum contigisset tota sua ætate Diui Patroni beneficium recognosceret, sin verò aliter in Fatis esset (caput etenim disruptum habebat) gratior in conspectu Diuino, patrocinante pro alumno suo, sancto Confessore cōpareret. Et ita factum post diem septimam elapsam cum natus fuisset die 30. Iunij.

Anno 1638. Similiter Stanislai Olszewski coniunx grauida, vnà cum marito votum ad Diuum Vincentium facere· Cuius

ope puerpera partum feliciter enixa tabellam argenteam per Paulum Zyſzka Plebanum Złotnicenſem ad ſepulchrum Diui Scarbimiria miſit. 4. Octob. 1638.

Anno *1638*. Nobilis Sophia de Krzyſztoporzyce Lipſka Vexilliferi Terræ Sochaczouienſis vxor, in partu periclitans ad opē Diui Vincentij confugit. Quem vt ingeminauit languor omnis vt fumus euanuit, illaq; deſiderij ſui compos facta, teſtem ſuæ liberationis tabellam, cum epiſtola manu propria ſubſcripta, ad tumbam illius appendendam tranſmiſit, vbi vſque in præſens diuinâ operante gratiâ plurima per eius interceſsionem puerperæ beneficia & partum facilem à Deo Opt. Max. impetrant, ſperantque ſe compotes fore ſalutis.

CAPVT VIGESIMVM PRIMVM

De Sanatione, alui profluuium, Stanguriam aut Calculum passorum.

ET si multa admiranda in vita & post mortem Seruus Dei Vincentius fecerit per quæ memoria nominis eius superuiuat: tamen quia operibus eius ac meritis etiam hæc prærogatiua debetur, vt curatio, alui profluuium, ſtranguriam, aut calculi dolores paſſorum eius interceſsione obtenta in literas dirigatur, placuit ſummatim pauca exempla conſcribere: non quod aliquem Catholicorum in Polonia lateat tanti Pontificis vita, & apud Deum merita, ſed vt ad poſteros quoque noſtros incomparabile nomen ſanctitatis, & grande documentum religioſè humilitatis in immortalem memo-

riam porrigatur. Sufficient nobis duo vel tria exempla, ſed quorum euidens eſt teſtimonium & veritas inconcuſſa.

Anno 1633. Andreas Roſzkowic ciuis Wodziſſauienſis quinque hebdomadis Thenaſmon & alui profluuium paſſus, cum inteſtinorum nimio dolore excruciatus deficeret, iamque de vita deſperaret, amicorum monitu, viſitato ſepulchro Diui Vincentij cum deuotione, ſumptoque vino de ablutione reliquiarum illius ſanitatem obtinuit. 26. Auguſti.

Anno 1633. Nobilis Anna Czechowſka calculi in veſica aut renibus enati cruciatibus multo tempore tormentata, cum nullum à medicis ſubſidium inueniret ad Dei ipſius opem mediante Seruo eius Vincentio accurrit, & ſanitatem breui prece apud ſepulchrum eius impetrauit procurato Miſſæ Sacrificio de SS. Trinitate decantato. Igitur

bene-

beneficij memor, laminæ argenteæ quam ad parietem tumuli appendit rei factæ ordinem inſcribi iuſsit die 5. Septemb.

Anno *1634*. Honeſti Nicolai Dukla ciuis Miechouienſis vxor febri acuta & diſſenteria laborans, per exemologeſim præparata, fata ſua anhelans expectabat. Maximoperè etenim eam atterebat æſtus in frigore, & horror cibi languente ſtomacho: Cum interim maritus inuocatione Beati Vincentij curari morbos diuerſos inaudiens ſacrum eius tumulum, viſitare flebiliter deuouit. Quæ vbi repulſo morbo & debilitate ſanam ſe illicò & benè confirmatam ſenſit, ad Diui ſepulchrum venerandum vnà cum marito lubens & læta proceſsit, redditiſque gratiarum actionibus 2. Septemb. domum ſoſpes & incolumis redijt.

Anno *1638*. Thomas Cebula de Oppido Iwaniſka magna infirmitate debilita-

tus, cum à Doctoribus medicis pro incurabili iudicatus, fuisset derelictus, & humi de more deuotè plebis prostratus calculo premente vitam exhalaret Voto facto ad sepulchrum B. Vincentij protinùs conualuit, & die sequenti per omnia sanus factus itineri se accinxit visitauitque Monasterium Andreouiense die 30. Maij anno 1638.

Capvt Vigesimvm Secvndvm.

De Incendio, Serui Dei ope, exstincto.

QVi lenocinia malè blandientis mundi tam constanti calcauit animo, vt nudus credatur euolâsse de sæculo B. Vincentius Kadłubkonis Episcopus Cracouiensis translatus ad gloriam cælestem, tam magna & mira in hominibus sua impetratione operatus est, vt magnitudinis eius contem-

platione conſiderata, imparem me eſſe confitear proſequi calamo pro meritorum honore tam grandia noſtra ætate ab illo miracula edita Quorum non poſtremum illud eſt, quod ignis elemento imperitauerit virtute ſibi ab illo igni inextinguibili & omnia conſumente Chriſto Ieſu conceſſa.

Anno 1634 Oppidum Chencinenſe vt totum eſt more noſtro Polonico è lignis exſtructum, immanis flamma tempore quodam corripuerat nec potuit quiſquam vllum tanto malo afferre remedium, elemento in ſicca ligna vehementer ſæuiente. Tum vxor illius muratoris Sebaſtiani Fodiga qui ſepulchrum Diui Vincentij Andreouiæ, aperiebat, habens laterculum de ſepulchro eius ſacro, vniuerſam turbam hominum ad Diui opem implorandam clara voce concitat, vir Dei, vir Dei, ſuccurre ciuitati cum ignibus colluctanti, & hæc dicens, laterculum illum

ma-

magna cum fiducia in ignem mittit. Res mira ignis cunctis inspectantibus statim recedere cœpit, & mox totum sopitum fuit incendium, permultis præ gaudio fluentibus & Christum in suo Cōfessore laudantibus quod tantum miraculum in oculis infidelium Iudæorum fecerit. 17. Iulij,

Crescente verò interim fama, Sanctitatis illius & longè lateque peruagante, ne tanti luminis fulgor absconderetur sub modio, sed vt secundum dicta veritatis, supra candelabrum posito illi, multi ab eo illuminarentur, famatus quoq; Martinus Fabrowic Anno 1634. ciuis Clobucensis incendio in patria sua oborto, remedio eodem quo & Chēcinenses ciues, id est, protectione Diui Vincentij vsus vinum de ablutione reliquiarum eius, cum lagena simul, in ignem proiecit, Diuumque in adiutorium miseræ ciuitati inuocauit, & statim flammæ vehementiam

post

post fusas preces sopiuit, incendiumque exortum miraculosè exstinxit. Proquo beneficio, gratias apud eius sacrum sepulchrum, vnà cum vicinis suis, Domino Deo peragens die 7. Septemb. hoc quoque factum suum, subiureiurando Fratribus Cœnobij narrauit.

Capvt Vigesimvm Tertivm.

De præstigijs maleficarum atque veneficijs repulsis.

QVoniam ij quibus placet, viuere citra repræhensionem, maximè oppugnantur à malignis insidijs, proinde mirari non debet Christianus homo quod coniuges sæpissimè vicissim sibi honorem tribuentes & beneuolè ac fideliter inter se affecti in terdum incidant intentationem &

casses diaboli, cum nemo sit qui non appetatur inimici huius insidijs, maximè autem illi qui nullis turpibus immixtum desiderijs animum gerunt. Quare inuidens honestati eorum submittit instrumenta sua, sagas, lenas, præstigiatores maleficos & magos, per quos ad præuaricandum legem Diuinam rectos corde inducere studet. Qui dum non proficiunt virus malitiæ emittit & velut in Iobum Sanctum vlcera postulas, Herpetes, Alopeciam, Lentiginem carbunculos, diuersaque alia apostemata & morbos veneneficio suo immittit. Sed quæ omnia nocere nobis, nisi Deo pro peccatis permittente, minimè possunt, repelluntur que tunc, cum nostri velut misereri, aut emendationem vitæ nostræ videt.

Sed frustra has insidias molitus est aduersarius in honestum Andream Słaboszowski ciuem Pinczouień: vnà cum vxore sua

tota

toto ſexennio corporis quandam exulcerationem ſeu Herpetes perpetientes, ſecus enim euenit totum in coniugio illo, quam ipſe imaginabatur.

Anno etenim 1634. Crebreſcente in dies fama miraculorum ad ſepulchrum viri Dei Kadłubkonis patratorum, procurarunt in primis vinum de ablutione reliquiarum illius, deinde expiatis ſceleribus ſuis per ſacram Confeſsionem atque communionem Synaxeos illud cum reuerentia & deuotione biberunt ſperantes ſalutem à Dño, quam paucisſimas intra horas conſecuti ſoſpites & mundi facti ſunt glorificantes Deum in Sancto eius Confeſſore Vincentio cuius ſepulchrum cum deuotione protinus viſitarunt & gratiarum actione peracta. laminæ argenteę rei factura inſcribi procurarunt, & appenderunt die 24. Iulij vbi multi homines morbi-

di in præſentem etiam diem optata ſalute potiuntur.

Anno 1633. Honeſta Marina Papieſka Andreouienſis à pueritia malignitate ſagarum in morbos diuerſos inciderat, Alopeciamque, Lentigines, atque poſtulas, toto corpore veneficio illarum ſparſas, magna cum moleſtia ſua perpetiebatur, nullis medicamentis proficientibus. Poſtquam verò innotuerat gloria Diui Vincentij, illa quoque ad ſepulchrũ eius accurrẽs, de vino illo bibit, quo ſacra eius Lipſana abluta fuerunt: & ſtatim ſanitatem in corpore & animo obtinuit, male à ſe factorem culpam deplorans 24. Augusti, & hymnis glorificans Deum qui laudabilis & glorioſus eſt in ſæcula.

CAPVT

CAPVT VIGESIMVM QVARTVM.

De morsu viperarum per D. Vincentium sanato.

INter alios morbos à S. Vincentio ſanatos, etiam colubri morſus & inſectorum venena, à reliquijs illius euanuerũt, & vel ſolo attactu ab infecti depulſa ſunt, tam præclaro ſigno Domino eius ſanctitatem demõſtrante.

Anno ſiquidem 1634. Clemens Koſcielſki vná cum coniuge ſua Marina præſentarunt ad ſepulchrum S. Vincentij Virginem quandam ſeruientem in domo ſua & gratiarum actiones pro ea fieri curarunt quod interceſsione inclyti Confeſſoris fuerit á morſu colubri cuius ſpedem mortifero in prato quodam herbas colligentem pupugit & ita

veneno infecit vt intra spatium vnius horæ virulentia per totum corpus sese diffundente intumuerit sanitati fuit restituta, per terræ è sepulchro Beati Vincentij particulæ sua vino madefacto loco affecto applicatæ, ab eodem Clemente Koscielski & ad tumulum eius sacrum incruenta sacrificia fieri promittente. Etenim post hoc votum emissum puella doloribus liberata post fusas preces ad Deum in somnum prolapsa die crastina sana & incolumis surrexit adque Diui sepulchrum veniens magnalia Dei loquebatur.

Anno 1 6 3 4. Anna Loinakowa de Przybysławice, gramen colligens à serpente calcato morsu percusa venenoso valdè sed vino de ablutione reliquiarum S. Vincentij, à ferrifabro Rogouiensi impetrato, manum virulentiâ veneni tumescentem perunxit, illa à morte præseruata atque optimè sana ad Diui sepulchrum cum munere & gratiarum actione pernenit 20. Ferb. An-

Anno 1634. Sophia Marcisiowa de Skroniowo, Apostema diu in pectore canceratum gerens Diui Vincentij vino perunxit, & crastina die sana facta ad sacrum eius tumulum glorificans Deum die 17. Aprilis accessit, & sana ad propria remeauit.

Anno 1634. Catharina Baranowa de villa Rogow filiam suam ex colubri morsu venenoso tumescenti inuocato Diui Vincentij nomine laterculoque de sepulchro illius in puluerem redacto & vino madefacto, digito læso applicato, & ex auitæ periculo exemit ac illam saluam ad Diui tumulum præsentauit 25 Maij.

Anno 1636. Albertus Zapart de Chorzewa insecti cuiusdam morsu venenoso intumuerat totus, cumq; nullum medicamentum prodesset Diui Vincentij tutelæ se commisit & vt primum laterculum de sepulchro illius contusum, loco arroso applicuit cura-

tio-

tionem obtinuit. Die igitur 13. Maij Andreouiam veniens apud ſacrum eius tumulum Gratias Deo Præpotenti ſubmiſſas reddidit.

CAPVT VIGESIMVM QVINTVM.

De variorum morborum curatione, per Seruum Dei Vincentium; patrata.

INfinitum eſſet ſpeciatim quoſuis morbos virtute Sancti Confeſſoris ſanatos enumerari præſertim cum ad eius exuiarum tranſlationem multa è vicinis pagis confluxiſſet turba curationem in ſuis infirmitatibus eius ſuffragatione à Deo ſalutis authore poſtulans. Generatim igitur comprehendemus in hoc capite quotquot innominatis vexati morbis ex vino, quo ſacra eius oſſa abluta fuerunt cum fiducia guſtarunt & ſanitatem obtinuerunt. Et inprimis. An-

Anno 1633. Statim à ſubleuatione Lipſanorum Diui, Nobilis Thomas Brzeźniawſki de familia Illuſtriſs. Antiſtitis Remigij Koniecpolſki Epiſcopi Chelmeñ & Abbatiæ Andreouienſis, Adminiſtratoris nimio dentium dolore diſcruciatus ad Diui Vincentij opem cõfugit, & procurato Miſſæ ſacrificio pro peccatis ſuis tabellaq́ue argentea in ſignum accepti beneficij ad ſepulchrum eius appenſa illicò ſe ſenſit doloribus liberatnm die 8. Frebruarij.

Anno 1633. Nobilis Sophia Grzywinſka, diuerſis affectionibus morbiſq́ue debilitata cùm nullum in medicina remedium inueniret ad Beati Confeſſoris Vincentij patrocinium confugit. Hauſtoq́ue parumper de vino quo ſacræ eius reliquiæ ablutæ fuerunt, ſtatim vires recepit Deumq́ue in Sancto eius vt par erat mirificè collaudãs omnes

vicinos ſuos nõ domeſticos modò compulit exultare in Domino, & gratias agere.

Anno 1633. Benedictus Koſicki ciuis Andreouienſis Scyathicos dolores per multos dies paſſus vt vinum ab ablutione reliquiarum Diui Vincentij hauſit, incolumis ſtatim euaſit Menſe Maio die 27.

Anno 1633. Tempore eodem & Albertus Mazan vicinus & conciuis eius, filium ſuum Albertum morbo grauiſsimo decumbentem & iam deploratum vt Diui Vincentij patrocinio commiſit, ad cuius tumulum orantibus quotidie præſtantur à Domino immenſa beneficia vbi & illo ſupplex ad crucifixi imaginem filio ſanitatem impetrauit. Tacto ſiquidem & oſculato beati tumulo priſtinam recipere ſanitatem meruit extemplò, & ſacrum Miſſæ officium in honorem & laudem SS. Trinitatis decantari procura-

cura-

curauit arrhabone ex voto ad Diui ſepulchrum appenſo.

Anno 1633. Honeſta Magdalena Chudźikowa acerrimo correpta morbo cum diutius torſiones ventriculi ſufferre nequiſſet ad ingrediendum viam vniuerſæ carnis ſe reſq; ſuas iam diſpoſuerat cum tum vicinorum ſuaſu ad Diui Vincentij opem confugiſſet, bibiſſetq́ue è vino quo ſacra eius oſſa abluta fuêre eadem hora ſanitatem obtinuit, templumq́ue Ciſtercienſium adijt, & gratiarum actiones Deo Sanctoq́ue Vincentio reddidit Menſe Iunio die 5.

Anno 1633. Honeſta Anna Bożyczawſka filiam ſuam paruam anniuerſario morbo laborantem linguamq́ue exertam adeò tumidam geſtantem. Vt ore claudi non poſſit, precibus Diui Vincentij & meritis commendata madefactaq́; lingua eius vino, quo reliquiæ Sancti ablutæ fuerunt ſubito cura-

uit: & vnà famulam suam graui totius corporis dolore ac debilitate affectam. Quapropter cum ijs sepulchrum Diui adijt & mnemosynon beneficij accepti tabellam argenteam appendit. Sacro de SS. Trinitate decantato.

Anno 1633. Benedictus Koricki Ciuis Andreouiensis Scyathicæ doloribus oppressus, gustato vino de ablutione reliquiarum Diui Vincentij conualuit, & primum in oppido in Ecclesia Parochiali Clero conuocato gratias Deo reddidit, posteà tumulum Diui 28. Maij veneratus est.

Anno 1633. Nobilis Martinus Lipnicki filium suum variolarum postulis malè affectum ad Diui Confessoris sepulchrum vouit, & die 16. Octob. sanatum præsentauit glorificans Deum, vt tabula argentea sua inscriptione attestatur.

An-

Anno. *1633.* Bartholomæus Pasternaczek ciuis Neokorczynēsis filium paruulum phtysi laborantem & iam omninò exanguem vino de reliquijs S. Vincentij in os eius infuso à morte liberauit, & sanitate pristina redonatum ad tumulum Diui stitit die 20. Octobr. ipse cum vxore sacro pœnitentiæ Sacramento expiatus gratias pro beneficio obtento religiosè decantans.

Anno. *1633.* Stanislaus Krzywinszczyk ciuis Wodzisłauiensis filium habens à natiuitate distortum & compage neruorum carentem vt audiuit de subleuatione cinerum Diui Vincentij ad quorum tactū multi ægri sanantur, perrexit & ipse ad eam solennitatem filium verò cum matre curru vehi iussit. Ingressus templum Cœnobij Andreouień: & vinum puero de ablutione cinerum Diui bibendum dedit, mox compactis neruis sepulchrum Diui circumeuntem vidit.

Igitur ſacra in gratiarum actionē peragi curauit & puerum è cera effictum inter alia teſtimonia collatæ per ſanctum Confeſſorem beneficentiæ religiosè poſuit.

Anno 1634. Honeſti Chriſtophori Weſoły ciuis Małogoſcenſis puer tertium iam annum decumbens, per totam ſeptimanam vſu loquellæ caruit nihilque penitus illis diebus cibi aut potus ſumpſit, ſed aſsiduè agonē agere videbatur. Mœſtus parens quod nec viuum poſſet habere nec mortuum ſepelire, die Dominico audiens pro more Sacrum Miſſæ officium, Diuum quoque Vincentium inuocauit promittens filium ſi eius ope ſuperuixerit ad ſepulchrum illius præſentaturum. Matre cum filia ad lectum moribundi aſſtantibus alba columba per foramen fractæ feneſtræ intrans, ter puerum illum capite inclinato circumuolauit & per eandem vitri fracturam abiens, omnes domus feneſtras

ſtras ita concuſsit, vt tremere per notabile ſpatium viderentur. Puer interim ſurgens rogauit dari ſibi cibum atque potum, quo refocillatus lætus lætum parentem à templo redeuntem ſalutauit. Atque vna omnes ad Serui Dei tumulum die 4. Iulij peregrinationem ſuſceperunt refectiq; ſacra ſynaxi magnificabant Deum qui mirabilis eſt in Sanctis ſuis.

Anno 1634. Andreas Muſzka de Włoſczowa, arbores in ſyluis excidens baiulansq; nimium adeò vehementem conuulſionem inteſtinorum ſenſit, vt ſanguis ore illius naſo, auribuſque ſtatim proruperit, & quod mirabilius audias, latere dextro guttatim ſudor ſanguineus ſtillaret. In grauem igitur morbum prolapſus quid aliud quàm mortem expectare debuerat. Cum interim pij homines Diuo eum Vincentio commendantes ad ſepulchrum illius peregrinationem ſubiturum

rum

rum destinarunt, & vino de reliquijs eius potum lecto superposuerunt sanitatem illius magna cum fiducia præstolantes. Qui miraculosè consurgens sospes & valens itineri se accinxit & votum promissum die 20. Iulij exsoluit.

Anno *1634*. Mulier quædam nomine Sophia Kucharzowa de oppido Andreouiensi, intestinorum cruciatibus laborans, vinum de ablutione Cinerum Diui Vincentij hausit, & omnem dolorum molestiam protinùs euasit, & ad sepulchrum Diui accurrẽs gratias Deo Præpotenti reddidit & tabulæ argẽteæ obtentum beneficium inscribi iussit.

Anno *1634*. Bartholomæus Gruszka propè Chenciniam habitans grauiter ab aduersario in caput percussus vsũ loquendi amiserat doloribusque oppressus iam iam animam exhalabat. Cum forte fortuna domũ ipsius Cistercienses Monachi è Cœnobio

An-

Andreouienſi aliquorſum tendentes tranſirent. Quos conſpicata vxor ipſius clamitare cum lachrymis ingentibus cæpit, velint ex Chriſtiana pietate morientis animam Domino Deo commendare, vel ſi aliquo modo iuuare poſsibile laboranti in agone aliquod ſubſidium vitæ ferre. Fratres lachrymis & affectu moti deſcendunt in domum morientis. (erat is prior Couuentus cum ſocio ſuo) & nullam aliam rationem iuuandi habentes Diuam Virginem Sanctumque Confeſſorem Vincentium in auxilium vocant. Quod moribundus audiens, ſtatim prolocutus eſt & Diui tumulum ſe viſitaturum cum deuotione promiſit: atque ex eo deinceps conualuit; & ad eius Sarcophagum tabulam argenteam arrhabonem percepti beneficij venerabundus appendit 25. Iunij.

Anno *1634.* Heduigis Kozuſzkowa ſielifmo laborans nec cibum nec potum deglu-

glutire valuit, arteria aſpera ita inflammata & conſtricta, vt ab inedia mortis periculum immineret. Igitur ſumpto cum deuotione debita vino de ablutione oſsium Sancti Vincentij, ſanitatem inopinatam obtinuit, Atque Diui ſepulchrum poſt expiationem delictorum ſignum beneficij obtenti ceræ impreſſum venerabunda reliquit.

Anno 1634. Regina Pazdźierowa ciuis Miechouienſis cum curru in præcipitium cadens manum dexteram in partes aliquot confregerat, atque periculoſè ægrotabat. Igitur voto ad Diui Vincentij ſepulchrum facto, celerrimè conualuit, & in ſignum gratitudinis manum argenteam ad ſacrum eius buſtum appendit. 8. Martij.

Anno 1637. Nobilis Suſanna Koweſka Generoſi Alexandri Koweſki Vicecapitanei Zatorienſis filia, octo annos nata, graui ac diuturnó morbo excruciata, & cum eiu-

latu

latu continuo torsiones stomachi perferens nec malum superare valens iam ad limina Fati properare videretur. Cũ interim accitus Venerabilis Pater Valentinus, Parochus loci, vt eam ad mortem disponeret & Sacramentis ritu Catholico præmuniret, vt erat ipse deuotus erga, Sanctum Vincentium Confessorem: ita & parentibus illius suasit, offerre eam in protectionem & patrociniũ huius Diui. Assenserunt mœsti parentes, & filia subitò cum admiratione omnium pristinæ valetudini restituta est. Cuius nomine tabulam idem prædictus Parochus tanquam testis oculatus ad sepulchrum Beati Vincentij appendit 1637 die verò 27. Iulij. Cui hæc coram Fratribus Cœnobij ex fide referentibus addebat authoritatem tum modestia eius & facies canicie veneranda tum lachrymæ ab immenso animi gaudio expressæ.

Anno 1637. Alexander Liczko de Owczary in itinere lapſus cum equo, grauiter concuſſus ægrotauit, idq́ue longò tempore ſatis. Ab vxore igitur voto obſtrictus viſitare tumulum Diui Confeſſoris Vincentij Kadłubkonis paucos intra dies conualuit, & cum conſorte ſua ſimul Andreouiam veniens gratias Deo pro recuperata ſanitate reddidit, & in gratitudinis ſignum tabulę argenteæ hoc beneficium inſcribi curauit. die 1. Februarij.

Anno 1635. Nobilis Gaſpar Byſtrzonowſki itineri ſe accingens morbo inopinato de nocte correptus ac ſpatio aliquot horarum conflictatus tandem ad extremum vitæ deuenerat terminum non modò loquellâ ſed ſenſibus inſuper omnibus & pulſu venarum amiſſo, vxor mœſta, Elouiâ Chyrurgos aduocat, remedia adhibet. Et cum non proficiunt, ſacerdotem Venerabilem Patrem

Alber-

Albertum Karſniczam Vicarium Lelouienſem adducit, qui extremam vnctionem ſi reſpiraſſet adhiberet, atque animam è corporis ergaſtulo abeuntem precibus Diuinæ maieſtati commendaret. Adeſt ille & precibus adhibitis rituCatholico ſpiritum auolantem proſequitur cum interim Nobilis Catharina Pawłowſka, mater vxoris moribundi Byſtrzonowſki accurrit, electuaria quæ probatiſsima habebat adhibet & cum minimè proficere videt, Sectæ Lutheranæ, fœmina Diuum Vincentium religiosè inuocat, eiusque tot miracula patrata vel nolens & non credens deprædicat modo vt generum ſeruet. Cuius inopinata pietate filia mota marito in aurem inſuſurrat, velit nomen ſalutare IESVS ingeminare antequam ex hac vita migraret. Exclamat ille clara voce IESVS, & rogat nè ſe dulciter dormientem impediant, euigilaturum vbi

ſatis ſomno indulſerit. Cõmendant eũ interim omnes aſſtãtes D. Vincentij patrocinio, & poſt duas horas ſub veſperam expergiſcentem interrogant quid actum fuerit cum illo. Qui per omnia ſanus factus, vice verſa quærit ab illis, quid velint à dormiente, cur ſacerdotes, medicos, & tot luminaria adhibuerint. Tum narratur illi tempus ægritudinis eius modus adhibitorum remediorum, & vitæ deſperata ſalus, niſi hæretica mulier Diuum Vincentium ingeminâſſet. Quo intellecto; ſeriò pro peccatis dolens, ſepulchrũ Diui Vincentij maxima cum deuotionè inuiſit crimina exemologeſi ſacra expiauit, & gratijs, gratibusq; Seruo Dei præſtitis. 11. Nouemb. ſupremum numen glorificans, domũ ſoſpes redijt.

Anno *1638*. Nobilis Virgo Leonora Tengoborſka voto facto ad ſepulchrum Diui Vincentij ſubito è magno valetudinis ſuæ

peri-

periculo conualuit quæ tota miſerè contracta nullo pedum manuumque officio vti potuit, varijsque affectionibus & doloribus diuexata fuit. Igitur beneficij memor ad imaginem Diui tabellam argenteam cum ſcriptione rei factæ appendendam miſit die 24. Martij.

Anno *1640.* Duo Fratres Ordinis Ciſtercienſis è Monaſterio Sczyrzycenſi Pater Iacobus, & Frater Valerianus in morbi grauitate è medicis derelicti conſenſu ſuperiorum ſuorum fecerant votum viſitandi monumentum Diui Vincentij, cuius interceſsione priſtinæ ſanitati ſunt reſtituti. Vt igitur redderent vota facta, cum literis ſui Superioris Fratris Martini Pawlikowſki & licentia Abbatis ſe Andreouiæ præſentarunt die 27. Iulij 1640.

Anno *1640.* Nobilis matrona Elizabeth de Byſtrzeiowice Zaborſka per biduum

coli.

colicos dolores & ilei inteſtini cruciatus paſſa erga beatiſsimum Vincentium Kadłubkonem magna animi deuotione concepta, fleuit largiter & votum Domino nuncupauit viſitaturam ſe Sarcophagum eius. Interea verò hauſto vino de ablutione oſsium eius ſacrato indulcem ſomnum prolapſa per aliquot horas ſuauiter dormiuit. Atq́ue tandem euigilans cibo corpus debilitatum refici à circumſtantibus petijt, protinusq́ue reddendarum gratiarum actionum cauſa pro obtenta ſanitate in viam ſe dedit. Cumq́ue 2. Ianuarij ſacrum eius ſepulchrum honoraſſet hymnis & glorificationibus priſtinam ſanitatem totaliter obtinuit.

Anno *1640*. Nobilis Sophia Morſka de Zagaiowo propè Viſliciam habitans per duos annos. Hecticis Aſthmaticis Lientericisq; doloribus excruciata poſt tot in vanum ſumpta medicamina doloribus ad extre-

tremùm oppreſſa vſum loquellæ perdidit. Cnmq́ue deſperatæ iam ſalutis eſſet, ignota omnibus fœmina quædam aduenit & Diui Vincentij nomine ingeminato inter tumultuantes domeſticos neſcitur quo abijt & vnde fuerit. Hæc verò quæ infirmabatur ad nomen Vincentij loquellam miraculosè ſtatim reſumens, ſeq́ue celeberrimum eius tumulum adituram deuotè obſtringens protinus ſanam & ſaluam ſenſit Andreouiam iter ſuſcepit gratiarumq́; actiones ſolennes cum hymnis & incruento ſacrificio die 12. Iunij peregit.

Capvt Vigesimvm Sextvm.

De Suſcitatione Mortuorum.

SIc glorificat Chriſtus D. ſuam maieſtatem puro corde in hac vita glorificantes illis quibus maiorum miraculorum, quã

ipſe in terris conuerſatus fecerit virtutem impertitur. De illo enim in Euangelio legimus quod tres ſolummodo ad vitam mortuos reduxerit ex eius autem diſcipulis complures numeramus qui vltra triginta ad vitam reuocauerint defunctos. Sed quos inter & Vincentius Sanctus non minus viuis quam defunctis compatiens compluribus vitam redonauit, præſtante hac in parte largius quam alijs gratiam Christo Ieſu Saluatore noſtro qui ſuæ diuinitatis vim per Seruos ſuos fideles vt vult exercet, & quantum vult pro ſua bonitate, ſanationum dona tribuit.

Anno igitur *1594.* Infans agricolæ cuiuſdam de villa Mokrſko dicti Wrobel, à matre propria baiulatus & per interuentionem negotij cuiuſdam relictus inanimaduertenter decidens in aquas ſuffocatus fuit. Nec mater animaduertit niſi poſt duas, aut ampli-

ùs horas curis diſtenta domeſticis. Igitur in lachrymas & eiulatus prorumpens infantem humi poſitum cum tota domo Diui Vincentij patrocinio commendat, plenaque ſpei & vitæ infantis ſecura die ſequenti Andreouiam pergit, poſitumque ante altare Chriſti Crucifixi in medio chori Diuum Confeſſorem toto pectore inuocat, Dominumque Ieſum pro ſua ſimplicitate cordis rogat velit Serui ſui gloriam manifeſtare atq; eius precib9 puerum ſibi rediuiuum redonare. Quod dum orat infans inuagitus prorumpit in præſentia tot hominum & Fratrum Sodalium Cœnobij Andreouienſis præcipuè verò Patris Iacobi Iaſinſki Prioris Conuentus. Qui ſeriem rei in Diarijs domus connotare iuſsit.

Anno *1 6 3 3.* Laurentius Ioachimus ciuis Andreouienſis quatuor filios habebat Simonem iam adultum, Adamum verò Ioannem, & Iacobum, minorennes, iuſſerat

itaque natu maiorem præparare argillam pro vſibus domeſticis, quam ille humi effoſſam curru conuehebât in prædium, fratres natu minores vti puerorum mos eſt ſequebãtur currum ludentes; Tandem foſſam ſubintrarunt & domunculas ex argilla plaſmabant, cum interim humus nimium ſuffoſſa deſuper cadens oppreſsit omnes ludicro occupatos. Poſt horam autem elapſam aut ampliùs redit cum curru natu maior frater qui argillam deuehebat, & videns hiatum montis terra coopertum fratresq; ibi ludẽtes non comparere, curru relicto & bobus ad Patrẽ ocyſsimè properat, nuncians fratres montis ruinâ eſſe oppreſſos, & quos tot viri robuſti defodere vix valeant. Conſternatus Pater, citiſsimè conuocatis cum ligonibus ruſticis properat ad eliberandum ſobolem ſuam terræ hiatu oppreſſam. ſed ecce videt nimiam humum proruiſſe in eos vt vanus ſit omnis

la-

labor in effodiendo positus. Mærore igitur vrgẽte è paternis visceribꝰ vocem ad Diuum Vincentium emittit, eumq́; solum post Deũ liberatorẽ liberorum suorum appellat, & viuos conspecturum se omnes firmiter credit. Iubetq́; remouere humum quantum possibile putat ad respirandum suffossis sufficere. Quod dum omnes maximò conatu faciunt, audiunt quidem vocem è terra quandam prosilire sed prorsùs nihil significatiuam. Instant igitur operi absque intermissione, imò maiori cum nisu & conatu. Ac inprimis effoderunt Ioannem septennem penitus vita carentem, tandem & Iacobum sexennalem omni spiritu carentem atque vltimo Adamum duodennẽ sed maximo cum periculo etiã suo, terra magis ac magis super eos ruẽte Cæterùm pueri omnes inuenti sunt habitu sedentium & in modum orantium manibus complicatis. Quo signo per moti omnes,
 qui

qui humum illam effodebant vnanimi voce Diuum Vincentium ingeminarunt eiusque precibus & auxilio suffocatos illos tres pueros commendarunt. Interea temporis vinum de ablutione sacrorum eius cinerum allatum fuit, quo singulorum cadauerum ora, oculos & aures cum religione & spe firma madefecerunt. Cum ecce tres pueri illi velut è somno excitati parentem miraculi magnitudine consternatum alloqui cœperunt, omnesq; ad rei nouitatem accurrentes penè in admirationem redanimatione rapuerũt. Quod beneficium soli Deo læti parentes tribuendo, Missam de SS. Trinitate decantari à Monachis efflagitarunt, & in signũ gratitudinis, trium puerorum è terra prodeuntium effigiem apud Diui sepulchrum appenderunt die 19 Septemb.

Anno 1633. Margarita Sobkowicowa ciuis Andreouiensis filiolo suo agonizanti

opem

opem à Diuo Vincentio petijt, infuſaq; guttula vini ori eius quo oſſa Diui abluta fuerunt in inſtanti ſanatum eum à morbo vidit. Quare proſtrata in terram adorauit Altiſsimum bonorum omnium vitæq; largitorem puerumq́ue iam deploratum benè ſanum & valentem ad tumulum Sancti præſentauit die 10. April.

Anno *1634.* Regina Sizwina de Badrzychowice, morbo graui oppreſſa quinq; diebus pro mortua cenſebatur, quod omnibus ſenſibus deſtituta, nullum aliud ſignum vitæ daret, præter reſpirationem exiguam quæ vix in ſpeculo admoto deprehendi potuit. Igitur à Nobili matrona quadam eo ſuperueniẽte ad Diui Vincentij ſepulchrum oblata vinoq; de reliquijs eius ablutis refocillata manifeſte reſpirauit, & aliquot poſt horas ad ſe redijt. Ac tandem *15.* Ianuarij tumulum Diui venerata, peractis Deo Præpotenti

ti

ti gratiarum actionibus domum incolumis rediit.

Anno *1634*. Sophia Snopkowa de Luborzyca, per annos quindecim & amplius asthma & sincopen passa, adextremum inopinato cadens super terram ab omnibus pro mortua habita est. Interim superueniente quadam piâ ac deuotâ matronâ, & multis sermonibus persuadente domesticis in Diui Vincentij patrocinium commendata fuit, vinoq; de reliquijs ipsius gutturi, infuso paulò refota, liberiorem respirationem in posterum habuit. Confestimq; omnium cum admiratione surgens sepulchrum eius sacrum visitare proposuit. Quod & præstitit 10. Februarij maxima cum deuotione.

Anno *1636*. Heduigis molinatoris Kszanensis vxor, filium paruulum ope Diui Confessoris vitæ & incolumitati restitutum ad sepulchrum eius obtulit Gratias Deo Præ-

po-

potenti agens, quod prolapſus in aquam & ſuffocatus, rotáque molendini totus contuſus & fractus ad inuocationem nominis eius reſpirare, cæperit & paucos intra dies ad ſe redierit nulla alia medicina adhibita Præſentatus Andreouiæ 12. Maij.

Anno 1636. Chriſtophorus Wroblik de Waſniowo, vxorem ſuam Emerencianam integro die partu laborantem Diuo Vincentio commendauit. Quod vt fecit illa quidem doloribus ſtatim ſoluta fuit ſed partum ſuffocatum enixa eſt. Igitur equo celeri fratri ſuo Alberto germano Vicario Opatouienſi de gaudio & mærore ſuo nunciat magnopere rogitando quatenus ſacrificio celebrato partum exanimem Seruo Dei Vincentio in tutellam offerat, vt baptiſmo ſaltim redanimatus initiari poſsit. Paret lubens fraternæ petitioni Presbyter, & fiducia magna excitatꝰ rediuiuum Alberti nomine appella-

ri iubet. Nuncius itaque Opatouia reuersus infantem viuum iam & sanum reperit. Quẽ deinceps parentes læti ad sepulchrum Diui magna cum religione 18. Septemb. præsentarunt Magnificantes Deum qui in Sanctis suis gloriosus est in sæcula.

Anno 1638. Christophorus Ruskowski Organarius de Konieczno filium suum itidem nomine Christophorum trium annorum morte abreptum ad inuocationem Beati Vincentij reuixisse bona fide asseruit quem ad Diui monumentum vnà cum filia quinq; annos nata nomine Barbara è semestri ægrotatione conualescentem præsentauit & miserationes Domini corde & ore confessus est. Quo miraculo omnium audientium ita exhilarata fuerunt pectora, vt omnes in laudes Dei Sanctique Vincentij per quem ipsi quoque beneficia poscerent protinus prorumperent.

Anno *1640.* Lublini in foro Stramineo puer ſex annorum ferè ceciderat in aquã ad molendinum maius protruſuſque impetu aquæ ad rotam ingentem grana tunc molentem confractus totus & ſuffocatus, motũ rotæ retinuit corpore ſuo ita ſtricte inter aſſeres intruſo, vt curſus machinæ impediretur. Erumpunt itaque artis molinatoriæ homines, vt videant, quid curſum aquæ & rotæ volutationem impediat, & ecce puerum exanimem totumq; iam contuſum motu ingenti rotæ illius aduertunt. Tandem catharactis aquarum ſeratis extrahunt, & cuia eſſet diligenter inquirunt. Tunc ad rei ſpectaculum concurrente vicinia mæſti quoque parentes interueniunt agnoſcunt prolem ſuam & caſum lamentantur plorant & tandem funus cogitant. Cum interim ad ſpectaculum magis ac magis plebe accurrente, duo quoque nobiles ſuperueniunt, & eiulantem matrem

consolaturi, dicunt: Andreouiæ esse recenter nunc subleuata ossa Diui Vincentij Kadłubkonis ad cuius tumulum mira quotidie patrantur beneficia, & per viciniam vniuersam sicut expetuntur votis, ita præstante Domino nostro Iesu Christo frequentibus approbantur miraculis· Faceret votum sistendi se eo cum rediuiuo puero & Deus consolationis fortasse respiciet lachrimas suas: Facit mater quod suadetur & ecce malis rubescentibus puer quasi de graui somno suscitatus excutitur apertisque oculis mox se in pedes erigit & omnes tam inopinato miraculo consternatos ad reddendas præ gaudio cum lachrymas gratiarum actiones omnipotenti Deo concitauit die 22. Iunij Anno 1640. Cuius rei fidem & testimonia oculata perquisiuit Frater Iacobus Prior eiusdem Conuentus Andreouiensis Lublini tunc negotiorum causa commorans & Illustrissimo Antistiti

Remigio Koniecpolſki tanquam Admini-ſtratori Monaſterij ſui diligentiſsimè illico perſcripſit.

Capvt Vigesimvm Septimvm

De Animalibus à Sancto Vincentio curatis.

MVlta profectò ſunt ſerui Dei Vincentij & admiranda valdè geſta, quæ, vel fama referente, vel virorum piorum authore teſtimonio, ad nos peruenêre, quæ tamen vniuerſa ſtylo comprehendere non poſſumus; partim, ob infinitum laborem, in enumerandis nominibus & cognominibus eorum qui beneficia ab eo reportarunt; partim ob vitandam prolixitatem, & tædium legentium miracula ſancti. Prout & illa, quæ in brutis animalibus ſanandis Deus illius in-

tercessione fieri voluit recensere est difficilè. Verum ad elucidationē sanctitatis Viri Dei, duo aut tria memoria digna exempla adferemus: ex quibus facilè quisque agnoscere poterit, quantus apud Summum Arctiatrum Deum sit vir iste beatissimus, quantumque valeat, vel obtinendo quæcunque poposcerit, vel exterminando, quæcunq; in mortali vita constitutus vitauerit.

Anno 1634. Honestus Thomas Cyprijski ciuis Andreouiensis, iter domo remotius agens, & equum, quo vehebatur, ex defatigatione, morbo sibi incognito correptum habens, cum nullum in syluis consultorem, aut remedium curandi habere potuisset & noctis superuenientis tenebras solus exhorruisset, procumbens in genua Diui Vincentij opem calidis precibus exorauit. Et ab oratione firmior ipse animo surgēs, equū quoq; sanatum & robustum continuò animaduertit,

tit,

tit, & reliquum itineris gaudens ac securus peregit. Tandem tumulum Diui adiens & glorificans Deum, equi efflicti statuam ceream inibi reliquit; vt per hæc recenseat memoria posterorum, quanta illic per nomen Vincentij claruerit gratia Dei.

Anno 1634. Pauper agricola villæ Racouiensis, nominatus Ioannes Skowronek, bouem fluxu sanguinis interitui vicinum cernens, Diui Patroni sui Vincentij curæ indubitatæ commisit, sperans cum aratro vtilem fore ope illius cælitùs superueniente. Quod vt assequeretur promisit se loculum eius sacrum deuotè visitaturum, & oblaturum ad altare munus pro viribus & conditione sua. Audijt Sanctus, & misertus sortis clientis sui, bouem extemplò sanauit, ne inde ad egestatem vergere videatur. Et rusticus arietem pro boue restituto lubenti animo offerens, testatus est gratitudinem suam: & ad

rei

rei perpetuam memoriam inter alia apud sacrum eius tumulum mnemosyna appensa, taurum etiam è cera formatum die 28. Iulij reliquit, & in sancto Confessore Deum ipsum glorificans, lætus rus suum redijt.

Anno *1634.* Sophia Raczowa Andreouiensis, vaccam, quam vnicam habebat, inedia pereuntem ob exulcerationem intestinorum, pane intincto vino S. Vincentij, & in os animalis infesto, subitò restaurauit, ac die sequenti ad mulgendum vtilem habuit. Quapropter miraculo permota, statim Diui sepulchrum adijt, & gratias Deo Præpotenti agens, miraculi seriem tabellæ argenteæ inscribi curauit, & die 19. Iunij. ad Diui Sarcophagum appendit.

Anno 1*635.* Sophia Flaczkowa, ciuis Pinczouiensis, vaccam morbo pereuntem Diui Confessoris Vincentij tutelæ commendauit: paucosque intra dies benè sanam, cer-

to pretio vendidit. Deque pecunia illa, partèm pauperibus, partem ſacris faciundis in templo Cœnobij Andreouienſis dedit: reliquum verò in vſus proprios conuertit, apud tumulum Diui ſolennibus Deo gratiarum actionibus, pro beneficio tanto factis.

Anno *1635*. Sophia de villa Obidźiec, pecoribus pecudibusq; vicinorum paſsim contagio pereuntibus, ſuum pecus quod nōdum peſtilentiâ vaſtatum fuerat D. Vincentij curæ commiſit, voto ſeſe obſtringens ſepulchrum illius ſacrum deuotè, & cum oblatione adituram. Ergo voti compos facta, die 21. Iunij promiſſum exoluit Deo gratias referēs, cunctisq; mente douota patefaciens, quod per Beatum Vincentium pecus ſuum periculum contagionis euaſerit.

Capvt Vigesimvm Octavvm.

De punitione, illudentium Viro Dei, atq; negligentium reddere vota promissa.

SAnctus & magnus Confessor Dei Vincentius, apertissima mortalibus conferens beneficia, contra omnes morbos ac vitia, morbo etiam punire voluit sanctitati suæ, homines minus affectos aut in votis Deo pro acceptis beneficijs, exsoluendis negligentes: vt & intemperantem illorum linguā castigaret, curādoq; illatum in pænā dolorē, benignum se clientibus suis monstraret, & horum ingratitudine exprobratâ alios in reddendis gratijs debili admoneret.

Anno itaque 1634. Honestus Ioannes Madeyski. artis ephippiariæ ciuis Andre-

dreouienſis, febri maligna oppreſſus anno ſuperiore, 1633, voto ad tumulum D. Vincentij facto, miraculosè conualuerat, vſumq; gradiendi deperditum, veniens ad Ædem ſacram recuperauerat. Sed quia à potationibus & ebrietate aſſueta, vti Diuo ſuo patrono & Deo Omnipotenti promiſerat, non deſtitit, in eundem ferè morbum anno ſequenti incidit, vlceribus inſuper, & ilei inteſtini cruciatibus caſtigatus. Quare obrutus ſuperuenientibus malis, iterum Serui Dei opē implorat, vota noua addit, & vitæ diſſolutioris emendationem ſeriò promittit, modo priſtinæ ſanitati reſtitui poſsit. Audit ille benignè; & media nocte ad ſe clamantem, ſomno iucundo beat, & malis omnibus diuinitùs medetur. Expergefactus igitur poſt aliquod tempus, qui malè habebat, cum per omnia ſanum ac ſoſpitem ſe videt, cæpit flexis genibus, in gratiarum actionem, Roſarium B.

V. Mariæ recitare: & ecce interim videt processionem Monachorum Cistercienſium, è ſacrario templi ad Cœnobium ſiti procedere, per ambitum Monaſterij, ad Sarcophagum. Diuo Vincentio nouiter exſtructum. Ad quod duæ candelæ ſupramodum lucentes locatæ erant: tertiã verò vir quidam aſpectu venerabilis, & habitu Epiſcopali veſtitus manu vna tenebat, altera verò librum precationum. Tandem Monachus veſtitu albo procedebat Sacroſanctam hoſtiam deferens in vaſe argenteo (vulgo Monſtrantia dicto) quem penè ſequebatur Angelus, manu vna baculum paſtoralem, altera verò tiaram Põtificiam gerens. Deinde præibat tumbam cum reliquis ſtella è cælo perueniens luciđiſſimam Capſam autem ſeu loculum portabãt quatuor monachi ſertis aureis redimiti. quos iterum ſequebantur duo venerabiles Monachi, iunior alter & alter ſenio decorus, qui mani-

manibus ſuis coronam lucidiſsimam geſtabant. Qui omnes ad altare maius accedentes Sacroſanctam Euchariſtiam ibi locatam adorabant; & tandem ad ſupradictum ſepulchrum ordine ſuo procedentes, tumbam ſeu capſam cum reliquijs quas honorifice deſerebant, in illud cum reuerentia depoſuerunt. Tunc Epiſcopus ille, qui cereum manu tenebat ad ſepulchrum illud aſſtans, exſtincto lumine continuò diſparuit. Et Angelus ſimiliter cum illo. Monachi verò qui tumbam deferebant, aut proceſsionaliter incedebant flexis ad tumulum genibus, aliquātulum orarunt, ac poſtea omnes ſimul diſparuerunt. Prædictus verò Ioannes Madeyſki qui hanc viſionem habuit, conſternatus animo, corpore quoque totus tremebat, & Diuum Vincentium iteratis vocibus ingeminando, firmiſsimo ſe voto obſtrinxit, abſtinere ab omni peccato & ebrietate, ac prima

luce ad tumulum eius currens, recuperatæ ſanitatis ſimbolum tabulæ argenteæ impreſſum, in pariete appendit, & quam viderat viſionem, glorificans Deum, Sodalibus Cœnobij iureiurando expoſuit, ſacris ac Diuinis myſterijs præmunitus.

Anno *1634*. Staniſlai figuli Neokorczynenſis, vxor nomine Sophia, morbo grauiſsimo ex Artetica, Ophtalmiaq; commixto, periculosè decumbens in lecto, cum iam loquellam amiſiſſet, vino de ablutione reliquiarum S. Vincentij à marito peruncta & potata miraculosè vitam à Deo impetrauit & incolumitatem. Sed quia ſepulchrum Diui, ob curas domeſticas viſitare neglexit, poſt elapſum ſemeſtre, ijſdem affectionibus, aut forſan grauioribus punita, iterato votis & donis placat Sancti Confeſſoris gratiam: promittitq; ſeriò ac ſedulò, ad tumulum eius ſacrum accedere venerabunda, quam primùm

con-

conualuiſſet peregrinatione pedes ſuſcepta. Igitur ſic animata conualuit, & ad redditionem gatiarum properauit die 6. Auguſti. cum nuſquam fuerit difficile Deo, exaudire preces miſerorum, fideliter ad ſe clamātium. Et mulier impetrata venia, impetrauit ſimul & ſanitatem. Fletusq́ue ab omnibus præ lætitia, Deo laudes, Deo gratias, clamantibus cum marito. Creſcit debito Confeſſori reuerentia, fama volat per totam viciniam, diſcur ritq́ue longius per totam Poloniam, quod eis Dominus patronum tanti meriti excitâſſet, qui ſibi contra omnia aduerſa præſidio, vel remedio eſſet.

Eſt & aliud miraculum, quo Dominus voluit omnibus teſtatum efficere, quantis ornatus ſit meritis Antiſtes beatiſsimus, Vincentius Kadłubkonis. Epiſcopus quidam viſitans ſepulchrum eius cum deuotione, vt natura facetus erat, abitionem parans & iter ſuum

um proſequens, iocoſè quidem, quoad ſæculum noſtrum & mores deprauatos, ſed parũ conſideratè, quoad viri Dei humilitatem & ſanctimoniam, ad ſuos conuerſus dixit. Magna profectò huius Sancti moderatio animi & humilitas, qui Senatoria Pontificiaq; dignitate ſpretâ, inſulſorum Monachorum ſeſe diſcretioni commiſerat. Quod ſi ego ad ſimilem inſaniam deueniſſem aliquando, rogo vos, ligatum potius ſub cuſtodia aſſeruate, quam vt me monachum fieri permittatis. Vix effatus iſta, cum ecce Nemeſis à tergo ſuperueniens, horrore quodam totum perfudit, & rhedam conſcendentem frigore primò ac æſtu poſtea ingenti febris quartanæ exagitauit. Quo malo anno integro quaſſatus, cum iam ſibi finem vitæ imminere animaduertiſſet, deq; commiſsis culpis ſeriò dolere cœpiſſet: ecce videt ſenem quendam venerandum, habitu monacha-

cha-

chali albo ſplendentem ad ſe venire, qui talibus eum affatus poſtea diſparuit. *Ego ſum*, inquit, *Vincentius de domo Roſarum, cui tu nuper illuſiſti: rogaui pro te Altiſſimum, qui veniam tibi dedit, ſed vitã prolõgare noluit.* Epiſcopus ille tali nuncio conſternatus, in lachrymas prorupit, & culpam deprecatur, pectuſq́; crebro tundens, almi Patris auxilium poſsit; & familia conuocata, domum ſuam diſponit, ſacris ſe myſterijs & viatico munit, tum deniq; manibus extenſis ad Deum, ſpiritum ei magna cum fiducia reddidit. Oſtenditq́; in eo virtus diuina geminam potentiam, tum vindictæ, tum veniæ.

Anno 1638. Generoſus Euſtachius Domaſzewſki, ex Diſtrictu Lucouień. de Armis Oſtrew. 16 Maij Andreouiam veniens, viſitare limina S. Vincentij Kadłubkonis, vnà cum ſocero ſuo Nobili Georgio Czekanowſki, & vxore ſua Anna de Zaſkocze, è Satrapia

Culmensi, eiusmodi relationem suæ ægritudinis atque conualescentiæ in Monasterio reliquit. Tempore, inquit, quodam Carmelita Cõuentus Cracouieñ. veniens ad hospitium meum Lublini petijt à me dari sibi eleemosynam; quam vt abundantiorem haberet, offerebat mihi particulam laterculi de sepulchro B. Vincentij, cuius miraculorum fama tunc percrebuerat in tota Polonia. Cui ego (parum de miraculis credẽs, quæ passim à Monachis sparguntur) Pater, scio pro certo hunc laterculum esse simplicem, nec virtutem in se vllã sanandi morbos habere, sed vt liberaliores tibi patronos efficias, soles vnicuique eiusmodi munus offerre. Hæc quia seriò locutus sum, & laterculum illum contempsi, statim morbo Hemorogidiaco correpť fui, magisq; ac magis in dies intestinorum dolorem persensi, qui me ad animi deliquium adigebant. Sumpsi & de laterculo illo à Carmelita mihi obla-

oblato aliquoties; ſed fruſtra, & abſque vllo profectu: Numine Sancto meam incredulitatem per biennium puniente. Accidit, vt villam Opalenicza, propè Brodniciam, deſcenderem conſultò ad nobilem quandã matronam, & pietate conſpicuam, Euam Rokitnicka, quærens ab illa remedium aliquod infirmitati meæ. Hæc inter reliquias diuerſas, habuit quoque particulam laterculi de ſepulchro B. Vincentij, monuitque me primò, vt fide plena, & deuotione religioſa erga hunc Sanctum, ſumerem pulueris parùm cum vino, obſtringeremq; me voto adire tumulum eius ſacrum, & munus aliquod, cum gratiarũ actione offerre, atq; perpetuò habere illum in Patronum ſibi. Feci, quod iuſsus eram, & vino illo cum fiducia magna hauſto, protinus conualui. Atque ideo hanc peregrinationem ſuſcepi, vt voto exſolutus, quam Deus miſericordiam facere mecum, huius San-

cti intercessione dignatus est, vobis Patres Religiosissimi sepulchri illius custodibus, ore, & scriptura mea, testatam facerem.

CAPVT VIGESIMVM NONVM

De Testimonijs piorum Virorum, obtentæ per Diuum Vincentium, pristinæ sanitatis.

QVam etsi optimè sciam & credam, quod excellens gloria seipsa sit contenta, nec vnquam alieno præconio egeat: præsertim illorum qui in cælo coronas adepti, cum Christo regnant, nullius blasphemiæ, incredulitatis, aut maledicentiæ obnoxij: Tamen, vt ad eorum quoque notitiam, Sanctorum indubitata beatitudo, & virtus patrandi miracula, perueniat, qui nondum nati sunt: ideo, multi illustres in Ecclesia

Dei

Dei viri, Martyrum, Confeſſorum, Virginum, diuerſorumq; Seruorum Dei vitas conſcripſêre, vt in eis illuſtretur potentia Diuina infinita, quæ à cælo in ima terrarum quoque defluit, bonitatem Dei ſecum deferens, & opere ipſo confirmans illud Dauidicum. *Quoniam in æternum miſericordia eius.* Hæc ſiquidem fragilitati noſtræ, vſque ad extremum mundi patrocinabitur, & ſubueniet in neceſsitatibus noſtris. Quemadmodum igitur omnes illi feliciſsimi ſunt, & dicuntur, qui in eam curam diligenter incumbunt, vt per veram fidem, firmam ſpem, & indiuiduam charitatem, ſemper maneant in Chriſti corpore myſtico, quod eſt Eccleſia Dei viui, columna & firmamentum veritatis: ita è diuerſo, non poſſunt non eſſe infeliciſsimi, & omni prorſus dono viuificantis Dei gratiæ non deſtituti, qui ab hac Eccleſia, per Schiſmata, & varias Hæreſes ſegregati, in tales

præter alios errores delebuntur, vt non admittant inuocationem Sanctorum, non credant tot & tam euidentibus miraculis, ad sepulchra eorum patratis. Proinde ad conuincendam talis impiam contumacemq; incredulitatem. Diui Vincentij admirabiles virtutes, Diuina gratia nobis exhibitas, piorum virorum, & in dignitate functioneq; Ecclesiastica constitutorum, testimonijs, in illis ipsis declaratas, nonnullas hîc adferre voluimus. Et in primis.

Anno *1636*. Ego Martinus Zdziewoyski Vicepræpositus Pilcensis, S. Authoritate Apostolica Notarius publicus recognosco præsenti attestatione mea manuali, venisse me exsoluendi voti gratia ad Conuentum Andreouiensem, qui eram graui febri continua per dies septem correptus à Dño, voto verò per Fratrem meum germanum Gregorium Zdziewoyski actu Diaconum facto de-

repen-

repente per Dei gratiam & intercesſionem B. Vincentij (vt ego credo) à febri liberatꝰ & priſtinæ valetudini reſtitutus fui.

Et incontinenti quoque ſimili affectione & morbo laborās honeſtus quidam Ioannes Trzonſała faber ferrarius & ciuis Pilcenſis, tertio iam recidiuus, & ab vxore atque liberis ſuis deploratus voto ad Diuum Vincentium per vxorem facto conualuit. Quæ mox ad me cum lachrymis accurrit ſacrum Miſſæ ſacrificium fieri pro gratiarum actione vehementer rogitans. Quod ego ſic & non aliter factum, eadem recognitione fideliter atteſtor Anno Domini 1636. die verò 16. April.

Ego idem qui ſupra m. p.

1636. Ego Valentinus Kraſzkowicz Vicarius Zarnouienſis ſimiliter recognoſco, quod ſim expertus in infirmitate mea Beati huius Vincentij Kadłubkonis merita, præcipuè febri calida per quatuor ſeptimanas labo-

bo-

borans. Facto verò voto ab ea liberatus ſum die 28. April. Anno 1636. *Idē qui ſupra m. p.*

1636. Ego Staniſlaus Koſzukowicz Pœnitentiarius Eccleſiæ Cathedr: Crac. Canonicus Sandecenſis firma fide ſentio, quod interuenientibus interceſsionibus & meritis Diui Vincentij ad cuius ſolius opem confugiebam, bis à porta mortis reuocatus fui cum humana deficiebant ſubſidia. Votum prius non per me fuerat factum qui grauiſsima febri calida Dźierzaznæ laborabam, ſed per pios fideles mihi decumbenti aſsiſtentes. Poſterius verò votum ipſemet volens emiſi graui laterum dolore & conſtipatione preſſus, quod antea huius viri Dei meritis fuerim ſanatus. *Ego idem qui ſupra m. p. Anno Dńi, 1636. die S. Helizabethæ ſacro,*

1637. Ego Ioannes Smugowicz Plebanus in villa Zielenice teſtor hac ſcriptione mea, quod filia patrisfamilias dicti Blaſij Podſie-

ſiedlik nomine Eua annorum octo morti vicina, in Parochia mea, per inuocationem B. Vincentij, & per ſumptionem in parua quantitate lateris de ſepulchro Beati iſtius, conualuerit, & priſtinæ ſanitati reſtituta ſit. De quo fidem facio. *Idem qui ſupra m. p.*

Anno Dñi 1 6 3 8. 7. Nouemb. Ego Frater Carolus Traffarowicz Fratrum Eremitarum Ord S. Pauli Primi Eremitæ Presbyter Profeſſus, pro tunc Concionator Ordinarius Conuentus Pinczouienſis, poſtquã in malignam febrim in Conuentu Clari Mõtis Czeſtochouieñ. incidi, & vinum, quo lauabantur oſſa B. Vincentij, fide firma, & deuotione maxima erga eundem, ſumpſi. Ex tunc ad priſtinam valetudinem redij. Quocirca in recognitionem tanti beneficij Deo Opt. Max. imprimis, & eidem B. Vincentio, ſepulchrum eius viſitaui & vota mea ſupplex eidem perſolui. *Idem qui ſupra m. p.*

Ego Ioannes Sadkowſki Præpoſitus Eccleſiæ S. Iacobi Cazimiriæ ad Cracouiam, Varſauiam iter agendo Andreouiæ in oppido in infirmitate mea, quæ mihi deuenerat, vnde neſcio: ſed fortaſsis ex frigore ingenti. Feci votum ad B. Vincentium, cuius corpus ſepultum in Monaſterio Reuerendiſs. Ord. Ciſtercienſium ad oppidum hoc ſito, & per eius interceſsionem & miſericordiam Diuinam conualui die 2. Ianuarij 1638. ad cuius rei fidem ſubſcribo me manu propria.

Ego Staniſlaus Suchorabſki Vicecuſtos Eccleſiæ Collegiatæ Viſlicenſis, bona conſcientia recognoſco matrem meam Catharinam dum votum in manibus meis, iam iam agonizans, poſt extremam vnctionem ſuſceptam, faceret, vbi primum conualuiſſet viſitandi ſepulchrum B. Vincentij, ſubito cõualeſcere cæpiſſe; ſucceſuq; temporis vti ad bonam & perfectam redijt ſanitatem, votum

hoc exsoluisse. Anno Domini, 1638. die verò 7. Iunij· *Idem qui supra m. p.*

Ego Cyprianus Ioannes Machowski Plebanus Niegouiensis Anno Dñi 1639. A Dominica Passionis, toto residuo tempore Quadragesimali, graui morbo correptus decubui, omniq; motu corporis carens, & destitutus humanis auxilijs, ad diuina me contuli præcipuè Clari montis Czestochouień. ac villæ Lesniow visitationē. Sed postquam relatum accepi de miraculis ad sepulchrum B. Vincentij Kadłubecij Andreouiæ ab ope diuina alijsq; donis collatis quibus mortales sunt sanati maximopere innotescere, ad eundem vnà cum alijs parochianis meis maximè verò pauperibus me contuli, repenteq; vigorem in me sentiens post vnam atque alteram Septimanam pristinæ valetudini sum restitutus. Ad cuius tumulum 4. Iulij Omnipotenti Deo gratias cum prædictis pauperi-

bus persolui, in Monasterio Andreouiensi. Anno Dñi 1640. *Idem qui supra m. p.*

Ego Nicolaus Raphanius Plebanus Golcensis, testor quia Generosa Dña Sophia Belchacka, sub Parochia mea existens graui morbo laborauit, ita vt iam penè agonizaret & loquellam perdidisset. Quæ per me voto facto ad sepulchrum B. Vincentij sana facta est Anno Dñi 1639. die verò 2. Iulij.

Idem qui supra m p.

Sed quid mirum, si tam mira in his qui testimonium perhibēt veritatis efficit vir admirabilis Vincentius? immò vero non ipse, sed Deus in illo? Alioquin, *Tu es Deus*, inquit regius Psaltes, *qui facis mirabilia*. Nos autē popul9 tuus, & oues pascuæ tuæ, non aliunde salutem expectantes, nisi à te, Domine, qui creasti, & redemisti nos. Et cui pro tam immenso beneficio, & amore ineffabili, sit à nobis, & ab omni creatura, Gratia, Gloria, & Honorificatio, in sæculorum sæcula. CA-

CAPVT VLTIMVM.

Breuem Parænesin ad Sodales Cisterciensses, Andreouiæ habitantes, continens.

QVemadmodum diuitibus sæculi huius, mos est, ad Regiam procedentibus, ante se viros industrios præmittere, qui hospitales musas, & necessarios sibi apparatus commodè procurent: ita vobis Fratres Charissimi, in militanti hac Ecclesia constitutis, gratum sit, è Cistercio Andreouiensi, præmisisse ad Curiam illam cælestem, quo omnes properamus, tot viros Sanctos è medio vestrum, Polono sanguine cretos, qui interim, & apud Supremum Numen, vobis sint placidi oratores, & in quibus vos suscipiant postmodum, sydereas prouehãt in mãsiones. Quos inter, habetis inclytum Antistitẽ Vincentium Kadłubconem Episcopum Cracouień: qui in corpore degens, Christo Redemptori suo, ita accuratè seruiuit, vt eum

pauperem imitari cupiens, paupertatem voluntariam adamauerit, Senatoriâ, Pontificiâque dignitate relictâ. Pro tantis igitur virtutibus, & humilitate, post obitum in cælum receptus, sociatusque Sanctorum Confessorum agminibus, regnat coronatus in gloria cælesti, Regni nostri Polonici miserias prospiciēs, & necessitatibus popularium suorum quotidie subueniens apud Deum. Habes igitur Andreouia tuum singulare solatium, obtines speciale patrocinium, & inter alios quos præmisisti intercessores, peculiari dono Dei, possides tutelarem tuum Diuum, auerruncatorem mali Vincentium Kadłubcum. Per eius siquidē merita, cœpit tui profectus initium: cum Ioannes quintus numero, Abbas tuus á Boleslao pudico sanctissimo atque liberalissimo Principe, Iuris Theutonici libertates, oppido vestro impetrasset, & prærogatiuas omnes: quibus deinde in omnem profeci-

fecistis honestatem, plerisque alijs, clarioribꝰ oppidis, in senium quodammodo abeuntibꝰ. Per hunc tutelarē tuum effloruisti, vnà cum Cænobio in pulchræ iuuentutis statum, diu ab omnibus spreta. Nunc te protegit suis suffragijs Sanctissimus Præsul, qui te hucusque prouexit, vt inclarescente in dies Vincentij nomine, Andreouia quoque passim prædicetur. Ab eo siquidem tempore, quo sacri eius Cineres sublcuati sunt. tot in templo vestro, Sodales Charissimi, edita sunt miracula, tot hominum peractæ sunt gratiarum actiones Deo, vt numerari non possint. Quādo omnibus per eius merita Numen Æternum illic inuocantibus in veritate, nunquam non patuit Diuinæ misericordiæ ostium. Hunc igitur vobis Fratres Charissimi, omnibusque Poloniam inhabitantibus, Sacri vestri Ordinis Cisterciensis Professis, quasi speculum quoddā post Mellifluum Patrem vestrum Bernardum

pro-

Hexaſtichon in laudem eiuſdẽ Ordinis

Vt rutilum ſydus quondam Ciſtercius Ordo
Splenduit; & purum ſparſit in orbe iubar
Melliflui fulgens Bernardi Spiritus almus,
Noctibus aſtrum ardens ſolq́; diebus erat
Aſt vbi luciflui radiantia lumina ſolis
Condidit occaſus, nocte tegente polum:
Abdidit almificam lucem nox tetra tenebris
Sorduit ordo ſacer, languit & omne decus.
Protinus emicuit iam claro mane retecto
Matutinum aſtrum, ſole micante nouo
Exoritur lumen cæli obſeruantia ſacra.
Omnem opplens terram, lumine ſydereo.

